

Công Chúa Yêu Phò Mã

Contents

Công Chúa Yêu Phò Mã	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	10
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10	15
11. Chương 11	16
12. Chương 12	17
13. Chương 13	20
14. Chương 14	25
15. Chương 15	28
16. Chương 16	29
17. Chương 17	30
18. Chương 18	36
19. Chương 19	37
20. Chương 20	38
21. Chương 21	38
22. Chương 22	41
23. Chương 23	42
24. Chương 24	42
25. Chương 25	44
26. Chương 26	45
27. Chương 27	46
28. Chương 28	48
29. Chương 29	48
30. Chương 30	49
31. Chương 31	50
32. Chương 32	52
33. Chương 33	52
34. Chương 34	55
35. Chương 35	56
36. Chương 36	57
37. Chương 37	58
38. Chương 38	58
39. Chương 39	59
40. Chương 40	60
41. Chương 41	61

42. Chương 42	63
43. Chương 43	65
44. Chương 44	66
45. Chương 45	68
46. Chương 46	69
47. Chương 47	71
48. Chương 48	73

Công Chúa Yêu Phò Mã

Giới thiệu

Nàng đường đường là công chúa đương triều, hà cớ gì phải vào kỹ viện làm kỹ nữ? Hắn là đại vương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-chua-yeu-pho-ma>

1. Chương 1

Công chúa Nhạc Bình xiết chặt chiếc lệnh bài trên tay, đây là vật duy nhất hắn tặng cho nàng, cũng là kỷ vật nàng quý nhất.

Bốn năm rồi, chẳng biết hắn có còn nhớ nàng?

Nhạc Bình công chúa đem vật ấy đưa cho Trần Nam vương phi Tiêu Vụ Nghê, vốn là tỷ tỷ sinh đôi với tẩu tẩu của nàng – Vũ Dương. Nhạc Bình buộc mình buông lệnh bài ra, khiến cho nó rơi đúng vào tay Vụ Nghê.

Vụ Nghê bắt được, đọc chữ khắc bên trên: “Tuấn – Vương – phủ?”

“Đưa cho ta xem” Trần Nam vương Tôn Cẩm Duệ lấy lệnh bài trên tay thì xem xét. Thắt lưng viền vàng, được gắn ngọc phỉ thúy, đúng là lệnh bài có quyền lực tối cao của Tuấn Vương phủ. Kẻ giữ lệnh bài này chắc hẳn phải là người có mối quan hệ đặc biệt với Tuấn Vương, là người quan trọng được hắn coi như tài sản của mình. Cẩm Duệ nhìn một lúc rồi nói: “Quả nhiên là dấu hiệu của Úy Vân.”

Úy Vân là tên thật của Tuấn Vương.

Vũ Dương, tẩu tẩu của Nhạc Bình kêu lên: “Nghĩa là sao?”

Vụ Nghê lắc đầu: “Nghe nói Tuấn Vương là người cuồng vọng cao ngạo, rất ít người có thể được hắn quan tâm. Ngày thường nếu không phải bắt buộc, hắn cũng rất ít khi rời khỏi phủ, chúng ta không biết gì về hắn”

Thái tử phi Vũ Dương vội la lên: “Như vậy không được! Nhạc Bình, ta thấy muội nên nghĩ lại.”

Bọn họ cũng không biết Úy Vân, Nhạc Bình buồn bã nghĩ. Hắn.... có từng nhớ đến nàng không? Hay sau khi nàng rời đi, bên cạnh hắn lại có rất nhiều nữ nhân xinh đẹp khác?

Hắn có thử tìm nàng không? Một người luôn dựa vào hắn, sùng bái hắn, đối với hắn liệu có ý nghĩa gì không?

Nàng lắc đầu, vứt bỏ những suy nghĩ lung tung, nhìn Vũ Dương nói: “Muội muốn tỷ và Vụ Nghê tẩu tẩu giúp!”

“Giúp cái gì?” Vũ Dương cơ hồ theo phản xạ hỏi lại.

Nhạc Bình hít một hơi thật sâu: “Muội muốn tìm phương các treo biển hành nghề.”

Mọi người đồng loạt hít một hơi.

“Thải Nghê cô nương?”

Thải Nghê cô nương là thiên hạ đệ nhất danh kỹ, đang tìm phương các treo biển hành nghề, Vũ Dương và Vụ Nghê trước khi được gã chồng yêu nhất “trò chơi” này. Ngày thường, Thải Nghê gặp khách đều trùm khăn che mặt, khách không thể nhìn thấy cũng không thể chạm tới. Phu quân của các nàng, Cẩn Duệ và Hạo Phong cũng đã từng lĩnh giáo tài nghệ của Thải Nghê cô nương.

Nhạc Bình muốn giả trang Thải Nghê cô nương là có ý gì?

Thái tử điện hạ Hạo Phong nhìn thê tử Vũ Dương. Nàng và Nhạc Bình là tỷ muội thân thiết, tuyệt đối không bao giờ coi thường một lời yêu cầu của muội muội. Vì vậy Hạo Phong trầm giọng nói:

“Nhạc Bình, muội phải biết rằng... nếu muội nhất quyết rời cung, sẽ khiến cho phụ vương tức giận, có thể sẽ bị giáng làm thứ dân.”

Nhắc tới phụ vương, Nhạc Bình chỉ cười buồn bã:

“Nếu phụ vương chú ý tới việc muội không ở trong cung lại là việc hay. Huynh không phải không biết, phụ vương đối với muội vốn lạnh nhạt, căn bản không bao giờ để ý đến sự sống chết của muội. Huynh và muội cũng giống nhau, nếu không phải huynh là con trai độc nhất của phụ vương, sợ rằng so với muội cũng không khá hơn bao nhiêu.”

Hạo Phong không biết nói gì, điều Nhạc Bình nói là sự thật. Phụ vương vì sủng phi của hắn đã giam Cẩn hậu vào lãnh cung. Hạo Phong nếu không phải là con trai duy nhất, chỉ sợ cũng đã bị truất ngôi thái tử. Ngày đó ở ngoài cung, Nhạc Bình bị đuổi giết phải trốn chạy và mất tích, mãi cho đến khi Hạo Phong tìm về, cuộc sống của nàng trong thời gian ở ngoài cung chàng không biết gì, Nhạc Bình cũng nhất định không tiết lộ.

“Vậy cần tìm phương các khác, vì phương các cũ của Thải Nghê cô nương đã bị niêm phong.” Cẩn Duệ nói không chút hứng thú. Hắn vẫn cảm thấy mình bị “Thải Nghê” lừa dối, cơn hận vẫn chưa tiêu.

Lúc phu quân nói, Vụ Nghê nhận thấy sắc mặt Nhạc Bình buồn bã.

“Cẩn Duệ, chúng ta giúp Nhạc Bình công chúa một lần thôi mà! Dù sao Thải Nghê cô nương cũng không gây ra chuyện lớn gì...” Thấy phu quân trừng mắt, Vụ Nghê vội vàng đổi giọng “Được không? Chỉ một lần thôi, chỉ lần này thôi mà!”

Vũ Dương cũng cầu xin hộ Nhạc Bình, siết chặt tay Hạo Phong nói: “Một lần này thôi...”

Thấy các nàng đều mềm giọng cầu xin, Hạo Phong và Cẩn Duệ thở dài. Vụ Nghê và Vũ Dương mừng rỡ: “Đồng ý rồi?”

“Được rồi. Chúng ta đồng ý yêu cầu của muội.” Hạo Phong nói với Nhạc Bình.

Cuối cùng bước đầu tiên đã thành công, Nhạc Bình cảm kích gật đầu với Vũ Dương, nói thêm: “Muội còn có một thỉnh cầu khác.”

“Muội nói đi!”

Nhạc Bình bình thản nói: “Muội muốn mọi người dùng danh nghĩa Thải Nghê cô nương đem lệnh bài này trả cho Tuần Vương Ủy Vân.”

“Cái gì?!”

Tất cả mọi người đều cả kinh.

2. Chương 2

Tuấn Vương phủ

Tổng quản Phúc Trọng tiếp nhận vật gì đó cho Vương gia, liền sau đó, mồ hôi lạnh không ngừng chảy ròng ròng. Đang giữa mùa thu, trời hiu quạnh, mọi người bên cạnh ông cũng lơ đãng xiết chặt quần áo lại, chỉ có ông vẫn toát mồ hôi hột. Như vậy có thể thấy được tình huống nghiêm trọng như thế nào.

Ông dường như có thể nhìn thấy được bộ dạng cuồng nộ của Vương gia. Hắn lãnh khốc vô tình, lạnh lẽo như băng tuyết, nhưng khi giận dữ điên cuồng, lửa giận của hắn có thể đốt tất cả mọi thứ xung quanh thành tro tàn, không còn một mảnh.

Từ khi Nhạc Bình mất tích, vương gia phái hàng ngàn tinh binh đi tìm nàng, nhưng không có kết quả, không ngờ nàng trốn ở phương các, treo biển hành nghề, lại còn trở thành hoa khôi.

Úy Vân luôn luôn giành lại những gì là của hắn. Bản năng chiếm hữu của hắn rất mạnh. Mà Nhạc Bình....

Ngày đó, từ lần đầu tiên nhặt được nàng từ bên ngoài đem về phủ, hắn đã đặc biệt bảo vệ cho nữ oa nhi này. Từ cách hai người ở bên nhau, Phúc Trọng có thể nhận thấy mối quan hệ thân mật của họ, nhưng cả hai chưa bao giờ biểu lộ giống như tình nhân. Mặc dù đối với người ngoài, hắn luôn cực kỳ tàn nhẫn, nhưng lại vĩnh viễn không có khả năng trở nên tàn ác với tiểu cô nương ấy. Úy Vân luôn thưởng thức những nữ tử phóng đảng xinh đẹp, có thể có rất nhiều nữ nhân quanh mình, nhưng đối với tiểu cô nương kia không chỗ nào giả dối, toàn tâm toàn ý. Ông tin rằng Nhạc Bình cũng cảm nhận được điều đó.

Về việc tại sao nàng muốn trốn chạy khỏi Úy Vân, đối với Phúc Trọng vẫn là một điều bí ẩn.

Thêm nữa là, ông không dám hỏi trực tiếp Úy Vân.

Sau khi nhận tin tức, Phúc Trọng lập tức cho chim đưa thư báo tin cho Tuấn Vương Úy Vân. Sau đó, biết hắn sắp hồi phủ vì tin tức ấy, ông rùng mình, hi vọng có thể kéo dài thời gian nhìn thấy hắn trước khi đón nhận cơn giận của hắn....

3. Chương 3

Con hắc mã “Cuồng Phong” của Úy Vân, đúng như tên của nó, chạy nhanh như gió. Hắn ra roi vào nó như sét đánh, hoàn toàn không để ý lớp bụi do Phi Dương đang phóng ngựa phía trước để lại, khiến cho Úy Vân và Cuồng Phong chỉ như một lớp mây mù.

Hắn thúc ngựa phóng nhanh hơn, bay vọt tiến vào cổng lớn của vương phủ, may mà mọi người đã chuẩn bị, mở rộng cửa đón chào, nếu không hậu quả không thể lường được.

Ghìm dây cương lại, nhảy xuống khỏi con tuấn mã Cuồng Phong, Úy Vân mặt không chút thay đổi ném dây cương cho người hầu, hướng thẳng vào trong đại sảnh...

“Lệnh cho Phúc Trọng lập tức tới gặp ta.”

Phúc Trọng bất chấp tất cả, vội vã đến đại sảnh. Úy Vân không có thói quen chờ đợi. Tuấn Vương, nắm giữ quyền hành lớn như hắn mà thiếu tính nhẫn nại thì quả là rất đặc biệt.

“Lại gần đây.”

Phúc Trọng nhìn hắn thấy không chút lạc quan. Lúc này Úy Vân hắn đã tức giận đến cực điểm rồi. Bình thường tâm tình hắn không thể hiện qua ánh mắt, nhưng bây giờ, đôi lông mày rậm nhừ chặt lại đầy hung ác, tuy vậy ẩn giấu bên trong vẫn là một đôi mắt đen đầy lo lắng.

“Mang lại đây.” Hắn đi thẳng vào vấn đề, yêu cầu vật hắn muốn.

Phúc Trọng vội vã đi về phía trước, đem vật ấy đặt lên bàn, ngay trước mặt Ủy Vân, hai tay thậm chí không dám tiếp xúc với hấn. Ánh chiều tà chiếu vào viền vàng ở lệnh bài tạo thành ánh hào quang rực rỡ.

Ủy Vân cầm lệnh bài quan sát, đúng là vật hấn đã cho nàng. Hấn có thể nhận ra ngay lập tức.

Hấn lạnh lùng hỏi: “Nàng không có thư cho ta sao?”

“Không có...” Phúc Trọng khẽ run.

Khiêu khích! Như vậy rõ ràng là Nhạc Bình đang khiêu khích hấn.

Ủy Vân đứng lên, đi tới phía cửa sổ. “Bốn năm rồi, người ta phải đi đều là lũ vô dụng hay sao? Bây giờ bọn vô dụng này có tìm được chút gì không?”

Âm điệu của hấn không cao không thấp, nhưng không hề làm giảm đi sự đe dọa trong giọng nói.

“Bẩm vương gia, họ đã tra ra phương các của hoa khôi Thái Nghê cô nương, đã chính thức treo biển hành nghề bốn năm...” Ông nhìn trộm Ủy Vân một cái, “Vừa đúng với thời gian Nhạc Bình tiểu thư rời đi...”

Ầm! Một tiếng vang thật lớn, Ủy Vân dậm lên cửa sổ. Phúc Trọng sợ đến mức nhảy dựng lên.

Ủy Vân rít lên:

“Thái Nghê cô nương kia ngay cả ta cũng đã từng nghe qua, vậy mà các người, một lúc vô dụng, cư nhiên tra xét suốt bốn năm cũng không điều tra ra, chẳng phải lãng phí tiền lương ta trả cho các người sao?”

“Vương gia bớt giận!” Phúc Trọng quỳ rạp xuống đất, “Bọn nô tài không bao giờ nghĩ đến việc tìm trong kỹ viện, Nhạc Bình tiểu thư...”

“Đủ rồi!” Ủy Vân gầm lên.

Phúc Trọng miễn cưỡng nén tiếng kêu sợ hãi lại trong miệng. Ủy Vân tính tình thật đáng sợ, ngay cả ông cũng không nghĩ hấn lại tức giận đến như vậy.

“Các người có một cơ hội cuối cùng để chuộc tội.” Ủy Vân nhìn chăm chăm khiến Phúc Trọng run lên, “Ta muốn người điều động ba ngàn tinh binh theo ta đến Côn Minh tìm phương các, đề phòng Nhạc Bình chạy thoát. Lúc này ta không có ý định để vượt mất nàng. Lần này nếu lại để xảy ra sai sót, sợ rằng lão Thiên gia cũng không cứu được các người!”

Phúc Trọng nhất thời như hồn lìa khỏi xác. Ông không hề nghi ngờ sự uy hiếp của Ủy Vân. Làm việc cho hấn nhiều năm như vậy, ông biết hấn luôn nói được thì làm được, tuyệt đối không chấp nhận nhiệm vụ lần này có chút sơ sót nào.

Ông cũng nhớ ngày Nhạc Bình tiểu thư mới biến mất, Vương gia vô cùng nôn nóng và lo lắng, cả người cũng vì nàng mà trở lên tiều tụy, cho đến bây giờ hấn cũng chưa từng từ bỏ hy vọng sẽ tìm được nàng về, cho nên...

Ông tuyệt đối không thể lơ là với tính mạng của mình, phải nhanh chóng thu xếp thôi.

Ông vâng vâng dạ dạ cáo lui, thoát khỏi cơn thịnh nộ của chủ tử, lúc này ông không muốn ở cùng với con hổ đang trong cơn giận dữ ấy chút nào.

4. Chương 4

Ủy Vân đẩy cánh cửa sổ trước mặt, ngay lập tức nhìn thấy tiểu lâu hấn đã xây cho Nhạc Bình. Bốn năm qua, hấn không cho bất kì kẻ nào thay đổi cách bài trí của nó, bởi hấn tin rằng một ngày nào đó nàng trở lại, nơi này vẫn sẽ thuộc về nàng. Cuối cùng thì cũng đã tìm được tin tức của nàng.

“Nữ nhân đáng chết!” Hấn hung dữ nói.

Nhạc Bình ngu ngốc này, làm thiên kim đại tiểu thư không muốn, lại chạy đến kỹ viện làm kỹ nữ? Hấn không thể nào nghĩ ra nguyên nhân, nhưng chuyện này chỉ cần gặp Nhạc Bình là có thể giải quyết được.

Hắn nắm chặt tay trên chiếc lệnh bài vốn thuộc về nàng, chặt đến nỗi làm bàn tay đau nhức. Hắn đối với nàng hẳn rất tức giận, nhưng ở một phần nào đó lại là sự kỳ vọng.

Tất cả bắt đầu từ một lần hắn đi săn một mình thì nhìn thấy nàng ngã gục bên đường vì đói. Hắn xưa nay vốn thích một mình, không biết tại sao, tiểu nữ oa sắp chết đói ngã bên đường này lại làm hắn lưu tâm. Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, Ủy Vân bỗng có cảm giác đau lòng. Xưa nay đối với người khác, hắn luôn lãnh khốc cuồng vọng, vì vậy cảm giác này quả là thập phần xa lạ.

Hắn đem tất cả những gì săn được tới cho nàng ăn. Nhạc Bình vì đói nên cũng không có ý kiến gì về khả năng nấu nướng của hắn. Sau khi ăn no rồi, Nhạc Bình đối với hắn, cũng là ân nhân cứu mạng, vô cùng sùng bái, từ nay về sau muốn trở thành người hầu của Ủy Vân, luôn ở bên cạnh hắn.

Hắn không có cách nào hỏi lai lịch của nàng. Vốn Ủy Vân muốn đuổi nàng về với cha mẹ, dù gì thì một cặp cha mẹ mất đi nữ nhi xinh đẹp như vậy đều sẽ rất thương tâm, nhưng khi hắn hỏi về cha mẹ nàng thì Nhạc Bình phản ứng vô cùng kỳ lạ. Nếu hắn không nhìn lầm thì việc đó như một loại câu lệnh khiến nàng lập tức cứng người, vô cùng thống khổ. Nàng không muốn nhớ lại, Ủy Vân cũng không quan tâm, hướng chỉ một nữ nhân nhỏ như vậy thì làm sao có thể nhớ kỹ những chuyện vặt vãnh. Hắn có thể giữ nàng bên cạnh hắn an toàn sung sướng, chỉ cần nàng nghe lời hắn.

Kỳ quái chính là, Ủy Vân giữ Nhạc Bình bên cạnh, người vui sướng nhất lại chính là con chim sẻ nhỏ tinh nghịch đó. Tuần Vương bình thường khiến người khác khiếp sợ, nhưng lại chưa bao giờ làm cho nàng tránh xa, mỗi ngày đều quần quýt bên cạnh hắn, mà hắn cũng vô điều kiện tha thứ cho nàng.

Tình hình sau này lại có chút thay đổi. Nhạc Bình bắt đầu tức giận đối với hắn. Mỗi khi hắn đưa tình nhân về, nàng sẽ bám sát theo hắn; hoặc bắt đầu nghĩ ra nhiều trò tinh quái để đuổi các kỹ nữ hắn đưa về, khiến cho Ủy Vân chú ý đến nàng.

Hắn phát hiện ra, con chim sẻ nhỏ đáng yêu ấy đã dần dần lớn lên, không còn giống như tiểu hài tử vẫn luôn chạy theo hắn nữa. Hắn muốn dạy cho nàng những công việc của một nữ nhân bình thường như khâu hoa, lễ nghi, nên đã mời người đến dạy nàng. Cũng vì để nàng lưu lại thành lân cận, mà nàng mất tích suốt bốn năm, không chút tin tức.

Ủy Vân nhắm mắt lại, khuôn mặt đáng yêu của Nhạc Bình hiện lên trong đầu hắn, nét mặt như đóa hoa đang mỉm cười thu hút hắn, cho dù vẫn còn nhỏ tuổi nhưng đã có vẻ ưu nhã xinh đẹp khó giải thích được. Hắn không hề nghi ngờ rằng, khi lớn lên nàng có thể mê hoặc được mọi nam nhân.

Hắn không thể đợi nữa rồi...

5. Chương 5

Ủy Vân tới rồi, Nhạc Bình bối rối nghĩ. Đêm nay cả phương các bị một vị khách lạ bao hạ, nàng không cần đoán cũng biết là Ủy Vân, chỉ là...

Nàng không ngờ hắn sẽ nhanh như vậy, nàng mới đến đây vài ngày mà thôi; Bất quá đây đúng là tính cách Ủy Vân, một khi hắn đã quyết định điều gì, tuyệt đối không bao giờ trì hoãn.

Ông trời ơi, nàng phải khấn trương hơn nữa. Nhạc Bình run rẩy cảnh giác. Nàng khẳng định Ủy Vân đã gặp nàng thì ý nghĩ đầu tiên của hắn chắc chắn là bóp chết nàng.

“Thải Nghi cô nương, khách tới rồi”

Nhạc Bình ngẩng đầu nhìn tú bà Từ ma ma. Việc nàng tìm được phương các đều nhờ bà chiếu cố, nhờ bà chăm nom cẩn thận. Nhạc Bình bây giờ có thể hiểu tại sao tẩu tẩu của nàng và Vụ Nghi tỷ tỷ thích bà như thế.

“Ma ma, ta cần phải trang điểm thật kỹ.” Nàng mềm mại đáp.

Từ ma ma gật đầu, vỗ vai nàng rồi đi ra ngoài.

Nhạc Bình nhìn qua gương, nhận thấy dung mạo nàng quả thật không chê vào đâu được... Đáng chết! Sắc mặt nàng nhợt nhạt giống quỷ quá. Nhạc Bình dùng sức miết hai gò má, gương mặt từ từ hiện lên sắc hồng thắm như hoa.

Ánh mắt nàng quá độ lượng, Ủy Vân nhìn thấy có thấy nghi ngờ không? Nàng cầm lược, chải tóc đến mức không thể mềm mại hơn nữa.

Kỳ thật cái này căn bản là không cần thiết, bởi vì Thái Nghê cô nương luôn bịt kín khăn che mặt, nàng cần gì lo lắng về cái này? Có lẽ bởi nàng vẫn luôn mong được sớm gặp lại Ủy Vân.

Nàng luôn nhớ hấn. Vất vả đợi đến khi mình lớn lên, Nhạc Bình muốn ở lại bên người Ủy Vân, nhưng như vậy cũng không thể làm nàng thỏa mãn. Nàng muốn được Ủy Vân quan tâm, trở thành thê tử của hấn.

Nàng bật cười, sau đó thu nụ cười xuống, chán nản nhìn hình ảnh của mình phản chiếu trong gương. Nàng cười quá thuần khiết, không hề giống những người đàn bà xinh đẹp thường ngày của Ủy Vân.

Thử lại một lần nữa!

Nhạc Bình hơi khép mí mắt, quay đầu đối diện với gương, khẽ nhếch khóe miệng. Trên gương phản chiếu lại hình ảnh “Thái Nghê cô nương” phong tình vạn chủng, như chế nhạo người đối diện, xinh đẹp đầy tà mị.

Nàng hài lòng tươi cười, để lộ ra tính trẻ con hồn nhiên. Nàng nhớ rõ nụ cười của Ủy Vân. Ủy Vân khi cười luôn mang theo khí chất, một loại khí chất mà người khác không thể nắm bắt được cảm xúc của hấn.

Hấn có nghĩ nàng xinh đẹp không? Nhạc Bình sợ lộ sơ hở, sợ nàng cải trang không giống với những người đàn bà thường ngày Ủy Vân vẫn triệu tới. Nếu để hấn nhìn ra, kế hoạch của nàng không thể thực hiện được, còn khi sự việc đã bại lộ, Ủy Vân nhất định sẽ vô cùng tức giận.

Hấn luôn nghĩ nàng là tiểu cô nương được hấn cứu từ ven đường về, khi nàng không hài lòng thì vỗ vỗ đầu nàng, giống như đang nựng con chó nhỏ, nàng hoài nghi hấn không mong nàng lớn lên, không hy vọng nàng phát triển như một nữ nhân, cũng cự tuyệt tin tưởng rằng nàng sẽ từ một hài tử luôn tôn sùng hấn trở nên yêu thương hấn như một nữ nhân.

Vì thế nên khi phát hiện ra điều ấy, Ủy Vân đã đưa nàng đi. Nhạc Bình vì tương lai của hai người, đã lên kế hoạch đầy đủ, trở về với Hạo Phong, chờ đợi thời khắc vận mệnh đem nàng trở về bên hấn...

“Thái Nghê cô nương, ra gặp khách!” Có tiếng bên ngoài vọng vào.

Vạn nhất hấn đã thành thân rồi?

Không! Nhạc Bình gõ lên đầu, chuyện đã đến mức này, nàng không thể lui được nữa. Nàng phải loại bỏ những người đàn bà khác bên cạnh Ủy Vân, và trở lại vị trí vốn dĩ là của nàng. Nàng có nhiều lợi thế hơn những người khác, nàng hiểu rõ, người Ủy Vân quan tâm chính là nàng.

Nhạc Bình tham lam hít một hơi, sau đó cầm khăn che mặt của Thái Nghê cô nương, dứt khoát đi ra ngoài.

6. Chương 6

Rất nhanh, Nhạc Bình đã có mặt ngoài cửa. Sau khi Từ ma ma thay nàng vào xưng danh, nàng chậm rãi đẩy bức rèm che đi vào. Phòng rất lớn. Đầu tiên, nàng nhìn thấy Tuấn Vương phủ tổng quản Phúc Trọng, sắc mặt tái nhợt, xem ra ông đã phải chịu không ít cơn giận dữ của Ủy Vân.

“Phúc Trọng, người có thể đi ra”

Nhạc Bình nhìn về phía phát ra tiếng nói, hấn lạnh lùng ngồi đó nhìn nàng, con mắt thâm thúy mà hữu thần, mặc dù cóغمغم lại nhìn không ra hấn suy nghĩ gì.

Nhạc Bình không chú ý tới Phúc Trọng rời đi lúc nào, toàn bộ sự chú ý của nàng tập trung vào Ủy Vân. Nàng tưởng rằng nàng biết mình nhớ hấn nhiều đến mức nào, nhưng khi gặp mặt hấn, mới hiểu rằng, nàng mới biết có một nửa.

“Ta nghĩ.... Nhờ vào mối giao tình của chúng ta, nàng có thể cởi khăn che mặt xuống một chút chứ?” Hấn giơ chén rượu lên uống một ngụm, lúc nói chuyện thậm chí không liếc nhìn nàng một cái.

Nàng sẽ không ngu ngốc đến mức không nhận ra sự uy hiếp trong giọng nói của hấn, nếu nàng không gỡ khăn che mặt xuống theo yêu cầu của hấn, Úy Vân chắc chắn sẽ đem nàng băm vằm thành từng mảnh nhỏ.

Nhạc Bình chậm chậm tháo khăn che mặt, mặc dù nàng đã hạ mí mắt xuống, nhưng nàng có thể cảm giác được hấn đang nhìn nàng. Hấn luôn coi nàng là vật sở hữu của hấn, hấn nhất định sẽ không buông tha nàng dễ dàng.

Hấn đùa cợt nói với nàng:

“Hoàn hảo, nàng có lẽ có chút thay đổi, nhưng không đến mức làm ta không nhận ra, ta vốn tưởng rằng nàng bị cái gì hủy hoại dung nhan cơ đấy.”

Nhạc Bình ngẩng đầu lên, bày ra bộ dạng lả lơi của kỹ nữ, nàng biết hấn đang tức giận, “Ta rất đẹp phải không, chàng không nhận thấy ta đã trưởng thành sao?”

Tầm mắt của hấn lướt nhác qua người nàng, Nhạc Bình đã cố ý chọn bộ quần áo có thể làm nổi bật lên vẻ đẹp của nàng, cơ hồ khiến thân thể nàng như ẩn như hiện trước mắt hấn.

“Ta nhận ra nàng quả thật trưởng thành rất nhiều....” Hấn châm chọc, “Trên nhiều khía cạnh quả thật vô cùng tiến bộ.” Hấn đứng lên, lóe lên một tia nhìn nguy hiểm, “Nàng vẫn muốn đứng ở cửa hay lại đây?”

Nhạc Bình hoảng sợ, tại sao nàng lại phạm sai lầm này? Nàng lập tức tiến vào phòng, hi vọng Úy Vân không chú ý đến chi tiết này, tặng hấn một nụ cười mà nàng đã cố công luyện tập.

Sự bình tĩnh trên mặt hấn lập tức biến mất, “Đáng chết! Không cần cười cũng giống kỹ nữ như vậy”

“Ta vốn là kỹ nữ” Nàng vui sướng đổ dầu vào lửa.

Thình lình hấn nổi giận, xoay người bỏ đi, Nhạc Bình lập tức đi theo sau hấn. Lúc hấn đang tức giận, tuyệt đối không nên chọc tức hấn. Hấn bước đi nhanh trong phòng.

“Thải Nghê cô nương che mặt giấu hành tung chính là vì muốn thoát khỏi sự truy lùng của ta sao?”

“Chàng có đi tìm ta?” Nhạc Bình vui sướng đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn sáng ngời.

Hấn xoay người, Nhạc Bình đụng đầu vào lòng hấn, hấn đỡ lấy nàng, “Ta luôn luôn có được cái vốn thuộc về ta”. Tia nhìn nguy hiểm nhá lên trong mắt hấn, “Vì sao đem lệnh bài trả lại cho ta?”

“Nhắc cho chàng nhớ.... Ta không thuộc về chàng.” Nàng biết như vậy sẽ làm hấn tức giận, “Ta không phải người mà chàng muốn là có được.” Nàng sợ hãi cúi đầu.

Úy Vân phẫn nộ bóp người nàng, “Nàng thuộc về ta!” Ngực khí của hấn không có chút nghi ngờ. “Và ta có nàng, bất kể nàng đã kéo dài thời gian một vài năm đi chăng nữa.”

Oán hận tích tụ bao năm của Nhạc Bình bùng phát, nàng kích động quát Úy Vân:

“Chàng vốn dĩ không quan tâm ta!”

Hấn bấm chặt môi “Cái quái quỷ gì khiến nàng nghĩ rằng ta không quan tâm nàng? Nếu ta không quan tâm nàng, tại sao ta phải phái nhiều người đi tìm nàng như vậy? Tại sao lại chịu đựng những trò ngu ngốc của nàng?” Hấn ép nàng nhìn thẳng ánh mắt nghiêm khắc của hấn.

Nàng chuyển chủ đề, cố gắng đè nén sự đau lòng của mình, làm bộ không quan tâm, nhún vai, nhưng giọng nói vẫn tố cáo cảm xúc cuộn trào trong lòng nàng:

“Chàng đẩy ta ra, ta không thích bị chàng sai khiến, chàng đem ta bỏ đi, chàng không muốn ta ở lại bên cạnh chàng, không muốn nhìn thấy ta!” Nàng căm giận dậm chân.

“Đừng chuyển chủ đề, nàng sợ đối mặt với ta sao?” Hấn nâng mặt nàng lên, ép nàng nhìn thẳng hấn, “Ta đưa nàng đi là muốn nàng học được cách hành xử của một tiểu thư, nàng có những hành động hoang dã đến kỳ cục.” Hấn dừng lại, tức giận nhìn y phục của nàng, “Không ngờ nàng lại làm việc ngu ngốc này!”

Là thế sao!

Nhạc Bình đẩy hẳn ra, “Cái gì là việc ngu ngốc? Ta nghĩ chàng thích kỹ nữ mà.”

Hắn tức giận nhìn nàng:

“Ta không thích nàng.”

Nhạc Bình tỏ thương, “Chàng vừa nói chàng quan tâm ta!”

“Nàng làm kỹ nữ không thích hợp chút nào.”

Ngữ khí của hắn quả thật đã chọc giận nàng, Nhạc Bình nóng nảy nói:

“Bất kể có thích hợp hay không thì cũng đã làm, hơn nữa chàng cũng không thể phủ nhận ta làm rất tốt, là tốt nhất! Tại sao người khác làm kỹ nữ thì chàng thích, ta làm kỹ nữ thì chàng không thích?”

Hắn bắt đầu chú ý đến hướng phát triển thú vị của đề tài này, đôi mắt đẹp của Úy Vân nheo nheo lại đầy thích thú, “Nàng không nghĩ nên nói rõ với ta, nàng tìm phương các làm kỹ nữ là vì muốn ta yêu thích nàng.”

“Có gì không thể?” Nàng nhún vai, “Mỗi khi chàng trở về cùng một kỹ nữ, chàng đều đẩy ta ra!”

Hắn nhướn mày, “Nàng nói những điều này là muốn ta thấy tội lỗi sao?” hắn lắc đầu, “Nàng vẫn luôn chọc giận ta, nàng đúng là một tiểu ác ma, nhưng nàng sai rồi, trải qua chút kinh hoàng lúc đầu, giờ ta đã có thể tiếp nhận tình huống hiện tại này, ít nhiều thì cũng là chính nàng đã dạy cho ta điều đó”. Hắn mỉm cười, “Ta sẽ không tức giận, cũng không có cảm giác tội lỗi.” Hắn đi tới chỗ xa nhất ngồi xuống, cao ngạo nhìn nàng.

“Ta vốn không trông mong chàng sẽ có cảm giác tội lỗi gì.” Không thấy tội lỗi sẽ làm kế hoạch của nàng càng dễ thành công.

Úy Vân cười khế, “Tốt lắm, ta biết nàng rất thông minh, lại đây để ta xem nàng đã thay đổi như thế nào.”

Nhạc Bình không tự chủ được tới gần hắn, không dễ dàng thay đổi được thói quen đã nhiều năm.

Úy Vân mềm mại hỏi:

“Nói cho ta biết, mấy năm nay nàng đã làm những gì?”

Nàng cố gắng che giấu sự hoảng sợ, lúc này không thể lộ ra sơ hở, thành công hay thất bại chính là thời khắc này.

“Còn có thể làm cái gì? Nghĩ cách học làm một người đàn bà phóng đảng.” Nàng nở một nụ cười mỉa mai.

Úy Vân nghiêng mình kéo nàng ngồi xuống, “Kể chi tiết ta nghe xem?”

Nhạc Bình không nói gì, cũng không có cách gì để nói, nàng làm sao mà biết “chi tiết” để nói cho hắn biết? Ngụ ý rồi.

“Không định nói cho ta biết chi tiết?” Thần sắc hắn biến đổi, “Ta chắc phải hỏi người khác rồi, trước giờ Tôn Cần Duệ luôn nói ra rất dễ dàng.”

“Trần Nam vương gia?” Hắn... hắn chắc không phải đang nói Cần Duệ ca ca chứ?

Hắn nghiêm khắc nói, “Theo ta được biết, nàng có liên quan đến hắn - Thế tử Trần nam vương.”

Nhạc Bình sợ hãi kêu lên:

“Chàng điều tra ta?”

“Ta có quyền.”

Nhạc Bình lắc đầu, không ngờ trong thời gian ngắn ngủi như vậy hắn có thể điều tra kỹ càng về “Thải nghệ cô nương”, đồng thời lại có thời gian lập tức đến gặp nàng, thật sự là không thể tưởng tượng.

Nàng vuốt vuốt ngực, cảm tạ tính chiếm hữu của hắn, bây giờ nàng không còn cần phải kể “chi tiết” nữa, chỉ cần nói theo những gì hắn đã điều tra, thành quả chắc chắn vô cùng “huy hoàng” rồi.

“Chàng cũng biết, sau khi Thế tử cưới trưởng tử của ta, ta làm sao có thể cùng Vụ Nghi tiểu thư tranh giành tình cảm, bất quá...” Nàng thừa cơ làm hắn ghen tỵ, “Thế tử quả thật là một vị khách ngàn năm có một, chẳng những vóc dáng anh tuấn, lại ra tay hào phóng, tất cả các cô nương khác đều hâm mộ ngài.”

Trong mắt Úy Vân hiện lên một thoáng tăm tối.

“Vậy, Hà Thế Xương ở nước láng giềng thì sao? Nàng không phải đã rơi vào tay hắn, sau đó bị hắn giao cho Hạo Phong điện hạ sao?”

Nhạc Bình cắn môi dưới để che đi ý cười.

“Hà Thế Xương? Cũng không có gì đáng nói, hắn chẳng những bắt ta đến nhà hắn, mà còn đưa qua tay một số kẻ buôn bán, nhưng mà...” Nàng cố ý dừng lại một chút, thật hứng thú khi nhìn thấy nét lo lắng trong mắt Úy Vân, “Hạo Phong điện hạ rất tốt, chẳng những Người vừa ôn nhu lại có quyền thế, hơn nữa...”

“Đủ rồi!” Hắn lạnh băng cắt ngang lời nàng, “Vậy tại sao không ở bên cạnh Ngài ấy, lại quay lại phương các làm gì?” Hắn quả nhiên không phải người dễ đối phó.

Nhạc Bình mở tay ra, làm một vẻ mặt bất đắc dĩ, “Không có cách nào khác, Hạo Phong điện hạ cưới một người tử muội của ta; cũng giống lý do trước, ta không thể nào cùng Vũ Dương tiểu thư tranh giành tình cảm. Xem ra số phận ta là như vậy rồi, cũng không mong hoàn lương, hơn nữa ngân lượng quả thật rất nhiều.”

Ánh mắt của hắn vô cùng phần nộ, “Là vì tiền?”

“Không!” Nhạc Bình hấp tấp nói, “Ta phát hiện ra làm kỹ nữ cũng có chỗ tốt, tất cả mọi người đều muốn nhìn ngắm ta, không sợ bị người khác bỏ đi, không cần học cách hành xử đúng đắn, không bị ai nói ta có những hành động hoang dã đến kỳ cục.” Nàng dùng lời của hắn để phản bác lại hắn.

“Cho ta xem nàng có thể làm được gì?” Hắn kéo nàng vào lòng.

Nhạc Bình suýt chút kêu lên sợ hãi, không ngừng tự nói với mình phải thể hiện như một kỹ nữ, nhưng...

Trời ạ! Nàng làm sao biết kỹ nữ sẽ làm cái gì?

Hắn chậm rãi cúi đầu, hơi thở ấm áp phả trên da mặt nàng, Nhạc Bình tưởng như tim đã nhảy ra khỏi lồng ngực, nhảy vào trong lòng hắn.

Sao chứ? Tay nàng đã tự nhiên đặt vào trước ngực Úy Vân, cho dù nàng thiếu kiến thức về chuyện này, cũng nên biết không có kỹ nữ nào sợ đến mức dùng tay “giữ khoảng cách”.

Nàng nhanh chóng vụng về ôm lấy Úy Vân, quên sợ hãi, tìm kiếm phản ứng của hắn. Úy Vân khẽ nâng mặt nàng, ánh mắt lộ ra nét tò mò, hô hấp của nàng như ngừng lại...

“Sao vội vàng vậy?” Hắn có vẻ kỳ quái.

Nhạc Bình bắt đầu thở, hoàn hảo, hắn bây giờ vẫn chưa phát hiện, nhưng mà...

Nếu hắn vẫn nhìn nàng như vậy, nàng nhất định sẽ để lộ chân tướng, nàng vốn không tự tin cho lắm.

Cặp mắt Úy Vân vô cùng lợi hại, hắn lại rất thông minh, nếu bây giờ không thể lừa gạt hắn, nàng vĩnh viễn không có cơ hội tiếp theo. Nàng đã đợi bao lâu mới chờ được đến hôm nay...

7. Chương 7

Nhạc Bình chậm rãi buông tay Úy Vân, làm bộ như không có việc gì, hơi lui ra sau một bước, dường như nàng mỗi ngày đều cùng nam nhân ôm nhau...

Uý Vân cố gắng phán đoán suy nghĩ của nàng. Bốn năm trước, hần có thể dễ dàng đoán được tâm sự của Nhạc Bình, nàng cũng không giấu diếm hần bất cứ điều gì, vậy mà bây giờ mọi thứ dường như đã thay đổi, hần không thể hiểu được những tâm tình ẩn giấu trong mắt nàng.

Hần không thể chịu đựng ý nghĩ này, sự tức giận làm dạ dày hần co thắt lại.

“Thu dọn đồ đạc, lập tức theo ta trở về.” Hần thô lỗ hạ lệnh.

“Tại sao?” Nàng mới là không cần, điều kiện vẫn còn chưa nói, bây giờ vừa gặp đã theo hần trở về, chẳng phải là kiểm cưỡi ba năm thiêu một giờ sao?

Uý Vân dừng lại một chút, chậm rãi nói:

“Không cần lo lắng chuyện tiền bạc, ta sẽ thay nàng chuộc thân.”

Nhạc Bình mở to hai mắt, “Ai nói với chàng là ta lo lắng chuyện tiền bạc? Ta bây giờ có rất nhiều tiền, đến phương các là để tự do, ta muốn làm một người đàn bà tự do, làm nghề này quả thật rất thoải mái, chàng không nghe truyền kỳ Hạo Phong điện hạ dùng hai vạn lượng vàng thay ta chuộc thân sao?” Nàng không nói sai, ca ca và tẩu tẩu đến với nhau quả thật có thể coi là truyền kỳ.

Mặt Uý Vân biến sắc, “Thật đáng tiếc, ta sẽ không để cho người của ta ở chỗ này.... ‘thoải mái’” Hần trích dẫn lời của nàng.

“Vấn đề trọng điểm là ở chỗ này”. Nàng biết rõ lời này sẽ làm hần nổi giận, nhưng vẫn chậm rãi nói rõ từng từ: “Ta - không - phải - người - của - chàng.”

Khuôn mặt Uý Vân giống như được phủ một tầng băng, lạnh lẽo, hần tàn nhẫn nói:

“Hiển nhiên quan điểm của ta và nàng có chút bất đồng, nhưng chuyện này sẽ sớm được cải thiện. Ta tin rằng ta luôn có cách làm cho nàng phải đồng ý với ta, về phần quyền sở hữu của ta đối với nàng.... chuyện này không cần tranh cãi.”

“Chàng.... muốn thế nào?” Nàng nín thở chờ đợi câu trả lời của hần.

Hần mặt không chút thay đổi, nói:

“Không có gì đặc biệt, chỉ cần đưa tiền cho tú bà: nàng là gia nô của ta chạy trốn, yêu cầu bà ta trả nàng lại cho ta”.

“Ta không phải gia nô của chàng.” Nàng kháng nghị.

Hần nhún vai, “Điều đó không quan trọng, ta là Tuấn Vương gia Uý Vân, người nào không muốn sống nữa mới dám nghi ngờ lời ta nói.”

“Thật quá đáng. Chàng không thể chuyên chế như vậy.”

“Nàng thử xem xem.”

Nàng thở sâu nói:

“Chàng tại sao muốn làm như vậy, chàng vốn không cần ta, tại sao lại muốn đem ta về bên cạnh chàng.” Nàng rất muốn nghe hần nói lý do.

“Có cần hay không tự ta quyết định.” Hần lộ ra nụ cười đầy tà khí mà Nhạc Bình vốn quen thuộc, “Ta sẽ tìm ra tác dụng của nàng, nàng có thể tin tưởng ta.”

Nàng thành công rồi. Nhạc Bình mừng rỡ thầm nghĩ: Hần bây giờ đã tin vào thân phận giả mạo của nàng rồi, thật sự là nguy hiểm, nàng đã tưởng sẽ bị hần phát hiện.

“Ý của chàng là.... Bây giờ không có nữ nhân nào ở trong phủ để chàng chơi đùa?” Nàng cố ý nói rõ ràng, cảm giác khuôn mặt nóng lên.

Hần cười rộ lên, hứng thú vì nàng không thích nhìn thấy những người đàn bà hần triệu tới, đây đích thực là ý muốn chiếm hữu a.

“Nếu có thì sao?” Hần cố ý chọc tức nàng.

Nhạc Bình cao ngạo ngẩng cằm, từ lỗ mũi hừ lạnh vài tiếng, giống như con mèo con bị làm cho tức giận.

Uý Vân hài lòng với phản ứng của nàng, “Coi như là có, ta tin rằng nàng cũng sẽ có biện pháp đối phó với bọn họ, giống như nàng có thể tìm cách đuổi họ đi như trước kia.”

“Chàng biết là tốt rồi.” Nhạc Bình đắc ý nói.

Nàng biết nếu làm bộ lẳng nữ sẽ có thể khiến bọn họ bế tắc.

“Bất quá.... giờ vừa vặn không có.” Hấn nhìn thẳng nàng, “Nhưng là, ta không thể cam đoan với nàng chuyện sau này.”

Nhạc Bình nhin xuống không để lộ vẻ mặt đau lòng, gục đầu xuống nhìn sàn nhà.

“Nàng biết ta vốn không tin vào các mối quan hệ, cũng không có thời gian để duy trì một mối quan hệ lâu dài.”

“Tốt rồi.” Thanh âm của nàng cao vút đến mất tự nhiên, “Ta cũng không muốn bị chàng vĩnh viễn kèm chân, chúng ta có thể xem như trời sinh một đôi.” Nàng thiếu chút nữa tự cắn lưỡi mình vì lời nói dối.

Hấn gật đầu, “Nhưng nàng có thể yên tâm, khi nào sự nhiệt tình giữa chúng ta không còn, ta nhất định sẽ không bạc đãi nàng, không để nàng thiếu cơm áo, nàng có thể có đầy đủ mọi thứ trong sinh hoạt, về tiền bạc lại càng không thiếu thốn.”

“Cái gì?”

Hấn dương dương tự đắc, “Nàng không phải muốn dùng ngân lượng kiếm được ăn no một bữa sao?” Hấn trừng mắt nhìn khuôn mặt kinh ngạc của nàng, “Chẳng lẽ còn chưa đủ?” Hấn chán ghét chính những gì mình nói ra, “Nếu lúc đó nàng muốn hoàn lương, ta sẽ thay nàng tìm một người thiện lương chất phác, thay nàng chuẩn bị một số đồ cưới.”

Nàng khổ sở nói:

“Thật khăng khải.”

Thình lình hấn thấy tức giận, không biết tại sao, nghĩ đến việc nàng sẽ trở thành thê tử của người khác khiến hấn không vui, lại còn có những kẻ khác, hấn càng nghĩ càng tức giận.

Hấn xoay người, thô giọng nói:

“Thu dọn đồ đạc đi.” Lại đột nhiên quay đầu, chán ghét đảo qua trang phục của nàng, “Thay đồ đi, thứ rác rưởi trên người nàng ta cũng không muốn nhìn thấy nữa. Ta sẽ cho người chuẩn bị trang phục mới cho nàng.”

Nhạc Bình khê cười:

“Ta biết, chàng không thích kỹ nữ mặc trang phục của kỹ nữ.”

Hấn cũng không có tâm tình nói giỡn với nàng, Uý Vân không nể mặt nói:

“Nàng muốn kháng lệnh?”

Nàng im lặng không nói, tức giận chính bản thân mình, tại sao làm công chúa không muốn, lại muốn tới nhìn mặt tên ngốc này? Nhạc Bình tự hỏi chính mình.

Được rồi, cuối cùng thì hấn cũng sẽ biết hấn đang có được ai; Uý Vân rõ ràng là đồ ngốc, hấn sẽ không bao giờ tìm được một người như nàng. Nhạc Bình quyết định, trong thời gian ngắn nhất sẽ buộc hấn thấy rõ sự thực này.

Đáp lại sự tàn nhẫn của hấn, nàng cố ý bất kính nói:

“Không, ta sẽ không bị chàng hù dọa nữa. Ta đã là một người đàn bà trưởng thành, không phải một tiểu hài tử lúc nào cũng đi theo chàng, chờ chàng bố thí sự quan tâm, thái độ của chàng không ảnh hưởng gì tới ta, ta đã thoát ly khỏi bóng ma của chàng....”

Hấn thô lỗ cắt ngang lời nàng:

“Nếu nàng nói nhiều những lời nhảm nhí như vậy, chẳng bằng chuẩn bị nhanh lên, ta sẽ phái người tới đây giúp nàng trong thời gian ngắn nhất.”

Uý Vân nhanh chóng bỏ đi, dùng sức đập mạnh cánh cửa, âm thanh cơ hồ làm nàng sợ đến nhảy dựng lên, sàn nhà cũng có chút chấn động.

Điên cuồng, kế hoạch này hoàn toàn là điên cuồng.

Nàng nhắm mắt, hít sâu một hơi. Nàng hiển nhiên đã đề phòng mọi tình huống mới thực hiện kế hoạch này, nhưng chuyện này, quay đầu lại quả thật mới có đường sống.

Uý Vân đi ra ngoài lúc cực kỳ tức giận, nàng rất kiêu ngạo, tự tin mình có thể phá tan lớp mặt nạ vô tình của hắn. Trong trận chiến này, người bảo vệ được sự bình tĩnh, nhất định sẽ là nàng.

Cửa mở ra một cách lén lút, Từ ma ma đi vào không hề phát ra một tiếng động nhỏ.

“Công chúa.”

Nhạc Bình xoay người, sắc mặt nàng có chút tái nhợt.

“Vương gia phái người tới hầu hạ người, bây giờ đang ở bên ngoài.”

Nhanh như vậy sao? Hắn mới đi không bao lâu, lập tức đã phái nha hoàn tới sao?

“Cứ để họ vào.”

Từ ma ma gật đầu, một câu cũng không nói nhiều, đi ra ngoài, suy nghĩ: Tiểu thư này như thế nào từ sáng đến tối thay bà đập phá vậy chứ? Vừa rồi, vị vương gia kia quả thật tức giận đến mức thiêu cháy được người xung quanh rồi.

Phương các này thế nào cũng sẽ có một ngày bị họ làm cho thê thảm.

8. Chương 8

Cửa vừa mở ra, người xuất hiện là một lão bà khoảng sáu mươi tuổi. Khi bà mở cửa, có vài nha hoàn đem theo mấy chiếc rương nhỏ và phục trang bước vào.

“Vú?” Uý Vân đưa cả bà vú đến đây?

“Nhạc Bình tiểu thư.” Bà nở một nụ cười hiền hậu với Nhạc Bình, sau đó nhìn các nha hoàn nói: “Được rồi, các người có thể đi ra.” Không muốn bọn họ nghe thấy đoạn đối thoại của hai người.

“Vú, sao vú lại ở đây?” Nhạc Bình vui mừng lẫn sợ hãi hỏi.

Bà vú lắc đầu, “Ta đã nghe đến chuyện nghịch ngợm của ngươi rồi, Uý Vân ngoài miệng mặc dù không nói gì thêm, nhưng ta biết hắn giận điên lên.” Bà cười cười, “Rất nhiều năm rồi, mới có người có thể làm cho Uý Vân phát hỏa như vậy, ta nào có thể bỏ qua? Nói thêm nữa.... ta muốn xem xem, nha đầu vụng về này giả dạng hoa khôi phương các như thế nào?”

Nhạc Bình chợt dạ cúi đầu, nàng vốn không nghĩ sẽ lừa gạt bà vú, nhưng là....

Bà sẽ nói với Uý Vân sao? Nhạc Bình trộm nhìn bà vú.

“Ngươi còn cái gì có thể giấu giếm được vú sao?” Bà cười, xoa đầu Nhạc Bình, “Yên tâm đi, vú luôn đứng về phía ngươi, cũng nên có người làm cho Uý Vân tức giận một chút.” Bà vừa nói vừa cười không ngừng, “Từ sau khi hắn bắt đầu hiểu chuyện đến nay, ta chưa từng thấy hắn tức giận như vậy.”

Kỳ quái. Như thế nào mà bà vú lại muốn nhìn thấy Uý Vân nổi giận. Người bình thường nhìn thấy Uý Vân nhẹ nhàng mà nhăn mày đã sợ suýt chết, nàng nhớ có một lần, hắn cao giọng nói với một người đặt ngựa ở khách điểm, lập tức làm kẻ đó sợ quá đến nỗi bất tỉnh.

“Được, được...” Bà chăm chú nhìn y phục trên người Nhạc Bình, “Quần áo này chọn rất tốt, thật hi vọng có thể chứng kiến cảnh hai người gặp nhau, khó trách Uý Vân lập tức yêu cầu ta mang quần áo đến cho ngươi

thay.” Bà lắc lắc đầu, “Người thật quá nghịch ngợm rồi, Uý Vân chắc hẳn không thể ngờ, khi hẳn tìm được người thì sẽ tìm được một.....” Bà ngừng lại để tìm một từ chính xác.

Nhạc Bình nhiệt tâm nói:

“Kỹ nữ.”

“Được rồi, chính là một kỹ nữ xinh đẹp.” Bà vú cười toe toét, “Đợi sau này phải nói cho bà vú biết, mấy năm nay người ở đâu, người không biết sau khi người đi mất, làm cho Uý Vân lục tung trời đất lên đi tìm, cho hẳn một lần ném thử mùi đau khổ.”

“Gì mà đau khổ chứ?” Nhạc Bình bĩu môi, “Hẳn có nhiều đàn bà bên mình như vậy, cần gì phải tìm con? Khi hẳn muốn đưa con đi, con vừa đi đã có nhiều người đàn bà khác, không phải rất mâu thuẫn sao?”

“Đồ ngốc, cái đó không giống nhau.” Bà vú đứng dậy cầm quần áo cho nàng thay, “Những người đàn bà đó chỉ là chơi đùa thôi, mà người đối với hẳn..... là người thân.” Bà vú thở dài, “Mà Uý Vân đối với người thân thì luôn rất yêu quý.”

Nhạc Bình không nói, không có lời nào phản bác, nàng biết đó là sự thật. Uý Vân không hề thân thiết với ai, cho dù với cha mẹ hẳn. Nhưng nàng vẫn muốn làm tình nhân của hẳn hơn.

“Hẳn sau này không có ai để chơi đùa rồi.” Nàng không thay đổi khẩu khí.

“Ta cũng nghĩ vậy.” Bà vú mở rộng bộ đồ trên tay, “Mặc vào đi.” Một bộ xiêm y không có kẻ hở, “Mặc cái này thì hơn, bây giờ trong tình huống này, người đừng có chọc hẳn nữa.” Bà vú khuyên bảo nàng.

Nhạc Bình cởi quần áo, thay bộ đồ bà vú chuẩn bị.

“Tốt lắm.” Bà vú lui ra sau hai bước đánh giá nàng, “Người bây giờ nhìn không khác xưa lắm nữa.” Bà đi tới chỗ mấy cái rương vừa được đem vào, cầm một chiếc lược xanh và hộp đồ trang sức, “Bây giờ ta sửa sang đầu tóc cho người chút là được, cho người nhìn giống con gái nhà hàng hoàng hơn, giống như bộ dạng mà Uý Vân vẫn quen thuộc.”

Có lầm không? Uý Vân tới đón nàng mà vẫn mang theo một đồng lớn vàng bạc châu báu gì đó, Nhạc Bình trừng trừng nhìn đồng đồ trang sức xa xỉ mà sững sờ.

“Hẳn không muốn người khác nghi ngờ danh tiết của người, nên mang phục sức đến cho người cải trang, lúc này theo tới đây đều là tâm phúc, không cần lo lắng sẽ lộ ra ngoài.”

Nàng tin điều ấy, bởi vì ngay cả bà vú của Uý Vân cũng đã ra tay rồi, xem ra hẳn kiên quyết muốn đưa nàng về nhà.

Nàng nói với bà vú:

“Có cần thiết không ạ? Con đã tới phương các rồi thì sợ gì danh tiết bị hao tổn?”

“Không được.” Bà vú không đồng ý lắc đầu, “Người bây giờ nói vậy, sau này khi làm vương phi, danh tiết là thứ rất quan trọng.” Bà vú là người hiểu rõ nhất tâm sự của nàng.

Nếu hẳn yêu thương nàng thì thứ danh tiết ấy sẽ không còn trọng yếu nữa, nếu không tẩu tẩu và Vụ Nghi tỷ tỷ làm sao có thể gả đi, mà nàng không hề thấy ca ca và Cẩn Duệ ca ca có gì khó chịu.

“Con không muốn đeo nhiều đồ trang sức, con thấy đầu rất nặng.” Nàng ôm đầu oán thán.

Bà vú không có cách gì, khẽ lắc đầu.

“Được rồi.” Bà vỗ vỗ tay, “Bây giờ chúng ta có thể đi rồi, Phúc Trọng đã chuẩn bị kiệu bên ngoài.”

“Nhanh vậy sao?” Nàng nghĩ hôm nay đã là lần thứ một trăm nói những lời này rồi.

“Người vẫn còn nghi ngờ sao?” Bà vú cười cười, “Tại hẳn rất vất vả, bây giờ mới tìm được người.”

9. Chương 9

Nàng phân vân tại sao hắn lại muốn ngồi cùng một xe ngựa với nàng, Nhạc Bình cố tình không để ý đến sự tồn tại của Tuấn Vương.

Nếu hắn đã không muốn nhìn thấy nàng như vậy, tại sao còn kiên quyết mang nàng về? Nhạc Bình từ khoé mắt liếc trộm nam nhân ngồi đối diện nàng, đầu hắn quay đi hướng khác, cùng nàng ngồi trong một xe ngựa khiến hắn khó chịu sao?

“Không nên suy nghĩ bậy bạ.”

Nhạc Bình bị giọng nói bất ngờ của hắn làm sợ đến mức nhảy dựng lên, “Làm sao chàng biết?” Nàng vươn tay chỉ, chạm vào đỉnh đầu hắn, Úy Vân ngẩng đầu trừng nàng.

“Chàng.... đầu có mắt ở bên cạnh?” Nàng lẩm bẩm, lầu bầu.

Úy Vân lại quay đầu đi, “Chỉ cần tâm trạng lo lắng nàng sẽ không ngừng thở sâu.” Hắn nói: “Từ này đến giờ, nàng đã hít sâu hai mươi bảy lần rồi.”

Nhạc Bình nhảy dựng lên, đầu thiếu chút nữa đụng vào xe, “Chàng quá âm hiểm.” Nàng còn tưởng hắn không chú ý đến nàng.

Hắn trào phúng nói:

“Quan sát nàng thở sao?” Hắn tỉnh táo nhìn về phía trước, “Tiếng thở của nàng còn lớn hơn tiếng của người kéo xe ngựa bên ngoài, khó mà không nghe thấy.”

Nhạc Bình im lặng, bực bội nghĩ: Nam nhân xấu xa! Không cùng hắn so đo.

Hắn hơi nghiêng người, lại đối mặt với Nhạc Bình, trên tay cầm một chiếc áo choàng mềm mại, choàng lên người nàng, “Khoác áo vào.”

Nàng đẩy áo sang một bên, “Không cần, ta không lạnh.” Bởi hắn ở gần nàng như vậy, sao nàng lại có thể lạnh?

“Nàng không lạnh cũng phải, bây giờ trời đã vào thu rồi, hơn nữa.... nàng còn bốc hỏa khí.”

Lửa giận loé lên trong mắt Nhạc Bình, tuy nhiên nhanh chóng biến mất.

“Chàng nhất định muốn biến ta thành kẻ ngu ngốc sao?”

“Chính nàng là người tìm phương các treo biển hành nghề, chuyện này không cần hỏi đã thấy đáp án rồi.”

Hắn có ý gì? Nhạc Bình cố gắng để không tức giận, nhưng quả thật không dễ dàng, nhưng mà...

Nàng có thể trả thù một chút.

“Được rồi.” Nàng kéo áo choàng lên người, sau đó sang ngồi bên cạnh Úy Vân, “Chỉ là ta đã đóng băng rồi, áo choàng cũng không đủ, chàng cho ta một chút hơi ấm của chàng đi.”

Nàng dựa vào người Úy Vân, cảm giác được cơ thể hắn co thắt lại, con mắt trở nên nóng bỏng mà lại cũng như bị bao phủ bởi một lớp sương mù.

“Nàng... thật sự lạnh?” Tình thế như bị đảo ngược, Nhạc Bình bị ánh mắt nóng bỏng của hắn làm cho run lên, Úy Vân khẽ thở dài, vươn tay trái ôm lấy nàng, “Ta thì có cả một hỏa lò để giúp nàng ấm lên.” Nhạc Bình ngẩng đầu nhìn hắn, có chút hiếu kỳ, “Không cần lo lắng ta sẽ xâm phạm nàng, hôm nay chúng ta vẫn sẽ duy trì mối quan hệ trước kia.” Hắn giống như trước, vẫn nhẹ nhàng vuốt tóc nàng.

Nhạc Bình gạt đầu, kìm nén sự thất vọng trong lòng.

10. Chương 10

Từ lúc Úy Vân rời đi, Nhạc Bình liền bị bà vú kéo chạy.

“Chúng ta buộc phải chạy sao, vú?”

Bà vú chạy chậm lại, “Ta nghĩ làm như vậy là sáng suốt, Vương gia đã bị chọc giận đủ rồi, khi tức giận, vương gia rất xấu tính.”

Nhạc Bình bậm môi, không nói.

“Người không nên tức giận như vậy, cũng không nên để hấn chọc giận người.” Bà Vú nói với Nhạc Bình.

“Con đã quên mất hấn ngạo mạn thế nào rồi.”

“Hấn quả thật là như vậy.” Bà vú đồng ý, “Cái này người vốn đã sớm biết chứ?”

“Hấn lúc nào cũng muốn chi phối người khác!” Nhạc Bình than thở.

“Nhưng chưa bao giờ chi phối được người, không phải sao?”

“Đương nhiên” Nhạc Bình kiêu hãnh ngẩng cao đầu, “Con không phải người khác, con không sợ hấn.”

“Cái này thì đúng rồi.” Bà Vú điểm nhẹ lên mũi Nhạc Bình.

“Nhưng mà...” Nàng dừng lại, đôi mắt long lanh như kim nén nước mắt, “Con mất nhiều công sức như vậy, nhiều thời gian như vậy đi tìm hấn, vì sao hấn lại muốn cãi nhau với con?” Nàng bắt lực lắc đầu, “Con không hiểu, con rất giận...” Lòng nàng mơ hồ đau thắt.

“Nha đầu ngốc, người còn không hiểu, Uý Vân hấn đang ghen.”

“Con mệt mỗi lần...” Nàng mệt mỏi ngã người.

Bà Vú đỡ lấy nàng, “Trở về phòng đã, tắm rửa rồi nghỉ ngơi, đợi có tâm tình thì nói chuyện với hấn, người phải biết rằng... Uý Vân không thể nào tập trung toàn bộ vào chuyện này được. Hấn còn cả đồng chuyện lớn phải xử lý.”

“Thế là tốt nhất, con muốn lợi dụng tất cả các ưu thế của mình, hấn quá mạnh mẽ rồi...”

11. Chương 11

Bà vú nói rất đúng, sau khi nghỉ ngơi đầy đủ, cảm giác mệt mỏi cũng biến mất, Nhạc bình lại tràn trề sức lực để tiếp tục đối kháng.

Tuy ngủ không nhiều, tinh lực của Nhạc Bình lại tràn đầy, rất nhanh khôi phục, nàng đi ra tiểu lâu, cố ý nhìn phía đối diện một chút, Uý Vân vẫn chưa về, hiển nhiên là còn đang bận, không có thời gian rảnh rỗi nghỉ ngơi.

“Tốt lắm!” Nàng thì thầm tự nói, “Có thời gian đi dạo xung quanh và mua một ít đồ.”

Nàng đã không ở nơi đây bốn năm, liệu mọi thứ có thay đổi gì không? Nàng cần phải “thăm hiểm” đã.

Nhạc Bình không tự chủ đi tới chuồng ngựa trước. Đây là nơi Uý Vân thường đến, nàng luôn đến đây để tìm hấn, đôi khi nàng có cảm giác Uý Vân muốn ở cùng một với các loài động vật hơn, không muốn tiếp xúc với người khác.

Nàng không vui nhận ra, từ khi gặp lại, Uý Vân chưa hề lộ ra ánh mắt nhớ mong gì đối với nàng.

Nàng nghe thấy một tiếng hí nhu hoà, Nhạc Bình nhìn về phía tiếng hí phát ra, thần tuấn Cuồng Phong thông dong trong bóng chiều, mà chủ nhân của nó - Uý Vân, đứng bên cạnh nó, thậm chí so với con ngựa hoang kia càng cuồng dã hơn.

Nàng không suy nghĩ liền đi ngang qua bãi cỏ trước chuồng ngựa, chạy về phía Uý Vân, trên mặt lộ ra nụ cười đáng yêu.

“Ta tưởng trước đây nàng đã tuyên bố sẽ không tìm gặp ta.” Hấn nhìn nàng, cười ôn nhu.

“Chỉ là chàng nghĩ vậy.” Nàng cảm giác thấy tâm trí tan chảy.

Uý Vân lắc đầu, “Đúng là như vậy, nàng hình như luôn muốn đổi đầu với ta, chuyện này hẳn đã trở thành thú vui của nàng.”

“Không!”

Uý Vân nhú mày.

“Đây không phải thú vui của ta, mà là ý nghĩa sống còn của ta.”

Hắn dở khóc dở cười, “Lão Thiên! Ta quản nàng thế nào bây giờ?” Hắn khẽ nở nụ cười, “Bây giờ rốt cuộc cũng có cảm giác nàng trở về bên cạnh ta rồi.”

“Cái gì là cảm giác ta trở về bên cạnh chàng?”

Hắn đi về phía nàng, một tay ôm quanh hông nàng, “Chính là cảm giác phiền toái nàng mang lại.” Hắn mang nàng rời khỏi Cuồng Phong.

Hắn tận hưởng ôm nàng trong tay. Nhạc Bình mềm mại không hề phản kháng.

“Không phản đối?”

“Nói không chừng là ta đang lấy lòng chàng đấy! Chàng chẳng phải vẫn không thích cãi cọ với người khác sao?”

“Nàng muốn từ bỏ ý nghĩa sống còn của nàng? Ta không dám hi vọng vào điều đó.”

Nhạc Bình không nhận được nụ cười, Uý Vân nhìn ngây dại, nàng thật sự vô cùng xinh đẹp.

“Ta đói bụng.” Nàng liêu lĩnh nói.

Uý Vân bừng tỉnh, rất nhanh ổn định lại.

“Chúng ta sẽ dùng bữa ở đâu?”

“Nàng muốn ăn ở đâu?” Hắn mỉm cười đầy mê hoặc.

Nhạc Bình không nhìn hắn, quay mặt đi nơi khác trả lời:

“Ta không muốn ăn ở bàn lớn...”

“Được, ta hiểu ý nàng, vậy ăn trong phòng được không! Ta sẽ cho Phúc Trọng chuẩn bị thức ăn ngon, đều là thứ nàng thích ăn.”

Tại thời khắc này, hắn muốn yêu chiều nàng, cái gì cũng làm theo yêu cầu của Nhạc Bình. Đường như giờ đây, nàng đã trở lại người con gái hắn vẫn luôn yêu thích, một thiếu nữ ngây thơ nhưng có phần ngỗ nghịch.

12. Chương 12

Quả thực đồ ăn ngon đến mức Nhạc Bình không thể phàn nàn gì. Phúc Trọng thật sự là đã hao tổn nhiều tâm tư, bọn người hầu nơm nớp lo sợ đứng trong phòng, theo trí nhớ của Nhạc Bình thì họ có phần khiếp đảm hơn nhiều so với trước đây.

Nàng không chút thắc mắc tại sao họ có thái độ này. Nhạc Bình biết người hầu của Uý Vân đều rất sợ hắn, cho rằng hắn là một người khó có thể thân cận được, sợ một khi không cẩn thận chọc tức hắn, hắn sẽ đem bọn họ chém đầu. Mà sự tức giận của Uý Vân càng tăng, bọn họ càng sợ hãi, bất kể hắn có thực hiện lời đe dọa của hắn hay không.

Nhạc Bình mỉm cười thú vị, nếu hắn thật sự làm như lời hắn nói, sợ rằng nàng đã chết mấy ngàn lần, biết hắn sẽ không giết nàng thật là chuyện tốt.

“Đang suy nghĩ gì?”

“Ack.... Sống thật tốt.” Nàng đáp.

Quên đi, hắn không nên hỏi chi tiết quá làm gì. “Ăn no rồi sao?”

Nhạc Bình gật đầu.

“Dọn đi.” Úy Vân vung tay lên, người hầu lập tức vội vã đem bữa tối còn thừa thu dọn sạch sẽ.

Hắn chờ bọn họ đóng cửa lại, nhìn Nhạc Bình bằng ánh mắt mê loạn, “Chúng ta giờ chỉ còn lại hai người.”

“Trong phòng chỉ còn lại hai người.” Nàng lẩm bẩm lặp lại lời của hắn.

Nàng thoát nhìn rất giống một nàng công chúa xinh đẹp, mái tóc dài đen nhánh buông nhẹ trên vai, giống thác nước mềm mại nơi vòng eo, toàn thân phát ra khí chất ưu nhã, sang trọng, từ trước đến giờ hắn vẫn luôn thấy kỳ quái, một tiểu hài tử được hắn nhặt từ ven đường lại có loại khí chất này.

“Chàng đang nhìn cái gì?” Nhạc Bình không yên mà hỏi hắn, Úy Vân nhất cử nhất động không bị ảnh hưởng, một cử động nhỏ cũng không thay đổi.

Hắn cười gợt cảm, “Lúc ở phương các chúng ta có giao ước, ta đang suy nghĩ xem có nên bắt đầu từ đêm nay không.”

Nàng cố gắng để không đỏ mặt, nhưng hiện tượng này hình như không thuộc tầm khống chế của nàng.

“Tùy chàng thôi.” Nàng nhún vai, tươi cười nhưng run rẩy.

Hắn lắc đầu, trên mặt có một tia nhìn hoài nghi.

“Nàng trước kia có rất nhiều ý kiến.”

“Ta bây giờ ý kiến vẫn rất nhiều, nhưng có lẽ vì nghề nghiệp, ta đối với ‘phương diện này’ tương đối dễ tính, không có ý kiến gì”. Nàng cười cười vẻ không quan tâm.

Hắn lạnh lùng nói:

“Ta không muốn nàng nói một câu nào liên quan đến chuyện ‘nghề nghiệp’ của nàng nữa.”

Lão Thiên! Hắn thật sự không cao hứng.

“Như chàng mong muốn.” Nàng cũng không muốn trêu chọc hắn để dẫn đến tình trạng này, nếu không hắn sẽ phát hiện...

“Tốt lắm.” Hắn không vui nói: “Ta không thích cái gì của ta bị người khác đoạt đi, nàng không cần thường xuyên nhắc nhở ta chuyện này.”

“Ta không có bị ai đoạt đi, vĩnh viễn không bị người khác cướp đi.”

Trong thoáng chốc, hắn nhìn thật sâu vào mắt nàng, “Vĩnh viễn, chỉ là một từ hư vô.” Nàng không nói nàng không thuộc về hắn, Úy Vân hết sức hài lòng.

“Không. Vĩnh viễn là một lời hứa hẹn.”

“Ta không cần nàng hứa hẹn vĩnh viễn.” Hắn châm chọc.

“Ta không nói vĩnh viễn.”

“Được rồi, vậy tại sao nàng trốn đi? Nếu...” Hắn lặp lại lời nàng, “Vĩnh viễn sẽ không bị người khác cướp đi.” Hắn chợt thấy đau lòng.

Nàng thống khổ nguyên rủa một tiếng, “Cũng là lỗi tại chàng, chàng không chịu nghe ta nói, không cho ta thân cận chàng, sợ ta tới gần chàng, muốn đem ta tổng đến nơi xa, nếu không phải vì lương tâm của chàng, ta nghĩ chàng sẽ đem ta ném đến chân trời rồi.”

“Ta là vì muốn tốt cho nàng.” Hắn không ngờ nàng sẽ phản ứng kịch liệt như vậy.

Nàng đứng lên, “Làm sao chàng biết cái gì tốt cho ta? Chàng không phải là ta.” Nàng nắm chặt tay, chặt đến mức khớp xương trắng bệch như không còn chút máu nào, “Chàng cũng không biết cái gì là tốt cho chàng, chàng cho là tổng ta đi thì sẽ an toàn sao? Hàng ngày chỉ chơi bời với những nữ nhân hư hỏng, không một lời hứa hẹn, là an toàn sao?” Nàng điên cuồng hét lên với hắn.

Hắn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn thống khổ đến cực điểm thì ngậy người. Chỉ vì hắn đưa nàng rời xa hắn, đã tạo cho Nhạc Bình nỗi khổ lớn như vậy sao?

“Lại đây...” Hắn vươn tay về phía nàng, “Lại đây bên cạnh ta.” Hắn không nhận được muốn an ủi nàng.

Nhạc Bình thấy lòng chùng xuống. Hắn quan tâm nàng! Trên thực tế, Nhạc Bình cơ hồ có thể khẳng định Uý Vân yêu nàng, nên hắn mới sợ nàng đến quá gần trái tim hắn, mặc dù nàng không hiểu nguyên nhân.

Nàng rất muốn hiểu hắn, nhưng...

Nếu chỉ một mình nàng thì không được. Uý Vân nhất định không chịu hợp tác, không muốn để cho nàng hiểu hắn. Hắn thâm trầm như vậy, lão luyện như vậy, ôn nhu như vậy nhưng lại rất khó nắm bắt...

Nàng ngồi trong lòng Uý Vân, Nhạc Bình ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, “Chàng biết không, chàng chưa từng hôn ta.” Giọng nói ôn nhu mê hoặc lòng người.

“Không biết...” Hắn mê mẩn nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng, “Có lẽ trong lòng ta, đã hôn nàng không dưới ngàn lần...”

Nàng cười nghịch ngợm, “Ta nghĩ.... Ta thích thực tế hơn.” Nhưng chuyện suy nghĩ ấy, nàng cũng đã từng làm như vậy, “Trước đây gặp mấy người đàn bà của người, ta đã tức giận đến chết, ta nghĩ đã moi mất họ ra.”

Uý Vân kinh ngạc tròn mắt, “Thật sao?” Miệng hắn không tự chủ co rúm lại một chút, “Ta đã thấy kỳ quái là tại sao nàng lại không động tay.” Hắn đột nhiên ngả đầu ra sau, cười âm ỉ, mắt một lúc, tiếng cười mới giảm đi, hắn nghiêm túc nhìn nàng, “Ta nghĩ... Nàng đã không làm là vì ta.” Đáy mắt hắn còn sót lại ý cười.

“Đương nhiên, ý niệm trong đó trong đầu chỉ là nhất thời xúc động. Ta có moi mất họ ra cũng không được gì, chàng sẽ nhanh chóng tìm được người khác thay thế, ta phát hiện ra, kẻ ta cần tức giận phải là chàng.”

Hắn hấp háy mắt, “Ta thật may mắn vì đôi mắt vẫn còn nguyên vẹn trên mặt, không mất đi cái nào.”

“Không cần nói giỡn.” Nàng thất vọng trừng hắn, “Ta vốn không tốt, là kẻ bỏ đi, loại cảm giác này cũng không hơn gì.”

Hắn rõ ràng thấy chuyện này và chuyện nàng tìm phương các đều khó chịu như nhau, có lẽ...

Chỉ cần có một nửa phần khó chịu, cũng đã là tốt rồi.

Uý Vân khẽ dùng đưa nàng trong lòng hắn, như an ủi một đứa trẻ, thì thầm lên vai nàng.

“Ta rất nhớ chàng.” Nàng thở dài, nghe tiếng trái tim hắn đập vững vàng.

Tim hắn đập nhanh hơn một chút, “Nàng lúc nào cũng có thể quay lại,” Hắn vẫn vuốt nhẹ mái tóc nàng.

“Quay về làm gì? Chàng nhất định sẽ tìm ra lý do đem ta bỏ đi.” Nàng nói giận dữ.

“Sao bây giờ nàng lại khẳng định ta sẽ không tìm cách bỏ nàng đi nữa?”

Nhạc Bình ngồi im trong lòng hắn, đưa cánh tay ôm cổ hắn, “Chàng không thích nữ nhân đứng đắn, ta bây giờ là một người thật sự không đứng đắn.” Trời mới biết hắn sẽ phản ứng thế nào khi biết bị lừa. “Ta muốn chàng thích ta.”

Uý Vân thở hắt ra vì kinh ngạc, “Ta nghĩ bây giờ ta càng thêm thích nàng rồi.” Ngực của hắn có chút ngứa, “Nhạc Bình...”

“Không chỉ nói suông.” Nàng dùng sức ôm sát hắn, “Không cần hỏi gì cả.” Hắn ôm chặt lấy nàng, Nhạc Bình tách môi đầy ma mị, “Uý Vân, đừng đẩy ta ra nữa...”

Nàng cảm giác thân thể bị hắn ôm chặt cứng, lưỡi hắn nóng bỏng tham lam tiến vào miệng nàng. Khi Uý Vân ngẩng đầu, nàng không thể hô hấp bình thường được. “Lên giường đi.” Giọng hắn khàn khàn.

Nhạc Bình cảm giác gương mặt nóng lên. Không được, có kỹ nữ nào nghe đến chuyện lên giường sẽ thẹn thùng không? Huống chi theo suy nghĩ của Uý Vân, nàng đã “chấp nghiệp” được bốn năm rồi.

Nàng rời xuống khỏi đầu gối hắn, xoay người bước nhanh tới giường ngồi xuống, nhanh đến mức ngay cả chính nàng cũng không có cách nào tưởng tượng, dù sao.... Nàng cảm thấy đầu gối đã mềm nhũn ra rồi, nếu nàng không mau ngồi xuống, Nhạc Bình tin rằng nàng sẽ ngã xuống đất mất.

Hy vọng hắn không chú ý tới sự khác thường của nàng, những nữ nhân khác sẽ có phản ứng này chứ? Nàng nên làm sao? Nhạc Bình nhìn trộm Uý Vân.

Lão Thiên! Hắn đang cởi áo, nàng kinh hãi thấy hắn cởi bỏ áo xuống, lộ ra thân thể rắn chắc. Nàng cũng phải làm như vậy sao? Nhạc Bình cúi đầu nhìn tay mình run rẩy không ngừng, nàng nghi ngờ nàng có thể làm được công việc này.

Nàng bắt đầu cởi nút thắt. Hôm nay bà vú thay nàng chọn quần áo, có rất nhiều thứ phụ trang, nàng không thể cởi ra được. Trời mới biết mọi thứ sẽ bắt đầu như thế nào. Uý Vân cười, khàn khàn, nhanh nhẹn theo nàng ngồi lên giường, hiển nhiên rất tranh thủ thưởng thức nàng, “Ta sẽ giúp nàng làm nhanh hơn....” Hắn nhìn nàng thật lâu, rồi nhíu mày, “Xem ra ta đã đúng khi khen ngợi bà vú rồi, trang phục rất đẹp.” Hắn tháo các nút thắt còn lại, mắt không lúc nào rời khỏi Nhạc Bình, cũng nhanh chóng cởi bỏ tất cả những thứ còn trên người nàng.

Nhạc Bình vội vã nhìn ra phía khác, nín thở nghĩ: Nếu mẫu hậu và ca ca biết....

Khi đó Uý Vân dù muốn hay không cũng phải kết hôn với nàng rồi, hơn nữa phải thay nàng nói chuyện. Có thể Vũ Dương tẩu tẩu cũng không chịu nổi, nhất định sẽ bị ca ca trách cứ.

Không! Nàng không cần Uý Vân bị ép lấy nàng, nàng muốn hắn lấy nàng vì hắn yêu nàng, hướng chi.... Nàng nghi ngờ Uý Vân sẽ để cho kẻ nào bắt ép phải làm cái gì....

“Quay lại!” Hắn thô bạo nói.

Nàng sợ hãi quay lại nhìn hắn, trong mắt Uý Vân ánh lên nét giận dữ, “Ta sẽ giết chết kẻ nào dám động vào nàng.” Hắn đột ngột gầm lên. Tim Nhạc Bình đập nặng nề mà trong lòng lại vô cùng hài lòng, “Bây giờ nàng đang ở với ta, không được nghĩ đến bất cứ ai khác.”

“Không phải ta đang nghĩ đến người khác....” Tim nàng đập mãnh liệt đáp lại hắn.

“Nghĩ cái gì cũng không được....” Hắn kịch liệt hôn môi nàng, dịu dàng hôn lên thân thể nàng, Nhạc Bình cũng không thể nghĩ cái gì được nữa.

Nàng không nhận được nắm lấy vai hắn, yêu thương ngọt ngào ôm lấy hắn. Nàng thật sự yêu hắn. Nhạc Bình cắn chặt môi dưới, không dám nói ra lòng nàng lúc này. Bây giờ là thời khắc rất quan trọng, nàng không thể thất bại như thế.

Nhạc Bình cảm nhận được hắn cứng ngắc ở bên trong nàng, và sau đó là một cảm giác đau đớn đến cùng cực.

“Làm sao có thể....” Mặt hắn bâng hoàng khiếp sợ mà vặn vẹo, hắn thay đổi tư thế để nhìn khuôn mặt Nhạc Bình.

Nàng nghĩ cách ôm lấy hắn, Uý Vân thở hắt ra vì kinh ngạc, Nhạc Bình trong lúc hỗn loạn cũng không tìm được cách hô hấp như bình thường, “Ta sẽ giải thích, chờ một chút, ta sẽ....”

“Chờ một chút?” Thanh âm của hắn không còn chút sức lực.

“Không phải bây giờ.” Nàng không thể để hắn ngừng lại.

Hắn cũng không có cách nào dừng lại nghe nàng giải thích, Uý Vân bị lạc trong sự mê thú, tâm trạng mơ hồ suy nghĩ: Chờ một chút, chờ một chút nữa hắn sẽ bắt nàng giải thích đám sương mù này, chờ một chút hắn sẽ giải quyết tất cả....

13. Chương 13

Nàng yêu thương vuốt nhẹ mái tóc hắn, Uý Vân vẫn nhắm mắt, thoát nhìn rất mệt mỏi, nàng không nghĩ hắn lại yếu ớt như vậy, Uý Vân nhìn qua rất sung mãn, đủ để đối đầu với mọi nghịch cảnh.

Bất quá lần này không phải nghịch cảnh.

Hắn mở mắt, sự phẫn nộ bên trong có thể bức lui một con dã thú hung mãnh, Nhạc Bình tự trách mình đã cho là hắn yếu ớt, từ này không bao giờ có thể dùng đối với Uy Vân, hoặc là....

Sự yếu ớt của hắn đã chạy đi mất rồi.

“Ta có thể giải thích.” Đây là giọng nàng sao? Nghe vô cùng xa lạ.

“Nàng không chỉ phải giải thích, mà phải cam đoan ta có thể tiếp nhận lời giải thích ấy.” Hắn ngồi dậy, giọng lạnh lẽo.

Lão Thiên! Nàng thật sự vô cùng yêu hắn, Nhạc Bình mê mẩn nhìn hắn.

“Tại sao?” Thanh âm của hắn trầm thấp mà nghiêm khắc, “Đáng chết! Nói cho ta biết tại sao nàng lại muốn làm việc này?”

“Ta yêu chàng.” Nàng thành thật nói. “Chàng biết ta vẫn luôn yêu chàng.”

Sự khiếp sợ xẹt qua mặt hắn, “Cho nên nàng....” Hắn dùng tay vò vò tóc, quả thật không thể nào tin được. Hắn nhìn Nhạc Bình trên giường, nàng đã ngồi dậy theo hắn, chiếc chăn rơi xuống hông nàng, để lộ ra thân thể xinh đẹp. Uy Vân nặng nề kêu lên một tiếng, nhảy xuống khỏi giường, “Đáng chết!”. Hắn cầm lấy áo bào của mình, ném lên người Nhạc Bình, “Mặc vào.” Hắn thô lỗ ra lệnh.

Nhạc Bình chậm rãi mặc y phục của hắn, chờ Uy Vân suy nghĩ.

“Làm sao có thể?” Hắn giận dữ hét: “Ta sao lại không biết? Tất cả lũ chết tiệt kia đều là lũ vô dụng, những tư liệu kia.... Phúc Trọng chết tiệt!” Hắn dậm mạnh lên tường.

Nhạc Bình im lặng nhìn hắn, Uy Vân không ngừng đi tới đi lui, chuyện ngoài dự kiến của hắn, hắn không thể chịu đựng sự đả kích này.

“Nói!” Hắn đi tới, nắm lấy hai vai nàng, “Nếu ta không thể tin tưởng bọn vô dụng kia, nàng phải tự mình nói cho ta biết.... Ta nghĩ ta cần phải biết tất cả mọi chuyện.” Hắn dùng lực bóp mạnh vai nàng, “Nếu không cẩn thận, ta bóp chết nàng.”

“Chàng nghĩ chàng phải biết cái gì?” Nàng tựa vào vách tường, hai mắt mở to nhìn Uy Vân, chuyện hắn tức giận nàng đã đoán trước, nàng không hề sợ hãi, quyết định đối diện với hắn.

Hắn nghiến răng:

“Từ chuyện của tên chết tiệt Tôn Cẩn Duệ.”

“Nếu người của chàng tra đầy đủ rõ ràng....” Nàng dừng cảm nhìn hắn, “Sẽ phát hiện... Thái Nghê cô nương là một thanh quan, nàng chỉ bán nghệ, không bán thân.”

“Con mẹ nó!” Hắn chửi ra một tràng uế ngôn, “Kỹ nữ chính là kỹ nữ, còn phân biệt cái gì?” Lại một chuỗi Tam tự kinh, “Nàng tại sao lại ở kỹ viện đó? Ở đó bốn năm... Tú bà làm sao có thể chấp nhận nàng bán nghệ chứ không bán thân?”

Vừa nói, hắn vừa bóp mạnh vào cổ nàng, Nhạc Bình hít sâu nói:

“Ta không ở kỹ viện đó đợi bốn năm....”

“Cái gì?”

“Trên thực tế, ta chỉ đợi bốn ngày.” Nàng vội vã liếm liếm môi.

Hắn nheo mắt, “Bốn ngày?”

Nhạc Bình nhìn thấy, hắn đã bị ức chế đến cực điểm rồi, nàng phải nói nhanh một chút, nếu không hắn sẽ thực hiện lời đe dọa của hắn, thật sự bóp chết nàng.

“Ta nhờ tẩu tẩu và Trần nam vương phi giúp ta đến phương các giả trang Thái Nghê cô nương. Chàng đến rất đúng lúc, ta ở đó vừa bốn ngày.”

“Nói cho rõ ràng.” Hấn tiếp tục rít lên, “Nàng và phu nhân của Tôn Cảnh Duệ có quan hệ như thế nào?”

“Nàng là đại tỷ của tẩu tẩu ta, chàng biết đấy, Phương các vốn là sản nghiệp của Tiêu gia nhất kiếm.”

Sự thật dần dần hiện ra rồi, nhưng...

Hấn tới trước mặt nàng, vẻ mặt nguy hiểm, “Tẩu tẩu của nàng? Từ lúc nào nàng đã có tẩu tẩu? Nàng không thấy cần phải giải thích sao? Mỗi khi ta hỏi về thân thế nàng, nàng đều sống chết không nói.” Chuyện không thể giống như hấn nghĩ, không thể...

“Tẩu tẩu của ta....” Nàng sợ hãi liếc hấn, “Chính là Tiêu Vũ Dương...” Uý Vân giơ cao chiếc ghế, nặng nề ném về một bên, vỡ vụn. Tiếng động lớn làm nàng sợ đến mức thiếu chút nữa từ trên giường lăn xuống dưới.

“Một công chúa?” Hấn lạnh lùng nói: “Nàng là một công chúa? Ca ca nàng chính là Hạo Phong thái tử?” Hấn lớn tiếng gầm lên: “Đáng chết! Một công chúa. Ta như thế nào lại không nghĩ tới?”

“Chàng không cần kinh ngạc như vậy.”

“Đúng vậy!” Hấn lạnh lùng cười nhạo: “Ta mỗi ngày đều có thể nhặt về từ ven đường một công chúa...”

Nhạc Bình hơi nao núng, không để ý hấn xuống tay đánh nàng

Hấn tàn nhẫn bổ sung thêm một câu:

“...Mỗi ngày đều có một công chúa ngã ven đường chết đói.”

Nàng bị thương, đau đớn hét lên:

“Chàng không cần tức giận như vậy, ta không phải cố ý muốn làm công chúa, đó là chuyện ngẫu nhiên, nếu có thể lựa chọn.... ta tình nguyện là một người dân thường, thân là công chúa chẳng mang lại cho ta chuyện gì tốt, nếu không làm sao ta có thể gặp chàng?” Nàng nhớ tới chuyện suýt nữa chết đói, “Chàng có thể lựa chọn cha mẹ sao? Không thể.”

Lời của nàng động đến nỗi khổ tâm của Uý Vân, khiến hấn xúc động. Hấn hít thật sâu, trấn định tâm tình, “Nàng nói đúng, cho dù là ta cũng không thể, bằng không.... đã có một kết cục khác.”

Nàng đã làm hấn thấy thương tâm rồi, chuyện này khiến Nhạc Bình muốn khóc.

“Ta không phải cố ý làm chàng khổ sở, ta yêu chàng...”

Hấn rống lên giận dữ, cắt ngang lời nàng:

“Nàng không được nói từ ấy nữa, nàng không hề yêu ta, nàng đối với ta chỉ là sự mê luyến.” Giọng hấn thô ráp nguyên rủa, “Bây giờ ta không muốn nghe nàng nói những từ thừa thãi, nàng sao lại ngất ở ven đường, giải thích đi.”

Bởi vì nàng thật sự yêu hấn, hiện tại nàng có thể chịu đựng sự cự tuyệt của hấn trong lúc hấn tức giận. Nhạc Bình chậm rãi nói:

“Cũng không có gì, chỉ bất quá trong cung có chút tranh đấu.”

“Ta cần phải nghe, ta có rất nhiều thời gian nghe nàng giải thích.” Hấn tỉnh táo lại rồi.

Trong mắt Nhạc Bình ánh qua một tia nhìn thương tâm, nhưng nàng nhanh chóng che giấu nó, những năm gần đây, nàng học được cách che giấu tâm tình, chủ yếu là học ở Uý Vân, Uý Vân có rất nhiều tâm tình ẩn giấu trong lòng.

Nàng nói liền một hơi:

“Mẫu thân của ta bị giam vào lãnh cung, có lần ta ra ngoài cung, bị kẻ hãm hại mẫu thân ám sát, người đi theo đều bị giết sạch, ta may mắn chạy được đến biên giới, càng may mắn hơn vì được chàng cứu, bằng không.... Coi như tránh được vết đao, cũng không tránh được chết đói.”

Trên mặt hấn xuất hiện vẻ ôn nhu trở lại, sự phẫn nộ của hấn dường như hoàn toàn biến mất. Vừa rồi hấn vẫn vô cùng giận dữ đối với Nhạc Bình, chỉ một khoảnh khắc, hấn không ngờ chỉ vì chuyện của nàng mà

đau lòng. Vì sao hắn lại quan tâm Nhạc Bình như vậy, đến mức sự tức giận cũng không thể nào duy trì lâu được?

“Tại sao nàng không nói với ta?” Hắn gạt bỏ sự đau lòng sang một bên, đè nén những suy nghĩ của mình, “Ta có thể giúp nàng trở về.”

“Lúc đầu.... ta quá sợ hãi.” Nàng dừng lại, “Ta không thể tin chàng, chàng có thể là.... người xấu.”

Uý Vân gạt đầu, hắn có thể hiểu điều ấy.

“Sau này, ta.... thích chàng.” Nàng vốn nghĩ sẽ nói yêu hắn, nhưng sợ sẽ làm hắn tức giận, “Ta cảm thấy không cần trở về, trở về không có chút gì tốt hơn ở chỗ này, nơi này có.... chàng, ta trở về.... cũng không biết ở nơi đó có gì đang chờ đợi ta.”

Hắn trầm giọng hỏi:

“Vậy tại sao sau đó nàng lại đi?”

“Ta dần dần trưởng thành, chàng thích ta....” Nàng phát hiện trong mắt hắn thoáng qua một tia nhìn lạ lẫm, “Có khả năng một ngày nào đó chàng sẽ yêu ta, nhưng chính chàng không cho phép chàng yêu ta, chàng bảo vệ ta, cũng là để bảo vệ chính chàng, khi chàng phát hiện cảm tình của chàng đối với ta thì đã tìm cách đẩy ta đi trước....” Nàng thay đổi khẩu khí, “Chàng sẽ đem ta gả ột người mà chàng nghĩ ta có thể dựa vào, vĩnh viễn để ta rời xa. Ta không thể để chàng làm vậy. Ta không muốn bị mọi người đẩy ra xa, mặc dù ta có thể chấp nhận nhưng.... Nếu ta cho chàng làm vậy, ta sẽ tự hủy hoại chính mình. Chàng không cố gắng cũng được, ta sẽ cố gắng cho cả hai chúng ta.” Nàng giống như một đũng sĩ, ngẩng đầu nhìn hắn.

“Đừng có nói vậy, ta không cần nàng thương hại.” Hắn không bị nàng làm cho cảm động, “Ta muốn nàng rời khỏi đây.” Hắn phát tay, “Ta vĩnh viễn sẽ không khách khí với nàng, cũng sẽ không yêu thương nàng.”

“Chàng thấy đó,” Nàng hưng phấn vì thấy được bằng chứng có lợi, “Vì chàng sợ tổn thương ta, bây giờ lại muốn đuổi ta đi rồi, vì sao chàng lại không làm vậy với những kỹ nữ chàng đã triệu tới? Chàng luôn lợi dụng các nàng, chàng cũng không sợ mình sẽ yêu các nàng, cũng sẽ không để ỉnh gắn bó với các nàng.”

Hắn cười lạnh như băng, “Nàng nếu đã biết rõ ràng như vậy, tại sao vẫn còn đợi ở đây? Ta đối với nàng sẽ không khác biệt so với bọn họ, nàng ở lại đây.... chỉ là cung cấp cơ hội cho ta lợi dụng nàng thôi.”

“Ta không thể không thử xem, ta đã nói qua rồi, ta muốn cố gắng cho cả hai chúng ta, ta muốn....”

Hắn gầm nhẹ:

“Câm mồm!” Hắn tức giận nhìn nàng, “Ta chưa từng gặp ai giống như nàng. Nữ nhân rất dễ bị tổn thương. Đi theo ta không phải chuyện dễ dàng, ta không có khả năng sẽ yêu người khác, nàng quả thật là công chúa, nhưng ta không phải vương tử ý trung nhân của nàng.”

“Ta không có chỗ để đi.”

“Một công chúa không thể không có chỗ để đi.”

Nhạc Bình thở dài, “Ca ca ta sau ba tháng sẽ đón ta trở về, nếu chàng thật sự muốn ta trở về, cũng cho ta ở lại ba tháng được không? Trời mới biết sau này liệu ta có cơ hội gặp lại chàng hay không.”

Uý Vân chấn động, hắn nhớ tới khoảng thời gian Nhạc Bình mất tích, nếu trở lại một lần nữa, hắn không biết có thể chịu đựng được không....

Hắn nghi ngờ việc mình có thể quên nàng đi. Nàng giống như một sự phiền phức ngọt ngào hành hạ hắn.

“Lão Thiên! Ta quản lý nàng thế nào bây giờ?” Hắn không yên lòng, vò vò mái tóc.

“Sau ba tháng, Hạo Phong nhất định sẽ tới đón ta, một ngày cũng không hơn.” Nàng thấp giọng cầu khẩn: “Ta cầu xin chàng.”

“Cũng xem như ta cầu xin nàng, xin nàng rời khỏi ta đi.” Mệnh lệnh của hắn chưa đựng nhiều hàm xúc, “Nàng biết ta sẽ tổn thương nàng, đáng chết!” Giọng hắn thấp xuống: “Nàng biết ta vốn tàn nhẫn, ta có thể sẽ làm nàng bị thương.”

Hiển nhiên hắn cũng không thể chịu được tình huống này, Nhạc Bình an ủi hắn, “Không sao hết, coi như là vậy, ta cũng cam nguyện, ít nhất ta đã thử qua rồi, chờ sau khi ta rời đi, cũng có một chút kỉ niệm lưu giữ lại.”

Hắn trầm ngâm suy nghĩ, sau đó thở dài, “Ta đáng lẽ không nên đồng ý với nàng.”

“Cám ơn, cám ơn chàng.” Nhạc Bình sợ hắn đổi ý, nàng biết hắn có bao nhiêu phần kiên quyết, cũng bởi vì biết rõ như vậy, nàng mới có thể giảng cái bấy này, chính là vì muốn đảm bảo thắng lợi ình.

Hắn mím chặt môi, “Chuyện này đối với nàng không phải chuyện tốt, cám ơn ta làm gì?” Hắn cắn răng nói: “Chính nàng đã cho ta cơ hội lợi dụng nàng, ta sẽ không nhân từ đối đãi với nàng nữa.”

“Ta biết.” Nàng dịu dàng nói.

“Ta sẽ xem nàng như một kỹ nữ ta đưa từ kỹ viện tới.”

“Cám ơn đã cho ta ba tháng, ta rất cảm kích...” Nàng nho nhã, lễ độ cảm tạ hắn.

“Câm miệng của nàng lại.” Hắn thô bạo nói.

“Được.” Đột nhiên sự thoải mái làm nàng mệt mỏi, Nhạc Bình cảm thấy buồn ngủ, nàng ngáp dài, “Ta sẽ tận lực làm theo yêu cầu của chàng...” Nàng chậm rãi ngã mình xuống giường, không phải cố ý, chỉ là nằm trên giường cảm giác thật thoải mái.

“Ngủ đi!” Hắn nói: “Đừng nói nữa, ngủ đi.”

“Được, hoàn thành mệnh lệnh này không khó khăn, ta rất muốn ngủ.” Nàng hỗn loạn, mê man nói.

“Tiểu quỷ chết tiệt!”

Hơi thở của nàng dần dần chậm lại, từ hơi thở của nàng, hắn có thể xác định nàng đã ngủ, bỏ lại hắn đối mặt với mối phiền não này.

Nàng ngủ rồi, Úy Vân có thể thoải mái quan sát nàng. Úy Vân đến bên giường, tiểu quỷ hồ đồ này còn không đắp chăn, hắn kéo chăn lên cho nàng, may là nàng không nhìn thấy, nếu không chắc hắn sẽ nói hắn có khả năng đã yêu nàng rồi. Cô nương nhỏ này, trong đầu toàn là những ảo tưởng ngọt ngào.

Hắn hẳn phải nhận ra cô nương ngọt ngào thuần khiết này không thể là một kỹ nữ, cho dù nàng giả bộ giống thế nào đi nữa, có lẽ bởi vì hắn quá muốn nàng, tiềm thức đã luôn hy vọng nàng là một kỹ nữ, là chính hắn giúp nàng lừa gạt hắn.

Thứ làm hắn sợ hãi không phải là dục vọng đối với Nhạc Bình, nếu chỉ là dục vọng, lần gặp lại này có thể kết thúc chỉ sau một ngày, nhưng quả thật hắn không thể khống chế thứ tình cảm xa lạ khác với dục vọng đơn thuần này. Nếu tiếp tục như vậy sẽ cho nàng cơ hội hủy diệt hắn, hắn không thích bị người khác thương tổn, nếu có khả năng đó, khi hắn tự vệ, hắn có lẽ sẽ giết nàng, cho dù đó là Nhạc Bình.

Hắn vốn thích nàng, nhưng chính hành vi của Nhạc Bình đã phá tan sự cân bằng vốn có trong lòng hắn. Hắn đã đem nàng trở về bên người, bây giờ đáng lẽ không còn phiền não, song cảm giác bất an bồi hồi trong lòng hắn vẫn không đi, bởi vì...

Úy Vân biết những điều Nhạc Bình nói có phần chính xác.

Nếu nàng ngày đó không chạy trốn, khi nàng quay lại, hắn sẽ bắt đầu thay nàng tìm đối tượng tốt, theo ý hắn thay nàng, an bài cho nàng một cuộc đời an ổn.

Hắn biết nàng không thích một cuộc đời an ổn, sau khi hắn cứu nàng, nàng đối với sự hiện hữu của hắn không có cách nào khống chế sự cuồng nhiệt. Hắn cho phép nàng sùng bái hắn, có lẽ kết quả đáng sợ hôm nay là do chính hắn tạo thành.

Không! Hắn không thể nghĩ như vậy, tiểu cô nương này cho tới bây giờ chưa từng nghe lời của hắn, luôn luôn làm trái chỉ thị của hắn, nếu hắn thật sự đã thương nàng, cũng là do nàng gieo gió gặt bão, hắn không có gì đáng tội lỗi cả.

“Ta yêu chàng, Úy Vân.” Nàng đang ngủ mơ màng nói.

“Đáng chết!” Hấn hung hăng nói, như để ngăn cản thứ tình cảm dịu dàng đang dâng trào.

Hấn sớm đã cảm nàng nói yêu hấn, nàng căn bản còn không hiểu từ này, nàng đối với hấn chỉ là mê luyến nhất thời. Chết tiệt! Ngay cả ngủ rồi cũng có thể tìm cơ hội vi phạm mệnh lệnh của hấn, hấn sớm đã đoán nàng không dễ nghe lời như thế.

Nàng ngủ rồi...

Nhưng màn đêm dài miên man của Úy Vân chỉ mới đang bắt đầu...

14. Chương 14

“Rời giường, con mèo lười, mặt trời lên đến chân rồi.”

Nhạc Bình hé mắt, “Bà vú, hôm nay trời mưa, làm gì có mặt trời? Cho con ngủ thêm một lát nữa đi!” Vừa nhắm mắt lại, “Trời mưa xuống rất lạnh, con chỉ muốn trốn trong chăn thôi.”

“Người lại muốn ở trong chăn này sao?”

Nàng mở mắt, ngây người một lúc lâu, bỏ chăn bông nhảy dựng lên, này....

Chuyện đêm qua chợt hiện lên trong trí nhớ, bà Vú đang cười nhìn nàng, Nhạc Bình cảm giác hai gò má nóng lên, nàng chuyển hướng sang bên cạnh, Úy Vân đã sớm rời đi, ở chỗ hấn nằm đã lạnh như băng.

“Này, còn thẹn thùng sao?” Bà vú trêu chọc nàng, “Ta còn tưởng tiểu Nhạc Bình của chúng ta không sợ trời, không sợ đất.”

Nhạc Bình ngẩng cằm, “Vốn chính là như vậy, việc này có gì phải thẹn thùng, con yêu Úy Vân, cho nên...” Nàng còn mắc cỡ không cách nào nói tiếp.

“Tốt lắm, bà vú hiểu ý của người rồi.” Bà vú đẩy nàng xuống giường, “Chỉ có điều.... Úy Vân không nghĩ như vậy, mặt hấn buổi sáng nay cũng tím tái như khí trời vậy, hấn muốn mọi thứ đều ở dưới sự khống chế của hấn, mà người mỗi khi quay về đều làm cho hấn không thể khống chế được tình huống....” Bà khẽ cười, “Nhưng chuyện này rất tốt cho hấn. Người là một thiên tài, có thể làm phiền hấn đến mức đó, tiếp tục cố gắng đi, nhất định sẽ thành công.” Bà cầm một đồng xiêm y lên xem xét, “Bà vú đem quần áo cho người thay nhé!”

Nàng thuận theo mặc vào, “Hấn đang phát hỏa, nhưng con sẽ không để cho hấn hù dọa con, con sẽ không để cho hấn tiếp tục lừa gạt con, Úy Vân muốn đuổi con đi, không muốn con đợi ở bên cạnh hấn.”

“Tốt lắm, Úy Vân cần chính là loại nữ nhân này, người không phải sợ hấn, hấn đem cảm tình của mình chôn giấu rất sâu, khi người dạy cho hấn cách yêu, hấn sẽ trở thành một phu quân tốt nhất.”

“Con cũng không tin tưởng nhiều như vậy.”

“Này?” Bà vú nhìn nàng một cách cổ quái, “Vậy tại sao người lại kiên nhẫn cố gắng đến bây giờ? Chúng ta đều biết Úy Vân giận lên rất đáng sợ.”

“Con không có biện pháp”. Nàng mở tay, bắt đầu dĩ nhiên nói: “Con đã thích hấn, yêu hấn nhiều năm rồi, con nghĩ... Tình yêu của con có thể đủ cho cả hai người, coi như hấn không yêu con như con yêu hấn, con cũng có thể dạy cho hấn một chút...” Nàng nhàn nhạt làm mặt quỷ, “Hấn rất bạo ngược, thậm chí không cho con nói con yêu hấn.”

Bà vú lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, “Hấn nói thế nào?”

“Con không muốn nghĩ đến những gì hấn nói.” Nhạc Bình âm ức nói, “Hấn nói con mê luyến hấn, vẫn cho là con ngu ngốc, không biết cái gì đối với mình tốt nhất...” Nàng ngẩng đầu, oán giận nắm tay bà vú nói, “Hấn không có quyền coi con là kẻ ngu ngốc, nếu như ngay cả con cũng không biết cái gì tốt nhất cho con, hấn làm sao lại biết? Ít nhất bản thân con quyết định mọi chuyện, con sẽ tự mình gánh chịu hậu quả, con sẽ không ỷ lại hấn.”

“Ta thật vui khi thấy người nói như vậy.”

“Nhưng là không dùng được,” Nàng đau thương lắc đầu, “Hắn vô cùng cố chấp, con đã dùng hết cách, hắn chỉ chịu cho con ở lại ba tháng”, nàng hoảng sợ nhìn bà vú, “Vú biết là có ý gì không?”

“Có ý gì?” Hắn lại bị nàng thuyết phục? Cho dù chỉ là ba tháng, bà vú ngạc nhiên nghĩ thầm.

“Cũng chính là con chỉ có thời gian ba tháng làm cho hắn thay đổi chủ ý.” Nàng sa sút tinh thần thở dài, “Nhưng mà hắn có thể sẽ thay đổi chủ ý sao? Giả như hắn không chút động lòng, nếu ca ca tới đón con, Ủy Vân còn không thay đổi chủ ý, con phải làm sao bây giờ?” Nàng nhấp nháy mắt, kìm nén không cho nước mắt chảy ra, “Con không có cách nào hết, con chỉ có thể toàn tâm hy vọng.... Hy vọng chuyện sẽ có chuyển biến tốt.”

“Có người sẽ đến đón người?” Bà vú kinh ngạc hỏi, “Người có ca ca? Tại sao cho tới bây giờ vẫn không hề nghe người nói?”

Nhạc Bình khổ sở giải thích:

“Đây là một chuyện khác làm hắn tức giận...” Nàng đem thân thể của mình nói ra toàn bộ.

“Cái gì? Người nói là...” Bà vú hiểu ra, “Người mà Ủy Vân nhặt từ bên ngoài về... là một công chúa?”

“Công chúa không phải người sao?” Nàng cau mày nói: “Sao mọi người lại coi công chúa như một con gián vậy?”

“Chuyện này phiền toái rồi.” Bà vú nhìn nàng như đang xem xét một quái vật, “Người vừa lập bẫy làm cho hắn nhảy xuống, vừa nói cho hắn biết... Người kỳ thật không phải một cô nhi, mà là một công chúa? Hơn nữa dấu điểm hắn nhiều năm như vậy.”

Lòng tự tôn của Nhạc Bình thật sự bị tổn thương, “Con chỉ nghĩ việc đó không quan trọng...”

“Thân thể của người không quan trọng? Trời ạ, một công chúa!!” Bà vú sợ hãi than.

“Con vốn không có ý định trở về,” Nàng nói to, “Đối với Ủy Vân, con là một công chúa hay một kẻ hành khất có cái gì khác nhau? Nếu hắn không bỏ con đi, cả đời này con sẽ lấy thân phận đứa bé mồ côi được hắn nhặt về để ở bên hắn.”

Bà vú cảnh cáo, “Người già rồi, quả thật không thể chịu được kích thích quá lớn.” Bà vừa bực mình vừa buồn cười nhìn Nhạc Bình, “Thân phận của người đối với Ủy Vân có ý nghĩa rất lớn, người nếu là một công chúa, vậy kế hoạch có thể càng khó thành công, muốn phá tan sự phòng vệ của hắn càng khó khăn rồi.”

“Tại sao? Hắn cũng là quý tộc, chúng con rất xứng đôi.” Nàng cãi, “Mọi người không phải rất quan tâm môn đăng hộ đối sao? Lần này con trở về chính là nghĩ đến điều đó.”

“Mọi chuyện bắt đầu quá đột ngột.” Bà vú nhớ tới phương các của Thải Nghê.

“Cách con làm cũng không đúng sao? Dem gạo nấu thành cơm trước...”

Bà vú gõ đầu nàng một cái, “Cách này đúng là không nên dùng.”

“Còn cách gì khác sao?” Nàng mơ hồ hỏi: “Con tưởng đây là cách duy nhất có thể lấy được thời gian của Ủy Vân.”

Bà vú trầm mặc một hồi, rút cuộc gật đầu đồng ý:

“Cũng đúng, nếu người không kịch liệt như vậy, nói không chừng hắn tìm được người liền đem người gả cho người khác.”

“Con ghét hắn luôn tự mình là đúng.” Nàng tàn bạo vung tay mắng.

“Xem ra người cần có người giúp đỡ.” Bà vú giữ hai vai nàng lại, “Ta định nói cho người biết mọi chuyện liên quan đến Ủy Vân, người đối với hắn rất tốt, ta không thể để hắn bức người đi, hắn cần người xoa dịu vết thương của hắn, cần người dạy hắn cách yêu và được yêu, nếu người có thể biết nhiều hơn nữa về hắn, sẽ hiểu được lời nói của ta,” Bà thấy Nhạc Bình có ý định phản bác, giơ tay lên ý bảo nàng đừng nói xen vào, “Ta biết người hiểu rất rõ hắn, nhưng đây chẳng qua là tâm hồn, ta bây giờ phải nói cho người là.... Chuyện của hắn trước kia, chuyện đã xảy ra với Ủy Vân.” Bà cười khổ nói, “Ta nghĩ.... Ủy Vân sẽ không

muốn để ta cho người biết chuyện này, nếu người biết được những chuyện tư ẩn của hần, hần có thể sẽ cảm thấy bản thân mình yếu đuối.”

Nhạc Bình mở to hai mắt nhìn, nín thở đợi bà vú nói tiếp, cho dù là bất cứ chuyện gì liên quan đến Ủy Vân, nàng đều cảm thấy rất hứng thú, nàng muốn biết.

“Vú không sợ con sẽ lợi dụng chuyện đó để thương tổn hần sao?” Nàng nhắc nhở bà vú, “Con có thể không cố ý, nhưng mà.... Vú biết đó, mọi người luôn nói con lỗ mãng, con có thể không cẩn thận làm những chuyện không nên làm, không cẩn thận nói lời không nên nói,” Nàng thở hổn hển nói tiếp, “Vú, con không biết là tốt nhất, con không thể chịu được nếu làm tổn thương Ủy Vân, cho dù chỉ là vô tình... con cũng không chịu được.”

Sự thiện lương của nàng làm bà vú cảm động, bà nhìn Nhạc Bình bằng ánh mắt ấm áp, “Người không cần như vậy, ta hiểu người rất rõ, cho dù giết người, người cũng không bao giờ làm chuyện có hại cho Ủy Vân. Ủy Vân cũng biết điều ấy, cho nên hần cho người cơ hội để hiểu hần. Hần đối với bản thân mình cũng không hề tin tưởng như vậy.”

Nhạc Bình nhớ tới đêm qua, lúc ấy hần muốn đuổi nàng, khiến nàng cảm thấy tan nát cõi lòng, nàng suy nghĩ một lúc, đồng ý với luận điểm của bà vú.

Bà vú hít một hơi thật dài, sau đó nhẹ nhàng nói:

“Năm đó, ta trở thành quả phụ, đứa trẻ chồng ta để lại cho ta từ bụng mẹ sinh ra một thời gian không lâu cũng bệnh chết, cũng bởi như vậy, ta mới có may mắn đến vương phủ làm bà vú... Như vậy cũng tốt, ta mất đi một hài tử, lão thiên gia liền ban cho ta hài tử khác, ta muốn chăm sóc nó như chăm sóc hài tử của chính mình, không phải bởi vì thân phận cao quý của hài tử mà che chở.”

Nhạc Bình biết, Ủy Vân giống như người con thứ hai của bà vú, nhưng cách đối đãi của hần với bà vú cũng không có gì khác biệt, Ủy Vân đối với mỗi người đều giữ một khoảng cách.

“Lần đầu tiên nhìn thấy họ...”

“Họ?”

Bà vú gật đầu, “Chính là vương phi, cũng là mẫu thân của Tiểu vương gia,” Tiểu vương gia mà bà nói chính là Ủy Vân bây giờ, “Nàng liền tùy tiện đem hài tử giao phó cho ta, hài tử cơ hồ không hề được chăm sóc, bệnh đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đã gần chạm đến cái chết...”

“Làm sao có thể?” Nhạc Bình kêu lên sợ hãi.

“Ta lúc đầu cũng phản ứng giống người, chỉ là ta không dám nói ra. Đây có thể là người thừa kế của Tuấn Vương sao? Chẳng phải nơi đây rất giàu có sao? Nàng cơ hồ tựa như vất một thứ rác rưởi vào trong lòng ta.” Bà thống khổ ngừng lại một chút, “Hần đúng là người thừa kế Tuấn Vương phủ, nhưng không người nào quan tâm đến hần.”

“Phụ thân hần thì sao? Lúc đó vương gia ở đâu?” Nàng không tự chủ nắm chặt tay.

Khuôn mặt bà vú tức giận đến vặn vẹo, “Vương gia có rất nhiều thị thiếp, ngài không có thời gian để ý đến sự sống chết của Ủy Vân, có nhiều sủng thiếp như vậy có thể sinh cho ngài nhiều người thừa kế.... Nhưng ngài không thể nào ngờ được Ủy Vân sẽ là con độc nhất của ngài.”

Nhạc Bình kinh hoàng, nàng không ngờ rằng tình hình lại như thế.

“Ta liệu mình nghĩ cách cứu hần, như thế làm vậy có thể cứu được con ta, hần chỉ là thiếu thốn tình cảm, không giống như ta lúc đầu là không có tiền khám chữa bệnh cho con, nhưng.... Ta đã quyết tâm, ta sẽ không bao giờ đối đãi với hần như Vương gia và vương phi đã đối đãi với hần.”

Nàng tin bà, bà vú là một người đầy lòng nhân ái.

“Hần dần dần lớn lên, nhưng chưa bao giờ ý lại vào người khác, Vương gia không cho phép con mình mềm yếu, mỗi khi Ngài cảm giác được hần quá dựa vào người khác, ngài sẽ tách họ ra.”

“Trời ạ!”

“Ta muốn an ủi hần, nhưng... Nếu bị vương gia phát hiện, Ủy Vân sẽ bị cách ly ra khỏi ta.” Trong mắt bà ánh lên tia nhìn đau khổ, “Nếu tình huống này xảy ra thường xuyên, có lẽ ngài sẽ tìm cho hần một bà vú khác.”

Nhạc Bình lấy tay ngăn chặn tiếng nức nở sắp bùng ra.

“Ta rất thể sẽ mất đi công việc này, mà Ủy Vân cũng không thể hiện ra hần có đặc biệt hứng thú với vật gì không, vì bồi dưỡng tính kiên nhẫn của hần, vương gia sẽ đem vật hần thật sự quý trọng cướp đi.”

“Tại sao có thể như vậy?”

“Người không thể trách Ngài được, Phụ thân của Ủy Vân vốn được huấn luyện như vậy, cũng không lạ nếu ngài dùng chính phương thức ấy để giáo dục con. Cũng bởi vì thế, ngài căn bản không hề thật sự coi trọng vật gì, cũng không yêu thương bất cứ ai, cho dù là con của ngài.”

“Ủy Vân không giống như vậy.” Nàng không nhận được nên biện hộ cho hần, “Dù cho hần có phải chịu sự huấn luyện ấy ngàn năm nữa, hần cũng sẽ không biến thành một con quái vật máu lạnh như vậy.”

“Đúng vậy, Ủy Vân thì khác.” Bà vú đồng ý nói, “Cũng là bởi vì hần không giống cha, nên đã tự hành hạ bản thân mình. Hần đem tất cả những gì yêu thích, những tình cảm giấu trong lòng, học được cách không quan tâm tới ai vì không muốn làm hại ai.”

“Tại sao quan tâm lại có thể làm hại người khác được?” Nàng giận đến mức mặt đỏ lên.

Bà vú đau thương nhìn nàng nói:

“Bởi trong lòng Ủy Vân nghĩ vậy, mà những kinh nghiệm của hần cũng nói cho hần biết như vậy. Bất luận hần yêu thương người nào, hoặc vật nào, họ cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp”

“Nói vậy! Nhất định phải có người xóa bỏ cái suy nghĩ sai lầm này cho hần, lão Vương gia không thể cướp đi tất cả mọi thứ được.” Nàng chờ đợi nhìn bà vú, “Nhất định có, đúng không? Hần còn có mẫu thân.”

Bà vú cảm thấy cổ họng khô ran, “Đúng vậy, người nói không sai, lão Vương gia gần như không quan tâm đến thể tử của Ngài. Cuộc hôn nhân của họ vốn là một cuộc hôn nhân chính trị, hai người một chút tình cảm cũng không có, Vương phi sinh hạ con thì coi như nàng hết trách nhiệm. Nàng hận lão Vương gia lạnh lùng, mà nhìn Ủy Vân lại giống hệt phụ thân, tựa như bị nguyên rửa, họ vô cùng giống nhau, có đôi khi... Vương phi nghĩ lầm Ủy Vân là phụ thân hần hóa thành, nên đã cố ý hành hạ hần.”

“Không!” Nhạc Bình khàn giọng kêu lên: “Loại mẫu thân này cần phải nghiêm trị, tại sao mọi người không làm vậy? Tại sao không người nào đứng ra đòi lại đạo lý cho hần?”

“Thân phận vương phi không phải tầm thường, vì muốn bảo đảm sự an toàn của biên giới, tiên hoàng đem biểu muội gả cho Tuấn Vương...”

Nhạc Bình há hốc miệng, tưởng chừng không thở nổi.

“Đúng vậy, nàng cũng là một công chúa, đương kim hoàng thượng của Ủy Vân chính là biểu ca của nàng.” Bà vú thê lương cười cười, “Tại tình huống như vậy, người nào sẽ thay hần đòi đạo lý? Công chúa là một mẫu thân ích kỷ. Nàng so với những người khác, nói không chừng lão vương gia vẫn còn tương đối nhân từ.”

“Lão thiên gia!” Nàng che lỗ tai lại, “Con không muốn nghe nữa, không thể trách hần không muốn cưới thê thiếp, không thể trách hần không muốn ai thân cận với hần...” Nàng vẫn không thể kìm được nước mắt vì tuổi thơ của hần, “Con nên làm như thế nào? Hần thậm chí không thích công chúa.” Nàng ai oán nói.

“Không nên mất tinh thần như vậy.” Khuôn mặt bà vú ngời lên tia hy vọng, “Ta đối với người rất tin tưởng, chỉ là muốn Ủy Vân đối với người cũng sẽ tin tưởng. Một khi hần học được cách tín nhiệm người, hần sẽ thể hiện quyền sở hữu của hần đối với người ở trước mặt tất cả mọi người.”

15. Chương 15

Khi ra ngoài, người nàng gặp đầu tiên là Phúc Trọng, ông nhìn thấy nàng thì lại càng hoảng sợ.

“Nhạc Bình tiểu thư.” Ông run rẩy nói.

Nàng hiểu ông đang nghĩ gì, Phúc Trọng luôn là kẻ bị Úy Vân trút giận, mà cơn giận của hắn đều do nàng mà ra.

“Vương gia đâu rồi?” Nàng đơn giản hỏi.

“Vương gia sớm nay đã đến bãi cỏ.” Phúc Trọng đáp ngắn gọn, ông không muốn lãng phí thời gian mà nói dối, Nhạc Bình có ánh mắt hồn nhiên như xuyên thấu lòng người, không có ai có thể lừa gạt nàng.

“Vậy sao?” Nàng thất vọng gục đầu xuống, nhưng đột nhiên ngẩng mạnh đầu như nghĩ ra chuyện gì, “Ta đi tìm chàng, thuận tiện đi dạo bên ngoài, mua đồ, Phúc Trọng, chuẩn bị ngựa cho ta.”

“Nhưng mà....” Hắn chần chờ nhìn nàng, “Vương gia có lẽ hy vọng Nhạc Bình tiểu thư ở lại trong phủ.”

“Coi như ta nhờ ông đi....” Nàng cố gắng giả bộ thành khẩn, “Ta sẽ làm hắn thật cao hứng khi thấy ta.”

Phúc Trọng lắc đầu, biết rằng nếu ông không giúp nàng chuẩn bị ngựa, nàng cũng sẽ nghĩ ra cách để tự đi ra ngoài, Nhạc Bình luôn rất kiên quyết.

“Dù sao thì, tiểu thư tốt nhất là đừng nên đi lâu quá....”

“Úy Vân ở ngay bãi cỏ, ta có thể sẽ đi lâu sao?” Nàng hỏi lại.

Phúc Trọng nói thêm:

“Vậy để ta phái mấy thị vệ đi theo bảo vệ tiểu thư....”

“Ta ở cạnh Úy Vân, sao lại cần thị vệ bảo vệ?” Nàng thẳng thừng từ chối đề nghị của ông.

Phúc Trọng mày chau mặt ủ, ông không dám cam đoan khi vương gia nhìn thấy nàng ra ngoài mà không có ai bảo vệ, Vương gia có thể tức giận như thế nào.

“Chúng ta đi thôi.” Nàng vui sướng nói: “Ta muốn xuất phát nhanh nhất có thể.”

16. Chương 16

Úy Vân sau khi đi xem xét xong, thúc ngựa trở về vương phủ, ở chuồng ngựa gặp Phúc Trọng, ông rướn cổ lên về phía sau Úy Vân như đang tìm kiếm gì đó.

Khi Úy Vân nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Phúc Trọng, tim của hắn lập tức như ngừng đập....

Nhạc Bình, nhất định là Nhạc Bình xảy ra chuyện rồi.

Hắn buộc chính mình bình tĩnh lại, dù ngay cả con ngựa cũng cảm thấy sự khẩn trương của hắn, bất an dẫm chân xuống đất.

Hắn nhảy xuống ngựa, “Xảy ra chuyện gì?” Đem dây cương ném cho người chăn ngựa ở bên cạnh, “Theo ta vào bên trong.” Hắn muốn nhanh chóng nhìn thấy kẻ gây chuyện kia.

“Nhạc Bình tiểu thư....” Ông do dự mở miệng.

Quả nhiên là Nhạc Bình, sắc mặt hắn biến đổi, Phúc Trọng không khỏi run rẩy.

“Ta cũng nghĩ là nàng.” Úy Vân mau chóng bước vào phòng, “Nàng đang ở đâu?”

“Nàng nói muốn đến bãi cỏ tìm Vương gia, nô tài tưởng nàng sẽ cùng ngài trở về.” Phúc Trọng nói nhanh.

Úy Vân đột nhiên dừng bước, “Nàng làm sao?” Hắn quay đầu chậm rãi nói, vẻ mặt cực kỳ nguy hiểm, “Nói lại xem, thông thả mà nói cho rõ ràng.”

“Sau khi biết ngài đến bãi cỏ, Nhạc Bình tiểu thư ra lệnh cho nô tài chuẩn bị ngựa, nàng dường như muốn lập tức gặp Vương gia....”

“Đáng chết. Tại sao ngươi lại để nàng ra ngoài?”

“Nhạc Bình tiểu thư rất kiên quyết.”

Uý Vân lạnh lẽo nhìn:

“Nàng luôn rất kiên quyết, nhưng cái này dù có chết cũng phải cự tuyệt nàng.”

Phúc Trọng bắt lực nhún vai, “Nô tài quả thật không đủ sức cự tuyệt Nhạc Bình tiểu thư; khi nàng muốn cái gì, mọi người khó mà không bị thuyết phục.”

“Tiểu quý chết tiệt này!” Uý Vân không có cách nào cãi lại ý Phúc Trọng, hắn không phải cũng vậy sao? Khi Nhạc Bình có yêu cầu gì, hắn luôn rất khó nói không “Người phái mấy thị vệ bảo vệ nàng?”

“Không có ạ.” Phúc Trọng vẻ mặt thống khổ.

Uý Vân cực kỳ thông thả sau đó mới phun ra một hơi, “Người tốt nhất là nên có lý do hợp lý một chút.”

Phúc Trọng run run, “Nhạc Bình tiểu thư nói.... khi nàng ở bên Vương gia thì.... không cần ai bảo vệ.”

Uý Vân trong miệng nhất thời phun ra một đồng câu nguyên rủa, ngay cả Phúc Trọng nghe thấy những câu này, cũng nhin không được co rúm lại.

“Chuẩn bị ngựa.” Hắn rống lên.

17. Chương 17

Mới vừa đi qua quãng đường vô cùng lầy lội, nàng rất may mắn, sau khi Phúc Trọng chuẩn bị ngựa cho nàng thì mưa đã tạnh, Uý Vân sáng sớm đã đợi mưa ra ngoài, chỉ là....

Hắn có thể thay đổi y phục ở ngoài bãi cỏ.

Nàng cẩn thận thúc ngựa đi chậm rãi, không muốn khi gặp được Uý Vân thì quần áo đã đầy bùn đất, hôm nay nàng trang điểm vô cùng xinh đẹp, nàng không muốn biến thành một con tiểu quý lấm lem.

Tiểu quý! Suy nghĩ này làm Nhạc Bình nhú nhú mày, Uý Vân luôn gọi nàng như vậy, nàng không thích hắn gọi nàng là tiểu quý.

Nàng nhìn quanh bãi cỏ cũng không thấy người kia, Nhạc Bình thúc ngựa phóng đi trên cỏ. Đây là địa bàn của Uý Vân, là đất của hắn, Nhạc Bình luôn có cảm giác an toàn, chỉ cần....

Chỉ cần không vượt qua biên giới, Uý Vân thường cảnh báo nàng không được phạm vào lãnh địa của người khác, có phiền toái hắn tự mình đảm đương được, không cần phải trêu chọc người khác.

Nói gì chứ?

Hắn rõ ràng là coi nàng như kẻ lúc nào cũng mang lại phiền toái cho người khác, lúc nào cũng tự tiện quyết định, bá đạo không coi ai ra gì.

“Cứu mạng..... Cứu mạng.....”

Có người cần cứu giúp? Nàng trời sinh lòng nghĩa hiệp, khiến nàng lập tức hành động. Nhạc Bình phóng ngựa qua hàng rào, hướng về phía giọng nói yếu ớt kia mà phi đến.

Một cô gái ngã dưới đất, Nhạc Bình không chút nghĩ ngợi mà cho ngựa chạy về trước, sau khi dừng ngựa trước mặt cô gái, vươn tay ra:

“Lên đây với ta.”

Bàn tay nhỏ bé lạnh như băng bắt lấy tay nàng, Nhạc Bình dùng lực kéo người đó lên phía sau ngựa, nàng giống như một con gà mái đang bảo vệ gà con.

“Xin lỗi, làm dơ y phục của cô.” Cô gái xin lỗi. “Ta đang trên đường đào tẩu, bị ngựa hất xuống đường, con ngựa cũng chạy mất rồi.”

Nhạc Bình không quan tâm nhìn xuống bộ quần áo mà nàng vẫn luôn cố gắng giữ cho sạch sẽ, “Không sao, bẩn thì cũng bẩn rồi, dù sao cũng có thể tắm mà.”

Nàng quay đầu nhìn cô gái, mặt mũi nàng dính đầu bùn, không thấy rõ dung mạo, nhưng Nhạc Bình thấy trên khuôn mặt nàng có những đường viền hoàn mỹ, nói chuyện cũng rất có lễ giáo, vừa nhìn là biết con gái nhà lành.

“Ta là Nhạc Bình,” Nàng giới thiệu trước, “Có chuyện gì vậy?”

Người phía sau như chợt nhớ ra chuyện gì, đột nhiên thúc giục Nhạc Bình:

“Xin lỗi, có người phía sau đuổi theo ta, cô có thể giúp ta trốn thoát không?”

“Người đang đuổi theo cô?” Nàng chậm rãi nói, “Cô yên tâm, ta sẽ bảo vệ cô, sẽ không để cho người khác khi dễ cô.” Nàng hét một tiếng, con ngựa phóng đi, “Ta ở chỗ Tuấn Vương, ngài sẽ che chở cho chúng ta.”

Nhưng sức nặng của hai người khiến cho động tác của con ngựa chậm lại một chút, trong khi đó đoàn người đuổi theo phía sau cười trên con tuấn mã thiện nghệ hơn của các nàng rất nhiều, rất nhanh sau đã nghe thấy tiếng vó ngựa bên tai.

“Nguy rồi.” Nhạc Bình giật dây cương, muốn bỏ lại đám truy binh phía sau.

“Đuổi tới rồi.” Giọng nói của cô gái như đang khóc.

“Không sao, chúng ta chỉ cần đi một quãng nữa, sẽ tới lãnh địa của Uý Vân, chỗ đó sẽ có người giúp chúng ta...” Nàng thở hồng hộc nhìn về phía hàng rào phía trước, “Chỉ cần vượt qua hàng rào kia...” Thanh âm chợt ngừng lại.

Một con ngựa cơ hồ có thể sánh với “Cuồng phong” của Uý Vân phóng qua đầu hai nàng, dừng lại chắn phía trước hàng rào. Con ngựa to lớn rất giống Cuồng

Phong, ngoại trừ ký hiệu màu trắng trên đầu. Ký hiệu màu trắng ấy làm nó giống hệt như một ác ma, mà chủ nhân của nó...

Lão Thiên, ác ma quả thật đã xuất hiện trước mặt nàng.

Nhạc Bình cố gắng kềm nén sự hoảng sợ của con ngựa, nếu nàng không nghĩ ra cách, nó sẽ hất cả hai nàng xuống đất, nàng cũng không nên giống nó, bị kẻ ác ma và con ngựa của hắn làm cho sợ hãi.

“Tránh ra!” Nhạc Bình dừng cảm hô lên, cô gái phía sau co rúm lại dựa vào nàng, khiến nàng sinh ra tình cảm mẫu tử, tự cảm thấy phải che chở, bảo vệ nàng ấy không bị ác ma hạ độc thủ.

“Người là ai?” Thanh âm lạnh như băng, trầm thấp.

“Người muốn hỏi danh tính người khác, hẳn phải xưng tên mình trước!” Nhạc Bình khinh thường trả lời hắn.

Sự giận dữ xẹt qua mặt hắn, Nhạc Bình sợ run người, “Người đừng tưởng người nổi giận, ta sẽ bị người hù dọa, ta đã lớn lên trong sự hù dọa của kẻ khác rồi.” nàng hít sâu một hơi, “Tránh ra.”

Hắn dùng giọng nói như vọng tới từ địa ngục nói với nàng:

“Muốn ta tránh ra cũng được,” Hắn chỉ cô gái phía sau nàng, “Người để nàng lại, sau đó người có thể đi.”

“Ta là loại người này sao?” Nhạc Bình hung ác nhổ một bãi nước miếng, “Hừ! Người là đồ hạ lưu bại hoại, muốn đối phó với tiểu cô nương này thế nào? Ta sẽ không để người làm điều đó, ta muốn đưa nàng đi, xem người ngăn cản ta thế nào!”

“Ta có thể bắt người làm gì bây giờ!” Hắn cho ngựa đi vòng tròn xung quanh nàng, con ngựa Nhạc Bình cười chán kinh ngẩn chân trước, hất cả hai nàng xuống bãi bùn nhão, “Ta muốn làm gì thì sẽ làm như vậy, để xem người ngăn cản ta thế nào?”

“Ta thấy...” Cô gái phía sau kéo vai Nhạc Bình, “Cô để mặc ta, ta sẽ trở về với hắn.” Nàng sợ hãi nói.

“Đừng sợ!” Nhạc Bình vỗ vỗ tay nàng, “Ta sẽ bảo vệ cô, chúng ta không cần sợ hắn.”

“Cút mau!” Hắn gầm lên, “Nếu người còn nhiều lời, ta sẽ giết người.”

“Người thử xem xem.” Nhạc Bình không biết sợ ươn ngực.

“Không, hấn thật sự sẽ làm đấy.” Cô gái vội vã kéo tay Nhạc Bình, “Nhạc Bình, ta nghĩ ta đi cùng hấn là được, hấn sẽ không hại ta đâu, chờ sau này có cơ hội.... Chúng ta có thể gặp lại, ta sẽ đi cùng cô....”

Hấn âm sâu cười:

“Nàng muốn đi với nàng ta? Tốt lắm, bây giờ ta sẽ giải quyết nàng ta.” Hấn rút kiếm ra khỏi vỏ, “Ta sẽ không mềm lòng.” Hấn đặt kiếm lên yết hầu Nhạc Bình, “Người muốn làm anh hùng thì trước hết nên biết tự lượng sức mình.” Thanh kiếm lạnh như băng làm Nhạc Bình run rẩy.

Nhạc Bình tức giận đến mức quên sợ hãi, không lùi bước hết lớn:

“Người là kẻ tiểu nhân khi dễ người yếu thế...”

Hấn mặt không đổi sắc gươm kiếm lên định hạ xuống, quả thật không chút lưu tình, ngay cả con mắt cũng không đảo qua, mà đúng lúc nguy kịch ấy....

“Dừng tay.” Có người hô lớn, thanh âm dường như rất giống Ủy Vân, trong lúc hỗn loạn, Nhạc Bình mơ hồ ý thức được Thanh âm Ủy Vân chưa từng hoảng hốt như vậy; không sai, chính là hoảng hốt.

Người nọ võ công hiển nhiên thập phần cao cường, bởi cơ hồ lúc kiếm đã chém tới Nhạc Bình còn kịp thời thu thế, lưỡi kiếm tà tà dừng lại ngay gần người.

Sự thật hiện ra trước mắt, lúc này Nhạc Bình mới phát hiện mình đã bước gần đến cửa địa ngục thế nào, kẻ này đúng là Ma vương giết người không chớp mắt.

Một con hắc mã thần tuấn khác từ đằng xa phóng tới, cho dù xa như vậy, Nhạc Bình cũng có thể nhận ra đó là Ủy Vân và Cuồng Phong, nàng không nhìn ra vẻ mặt hấn, nhưng.... Cam đoan là sẽ không dễ chịu gì.

“Ủy Vân?” Hấn cũng nhận ra.

Nhạc Bình vui sướng kéo tay cô gái phía sau, “Yên tâm đi, chúng ta được cứu rồi.”

Cô gái khổ sở nhìn Ủy Vân đến gần, “Ta thấy chuyện này cũng không có lạc quan như vậy, có thể càng khó khăn hơn rồi.”

Ủy Vân lướt qua hàng rào, con ngựa dừng lại bên người kia, ác ma chính là ác ma, con ngựa như sứ giả của ác ma không hề nhúc nhích, không chút kinh hoảng.

“Ủy Vân...” Nhạc Bình vui sướng chạy về phía trước, Ủy Vân cao cao trên lưng ngựa, nàng vẫy vẫy bàn tay đánh bùa, lau tay vào y phục của mình, “Ta...” Nàng có thật nhiều điều muốn nói.

“Câm mồm!” Hấn không đổi sắc gươm nhẹ, nhìn cũng không nhìn nàng một cái, “Âu Dương, có thể nể mặt ta tha cho nàng không?” Hấn nói với nam nhân kia.

Bọn họ biết nhau? Nhạc Bình nhìn hai nam nhân, bọn họ còn giống như có chút giao tình, ngay cả ngựa cưỡi cũng giống nhau.

Người nam nhân tên Âu Dương nói:

“Người của người?”

Ủy Vân chỉ đơn giản gật đầu.

“Vậy người nên cam đoan là nàng ít gây chuyện đi một chút.” Hấn lãnh khốc cười, “Được rồi, nếu là nữ nhân của người, ta đương nhiên không thể làm khó nàng, người đưa nàng đi đi!” Hấn nhìn Nhạc Bình, “Ta không thấy ký hiệu của người, không biết sự tồn tại của nàng.”

Nhạc Bình trong mộng cũng không ngờ rằng, chuyện này sao lại như vậy?

“Ủy Vân, ta không thể bỏ đi như vậy, ta phải bảo vệ nàng, chúng ta phải đưa nàng đi cùng....”

“Câm miệng.” Hấn nói, “Chính nàng mới phải cầu khẩn Bồ Tát, trước hết phải tìm cách bảo vệ mình, đừng có xen vào chuyện của người khác, về phần....” Hấn hồ hững đảo mắt qua cô gái vẫn ngồi dưới đất, “Về phần Quận chúa Nguyệt Quang.... Cũng không đến phiên nàng quản, đó là trách nhiệm của Âu Dương.”

“Quận chúa Nguyệt Quang?” Nàng há to mồm, “Nàng là quận chúa Nguyệt Quang?” Nàng ta là một quận chúa?

Nam nhân tên Âu Dương lạnh lùng nói:

“Có gì lạ sao? Đầu năm nay một thiên kim tiểu thư được chiều chuộng cũng thích ngồi bên đường như một kẻ hành khất.”

Những lời này là sao vậy? Ngữ khí của kẻ này và Úy Vân cũng không khác nhau lắm.

“Ta đã nói với cô mà! Chuyện này không có lạc quan như vậy, bọn họ căn bản là cá mè một lứa.” Cô gái nói. Úy Vân đùa cợt:

“Ta đã rút kinh nghiệm, sẽ không đi nhặt cái gì ven đường nữa, bất kể là người hay vật.”

Trong lòng Nhạc Bình co rúm lại một chút, nhưng trời sinh tính lạc quan, rất nhanh nàng đã lấy lại tinh thần, nhỏ giọng nói với quận chúa Nguyệt Quang:

“Không sao, ta sẽ nghĩ cách giúp cô, cô không nên nản chí, ta sẽ bảo vệ cô, hắn không có quyền....”

“Ai nói ta không có quyền?” Hắn lãnh khốc nói với Úy Vân: “Tốt nhất là người nên nhanh chóng đưa nữ nhân này đi, bằng không ta sẽ không thể khống chế mình, không cần vì một nữ nhân mà phá vỡ nghị tình của chúng ta nhiều năm qua.”

“Được.” Úy Vân đồng ý, “Ta cũng cho là thế.” Hắn kéo Nhạc Bình lên ngựa, sau đó chỉ vào con ngựa của nàng, “Con ngựa này để lại cho Nguyệt Quang quận chúa cưỡi.”

“Không cần, người đã cho ta một con tuần mã rồi, ta không muốn thiếu thịnh tình của người nhiều quá.” Hắn khom lưng khẽ vuốt gáy con ngựa, “Ma Vương thật sự là hảo mã, cũng khó trách....” Hắn lộ ra nụ cười nhợt nhạt, “Cố huyết thống của Cuồng Phong! Người tuyển ngựa không thể chê được.” Ánh mắt hắn đảo qua Nhạc Bình, “Nhưng mà.... Nữ nhân thì không được như vậy, theo như ta thấy, ánh mắt của người có vấn đề.”

Cái gì? Ngựa của ác ma kia là do Úy Vân tặng? Hắn lại cùng kẻ kia có mối nghị tình sâu như vậy?

“Ta đồng ý với người.” Úy Vân cười cười, “Người cũng đừng trách ta khách khí, con ngựa này tuy kém Ma Vương, nhưng cũng là hảo mã, coi như lễ vật tạ lỗi của ta!”

Nhạc Bình không nhận được mở miệng:

“Úy Vân....”

“Câm miệng!” Hắn thô lỗ gầm nhẹ, “Nếu nàng có thể yên tĩnh chốc lát, ta sẽ thập phần cảm kích.” Hắn kéo dây cương, thúc Cuồng Phong xoay người phóng đi.

Nhạc Bình không cảm giác được hào khí phía sau nàng, cũng không nhìn thấy vẻ mặt nghiêm khắc của Úy Vân, hắn ra roi thúc Cuồng Phong bay vọt qua hàng rào, thân thể cứng ngắc ôm chặt lấy nàng.

Đột nhiên Úy Vân dừng ngựa, tức giận nói:

“Xuống ngay.”

Chuyện này cũng không khó, nếu Úy Vân không giữ chặt nàng như vậy, Nhạc Bình toàn thân dính đầy bùn, đã sớm nhảy xuống khỏi ngựa.

Úy Vân sau đó cũng xuống ngựa, lúc này nàng mới phát hiện, họ đang ở trên bãi cỏ, vừa rồi nàng quá chú ý vào cảm xúc của Úy Vân mà không nhìn đường.

Nàng xoay người đối mặt với hắn, trong mắt Úy Vân hiện lên một ngọn lửa tối tăm, đôi mắt chết chóc, làm Nhạc Bình không thể không cảnh giác.

“Chết tiệt, nàng không thể giữ mình rời xa nguy hiểm được sao?” Hắn giận dữ lay vai nàng.

Hắn như vẫn nhìn thấy cảnh Âu Dương cầm kiếm đưa lên trước mặt nàng. Nếu hắn tới trễ một bước? Nếu Âu Dương không kịp thu thế kiếm? Mạng nhỏ này của Nhạc Bình đã....

Úy Vân nghĩ đến đây, máu dường như đông lại.

Nhạc Bình sáng suốt không mở miệng, bởi vì nghĩ mình mà phát ra âm thanh, chắc chắn sẽ chọc giận Úy Vân.

Mắt hấn khiến người ta sợ hãi, “Đồ ngốc, nàng có thể đã bị giết, nàng có biết không?”

“Hắn không có quyền....” Nàng còn chưa nói đã phải ngừng lại.

Hắn trợn mắt quát:

“Đó là địa bàn của hắn, hắn muốn làm gì thì làm, hắn có quyền tuyệt đối ở đó....”

“Nhưng mà Nguyệt Quang....”

“Nguyệt Quang chúa là trách nhiệm của hắn, nàng mới là không có tư cách can thiệp.” Hắn ác thanh ác khí nói.

“Ta....” Nàng ưỡn khuỷu mở miệng nhưng lại không nói ra được, mũi cay cay khổ sở.

Nàng vừa thoát khỏi cái chết ngay trước mắt, mà Úy Vân một chút an ủi cũng không có, vẫn còn hung hăng mắng nàng, hơn nữa.... còn bóp tay nàng đến đau nhức.

Nàng dùng sức thoát khỏi tay hắn, xoay người muốn rời xa hắn, hắn có thể ở đây tức giận đến tối, nàng phải đi về, coi như tự mình đi cũng được.

Hắn đi theo sau nàng, kiên quyết xoay nàng đối diện với hắn, sau đó dùng sức bóp tay nàng, “Nàng không được đi.” Thanh âm của hắn rất trấn định, hai tay lại nắm chặt tay nàng, thân thể cứng ngắc.

Nhạc Bình bị biểu hiện khác thường của hắn làm cho sợ hãi. “Chàng sao vậy?”

“Lão Thiên!” Thanh âm của hắn run rẩy, hắn nhắm mắt lại, Nhạc Bình không cách nào tin được, Úy Vân thật sự đang run rẩy, hắn mở mắt, bên trong đầy mệt mỏi.

“Chàng mệt à?” Nhạc Bình lập tức quên cảm giác đau đớn trên tay, dùng tay xoa mặt hắn, “Chúng ta tới kia nghỉ ngơi một chút.” Lúc này nàng mới phát hiện toàn thân hắn đều ướt, “Từ sáng đến giờ chàng chưa thay quần áo ướt sao? Sao lại coi thường sức khỏe như vậy? Chàng có thể bị bệnh.”

Hắn bạo phát, đột nhiên gắt gao ôm nàng, cả người kịch liệt run rẩy, Nhạc Bình bị ôm đến đau xương sườn, hắn dường như sợ hãi sẽ có người đem nàng từ trong ngực hắn đi, có lẽ vận mệnh thật sự sẽ như vậy.

Khi nàng còn chưa hiểu chuyện gì, đôi môi lạnh giá của Úy Vân bao phủ miệng nàng, hai tay càng lúc càng ôm chặt nàng hơn, phảng phất nghĩ đem thân thể nàng gắn chặt vào thân thể hắn.

Nàng không tự chủ vòng tay ôm cổ hắn, rất lâu sau đó, Úy Vân đột nhiên buông nàng ra, bỏ tay nàng khỏi cổ hắn, âm trầm nhìn nàng.

Hắn thô thanh, thanh âm thấp trầm không yên:

“Nếu nàng còn muốn tiếp tục ở đây ba tháng, thì an phận ở yên trong tầm mắt và phạm vi thể lực của ta, nếu ta thấy nàng còn gây chuyện, ta sẽ đem nàng trở về.” Hắn giống động vật tức giận phun khí ra từ mũi, “Mà bây giờ....” Hắn ôn nhu uy hiếp: “Ta muốn đánh cho nàng không ngồi lên được.”

“Không!” Nhạc Bình lui về sau một bước, “Chàng không thể.” Về mặt của hắn không có chút hoài nghi nào, “Úy Vân.... Ta đã lớn, chàng không thể đánh ta như trước được.”

“Nàng muốn đánh cuộc bao nhiêu?” Hắn tới gần một bước.

Nàng quay đầu bỏ chạy, mà phản ứng của Úy Vân cũng không chậm, thậm chí so với nàng nhanh hơn rất nhiều, hắn bắt được nàng, ôm nàng vắt qua vai, hoàn toàn không để ý Nhạc Bình giãy dụa, sức nàng không hề ảnh hưởng tới hắn.

“Ta không muốn vào.” Nàng đập vào lưng Úy Vân, hiểu rằng một khi đã đi vào thì không tránh được bị đánh, chuyện này khiến Úy Vân tức giận như vậy sao? Tại sao mỗi khi nàng quay về đều phải chịu đựng cơn giận dữ của Úy Vân?

Úy Vân dùng chân đá tung cửa phòng, bên trong sạch sẽ không có một hạt bụi, hiển nhiên thường xuyên được quét dọn.

“Ta không muốn.... Ta không muốn, chàng thả ta ra...” Nàng dùng cả chân cả tay phản kháng, “Chàng đánh người rất đau, ta không muốn bị đánh...” Nàng oa oa kêu lên.

Úy Vân dù bận vẫn ung dung ngồi trên ghế, phản kháng của nàng giống như một con mèo nhỏ đang giãy dụa, “Đánh người không đau, ta làm làm gì cho phí khí lực?” Hấn nhàn nhàn nói, đặt thân thể đang giãy dụa của Nhạc Bình trên đùi, tư thế cũng thay nàng chọn rồi, cả người nàng úp xuống trên đùi Úy Vân.

“Không!” Nhạc Bình hô lên.

Hấn giờ chường định hạ xuống...

“Người ta đã sợ đến đau nhức rồi!” Nàng nhẹ giọng khóc nức nở: “Chàng lại còn ác tâm muốn đánh ta, không tha cho ta...”

Nghe thấy tiếng khóc của nàng, Úy Vân nhú mày, cảm giác đau lòng từ từ che đi sự phẫn nộ, hấn chậm rãi đánh xuống, bàn tay không chút lực, nhẹ nhàng đặt trên lưng nàng.

Nhạc Bình vốn dĩ nhắm mắt đợi chờ cơn đau đón, nhưng cảm giác thoải mái bất ngờ làm nàng càng khóc nức nở, vai rung lên không ngừng.

“Đừng khóc.” Úy Vân rên rỉ một tiếng, “Đừng khóc.” Hấn đưa nàng trong ngực, như đang an ủi một tiểu hài tử, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, “Ta không đánh nàng nữa, ta sao có thể đánh nàng được.”

Nàng ở trong lòng hấn khóc nức nở:

“Ta chỉ muốn sớm gặp chàng, nên mới đến bãi cỏ tìm chàng, mới nghe thấy tiếng Nguyệt Quang quận chúa cầu cứu.”

“Ta biết nàng không cố ý.” Hấn trừng mắt nhìn nàng, nhưng thanh âm của hấn lại vô cùng thô ráp.

“Người kia muốn giết ta...” Nàng cảm giác tay hấn nắm chặt, “Ta thiếu chút nữa bị giết, chàng lại còn hung dữ với ta...”

“Là ta ngu ngốc.” Ôm chặt nàng hơn, Úy Vân xoa xoa lên khuôn mặt Nhạc Bình, “Tại ta nóng giận.” Hấn thấp giọng an ủi nàng.

Nhạc Bình đưa đôi mắt ướt át nhìn Úy Vân, như một tiểu cô nương đáng thương.

“Được rồi!” Hấn phì cười, “Ta trở thành kẻ ức hiếp người yếu thế rồi.”

Nàng ủy khuất bĩu môi:

“Vốn là vậy”.

Úy Vân đem nàng trong lòng đặt xuống đất, vững vàng đỡ lấy nàng, sau một lúc nhẹ giọng nói:

“Hiển nhiên ta không có cách nào tránh cho nàng không gặp nguy hiểm, hôm nay là một ví dụ, nếu ta đến muộn một chút...” Hấn muốn khóc không thành tiếng, dừng lại, “Nàng có biết tình hình hôm nay nguy hiểm thế nào không? Nàng nên cân nhắc năng lực của mình trước khi đi hành hiệp trượng nghĩa...” Hấn đỡ tay nàng có chút run rẩy, “Ta sợ hãi, cảm giác mình dường như muốn chết, nàng không nên vì bất kì cái gì mà mạo hiểm nữa...” Thanh âm của hấn khàn khàn, gần như nghẹn ngào, “Chỉ cần ta đến muộn một chút, nàng gần như một cơ hội sống cũng không có.... Đáng chết!” Hấn liếc nhìn hít thở sâu, tâm tình hỗn loạn.

Thống khổ, Nhạc Bình cảm thấy Úy Vân hoàn toàn thống khổ, nàng không muốn khiến Úy Vân đau đớn, nàng giãy dụa thoát ra khỏi Úy Vân, ôn nhu xoa mặt hấn, “Xin lỗi, ta làm chàng thương tâm như vậy.”

“Nàng nên tự bảo vệ mình.” Hấn kích động nói.

Nàng đột nhiên hiểu được sự tức giận của Úy Vân, tất cả chuyện này chỉ có một cách giải thích...

“Chàng yêu ta.” Nàng ngẩng đầu nhìn Úy Vân, khuôn mặt nhỏ như sáng bừng lên.

Úy Vân cứng đờ, “Ta không yêu nàng.”

“Chàng còn nói chàng không yêu ta, từ ánh mắt chàng, lời của chàng, ta xác định chàng yêu ta.” Nàng không thay đổi ý kiến.

Chiếc mặt nạ lãnh khốc lại trở về trên khuôn mặt Úy Vân, hẳn sẽ không yêu thương ai.

“Ta không thích vật gì,” Hấn tăng thêm ngữ khí, “Càng không thể yêu nàng, nàng nên từ bỏ thứ ảo tưởng này đi, hết thời gian thì theo ca ca nàng về nước đi.”

“Nhưng mà...”

Úy Vân tức giận cắt ngang:

“Ngần vạn lần đừng làm tưởng ta yêu nàng!”

Trên mặt nàng vẫn phát ra ánh hào quang, bất kể hấn nói thế nào, nàng cũng cho rằng hấn yêu nàng, “Ta không bức chàng, sớm muộn cũng có ngày chàng thừa nhận chàng yêu ta.” Nàng càng ôm sát hấn, “Một ngày nào đó chàng có thể đối mặt thực tế, chàng đã yêu ta, ta sẽ kiên nhẫn chờ chàng.” Nàng kiên định nói: “Ta hiểu rõ chàng, Úy Vân, chàng không thể lừa gạt mình lâu nữa đâu.”

Úy Vân thô lỗ đẩy nàng ra, khiến Nhạc Bình va vào bàn.

Hấn kìm nén cảm giác đau lòng, dùng thái độ thờ ơ nói với nàng:

“Có lẽ ta không thể ngăn cản nàng gây phiền toái...” Hấn dùng tay móc trong người ra một vật, “Nhưng lần tới nếu gặp phải chuyện thế này.... Đem theo cái này.” Hấn nhét vật kia vào tay Nhạc Bình, thì ra là chiếc lệnh bài nàng đã trả lại hấn, “Ít nhất nếu có chuyện giống như với Âu Dương, có thể ngăn họ giết chết nàng.” Hấn châm chọc cười, “Mặc dù ta cũng không thể chỉ trích họ nếu họ làm thế.”

Nàng ghét hấn nói vậy, Úy Vân đã đem tâm tư của mình giấu sâu trong lòng.

Nhưng hôm nay có tiến triển mới. Nhạc Bình thế nào cũng không nghĩ lại có kết quả này, có lẽ....

Chuyện này còn muốn cảm tạ Ác ma!

18. Chương 18

“Ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc...” Nhạc Bình thất vọng rống to.

Bà vú lo lắng nhìn nàng, không hiểu tâm tình Nhạc Bình tại sao mà bất ổn.

“Tính tình hấn càng lúc càng táo bạo rồi!” Nàng xúc động đến mức muốn giật tóc hấn, “Con muốn đập đầu hấn ra, xem xem trong đầu hấn có phải rơm rạ không!”

Từ sau hôm đó, Úy Vân dường như càng lạnh như băng, đem tất cả những thứ xung quanh hấn biến thành băng giá, người hầu trong vương phủ nói chuyện với nhau thanh âm chỉ có tiếng thầm thì, ngay cả Nhạc Bình động chút là phạm lỗi.

Hấn dù đối mặt với nàng, cũng có cách để không giáp mặt nàng, chuyện này....

Nếu Nhạc Bình không tức giận như vậy, nàng có thể sẽ vô cùng bội phục hấn.

“Hấn mặc dù trốn con, đừng lo...” Nàng nắm chặt tay nghiêng rằng nói: “Con không tin hấn sẽ trốn được mãi,” Nàng tức giận lớn tiếng, “Con sẽ bắt được hấn...”

Nàng chịu đủ rồi, nàng không muốn ở chỗ này bất lực chờ đợi, tâm tình Úy Vân nàng hiểu rất rõ, hấn muốn khoảng thời gian này cứ vậy trôi qua hết ba tháng, nàng tuyệt đối không để cho hấn làm vậy!

“Chờ một chút, Nhạc Bình...”

Nàng không kịp nghe lời khuyên của bà vú đã bỏ ra ngoài.

19. Chương 19

“Vương gia đâu?”

Phúc Trọng trưng ra vẻ mặt bị làm khó.

Nhạc Bình nhìn vào cánh cửa thư phòng đóng chặt, Phúc Trọng vừa từ đó ra, nàng nhìn thấy rất rõ ràng, “Ồ đây sao?”

Vẻ mặt ông vẫn vô cùng thống khổ.

“Được, cảm ơn ông chấp nhận.” Nhạc Bình không thèm nhìn ông liền đẩy cửa bước vào trong.

Phúc Trọng nghe nàng nói như vậy, nhanh như chớp bỏ chạy, ông vừa rồi đã phải nghe Vương gia nổi trận lôi đình rồi, ông không muốn bị cuốn vào cuộc chiến tranh này nữa.

Úy Vân nghe thấy thanh âm cũng không ngẩng đầu lên.

“Để ở đằng kia là được rồi, ta bỏ tiền ra thuê các người, không phải là muốn các người vướng chân vướng tay ta, chọc giận ta....” Thanh âm của hắn khiến kẻ khác không rét mà run, “Nếu còn để ta phát hiện người làm sai một lần nữa, ta sẽ để người cuốn gói ra đi, Tuấn Vương phủ không cần lũ vô dụng, ta có thể mời kẻ khác giỏi hơn.”

Nhạc Bình châm chọc nói:

“Đúng vậy, chàng có thể nguy trang bằng vẻ mặt khiến người ta sợ suýt chết này, làm mọi người đều náo động”

Úy Vân ngẩng đầu, trên mặt chợt lóe lên vẻ kinh ngạc, sau đó bị kỹ xảo của hắn che dấu đi.

“Nàng.... Tới đây làm gì?” Hắn hạ mắt, trở lại công việc của mình, “Ta không gọi nàng.”

“Ta sẽ không bị thái độ của chàng hù dọa.” Nàng đứng trước mặt hắn, “Tại sao tránh mặt ta?”

“Ta không tránh mặt nàng.” Hắn trầm trầm nói: “Ta bận nhiều việc!”

Nhạc Bình gật đầu, “Ta biết chàng bận nhiều việc, nhưng là.... chừng nào thì xong?” Nàng đột nhiên nói thêm, “Đừng nói với ta là vĩnh viễn không xong, ta sẽ không tin, chỉ cần chứng thực là ta đoán đúng.”

“Đoán cái gì?”

“Chàng sợ ta.” Nàng khiêu khích nhìn hắn.

Hắn kinh dị ngẩng đầu mắt nhấp nháy mấy cái, hắn có nghe lầm không? Một chút phần nộ thoáng qua trên mặt hắn.

“Ta nghĩ nàng cần phải bị đánh!”

“Có lẽ” Âm điệu của nàng vẫn bình thản, “Nhưng chàng sẽ không động thủ đánh ta.” Nàng thở sâu, “Úy Vân, chàng vẫn không trả lời ta.”

“Ta rất kinh ngạc khi nàng dám khẳng định như vậy.” Mối hận hiện lên một nụ cười mỉa mai, “Đại khái là khoảng giữa trưa!” Hắn khắc chế tâm tình của hắn.

“Được, ta sẽ không quấy rầy chàng nữa....”

Cảm giác thất vọng nẩy lên trong lòng Úy Vân, hắn không hề biết mình lại mong được nhìn thấy nàng như vậy, Úy Vân không nhận ra khuôn mặt hắn lại biểu lộ ra điều này.

Nhạc Bình nở nụ cười đáng yêu, “Ta đợi đến giữa trưa lại đến tìm chàng.”

Hắn còn chưa kịp phản ứng, tiểu yêu tinh nghịch ngợm kia đã chạy ra ngoài, đóng sầm cửa lại trước mặt hắn, sau đó....

Khóe miệng hơi co rúm lại, dần dần mở rộng thành một tiếng cười to sang sảng, hắn sớm biết Nhạc Bình tuyệt đối sẽ không cho phép ai cự tuyệt nàng.

Thị vệ bên ngoài nhảy dựng lên, Nhạc Bình tiểu thư quả nhiên có ảnh hưởng không bình thường đối với vương gia. Tính tình vương gia đã khiến họ luôn luôn như ngồi trên đồng lửa, không ngờ nàng vừa đi vào, đã làm cho vương gia cười lớn như vậy.

20. Chương 20

Mặt trời lười biếng lên cao đỉnh đầu, đã sắp đến giữa trưa.

“Úy Vân, chúng ta đi ăn cơm dã ngoại.”

Úy Vân đối với nữ tử luôn lỗ mãng thông báo không chút lịch sự khách khí cũng đã quen, hần lười biếng nói với nàng:

“Nàng có được dạy dỗ không vậy, Nhạc Bình công chúa?”

“Sao cơ?”

“Nàng không biết là phải thông báo trước thì mới được vào sao?” Hần nhìn nàng, “Ta nghĩ.... Ta dù sao cũng là chủ nhân ở đây, chẳng lẽ không thể có được một chút tôn trọng sao?” Úy Vân buông bút lông trong tay, “Hơn nữa.... ta nhớ đã nói với nàng, giữa trưa ta mới xong việc, nàng tới sớm một khắc đồng hồ.”

Nàng ngại ngùng cười, lại có chút lo lắng, “Ta sợ...”

“Sợ? Nàng cũng có lúc sợ?”

“Ta sợ ta tới muộn, chàng lại đột nhiên....” Nàng tăng mạnh ngữ khí, “Có việc chạy đi.” Nàng bĩu môi, “Hơn nữa.... thị vệ ở cửa này nhìn thấy ta tới, toàn bộ liền bỏ đi, giống như nhìn thấy ôn dịch.”

“Bọn họ biết uy lực của nàng, cho nên vừa nhìn thấy nàng liền bỏ bê trách nhiệm bảo vệ chủ nhân.”

“Không phải thế.” Nàng nóng ruột giải thích, “Họ biết ta tuyệt đối sẽ không làm hại chàng, biết ta sẽ bảo vệ chàng, ưu tiên lo lắng cho lợi ích của chàng.” Vì hần, nàng có thể đối kháng với cả thế gian.

Ngữ khí trẻ con của nàng khiến hần không nhận được nhu tình đọng đầy trong lòng, nếu như có thể nói, hần tuyệt đối sẽ không để cho nàng thất vọng, hần sẽ cho Nhạc Bình bất kì thứ gì nàng muốn, nhưng cô nương phiền toái này, yêu cầu của nàng cũng là thứ duy nhất hần không thể cho nàng, hần không có năng lực yêu bất kỳ ai.

“Nàng muốn gì?” Hần nhìn chiếc rổ trên tay nàng, thoáng suy nghĩ, nàng muốn hần làm gì?

Nàng nâng tay lên, “Hôm nay khí trời rất tốt, chúng ta ra ngoài đi dạo, mua đồ được không? Ta đã cho người thay ta chuẩn bị đồ ăn,” Rổ hình như rất nặng, tay nàng giờ ột lúc liền vô lực hạ xuống, Úy Vân không tự chủ được tiến lên đón lấy cái giỏ thức ăn, “Chàng đồng ý rồi sao?” Ánh mắt nàng sáng ngời.

Úy Vân lúc này mới phát hiện mình đang làm gì, hần nhìn rổ thức ăn trên tay nàng, bực mình vì đã ngầm đồng ý với yêu cầu của nàng.

Hần bất đắc dĩ than một tiếng, “Đi thôi!”

“Tuyệt vời!” Nàng kéo cánh tay rảnh rỗi của hần, kéo hần đi ra ngoài.

Úy Vân đi theo nàng ra tới ngoài cửa.

“Chờ một chút!” Nhạc Bình buông tay hần, “Ta đóng cửa.”

Nàng vui sướng đóng cánh cửa thư phòng của Úy Vân.

21. Chương 21

Hai người ngừng lại nghỉ bên một hồ nước u tĩnh, nàng mở rổ đựng thức ăn, thì thầm với Úy Vân:

“Ta cũng không biết họ chuẩn bị cái gì...”

Úy Vân mê mẩn ngắm nhìn nàng bận rộn với chiếc rổ, thừa dịp Nhạc Bình không chú ý, hắn có thể an toàn ngắm nhìn nàng, không sợ bị nàng phát hiện.

“....Có gà, có cá, có rượu, còn có hoa quả và điểm tâm.... Quá hoàn mỹ rồi, chỉ là không biết ăn có được không.” Nàng hưng phấn ngẩng đầu lên, “Chàng ngồi xuống, ta chuẩn bị cái này.”

Úy Vân thuận theo ngồi xuống, hắn bị Nhạc Bình kéo vào trò chơi, làm một nhân vật trong đó, hắn thậm chí nghĩ không biết nên khóc hay nên cười.

Nhạc Bình lấy mọi thứ bày ra trước mặt Úy Vân, nàng ở cùng một nơi với Úy Vân rất vui vẻ, Nhạc Bình nghe thấy lòng mình gào thét, thuận theo lòng và nguyện vọng, sẽ không so đo việc nhỏ, nàng nhất định sẽ bảo vệ Úy Vân.

“Có thể ăn chưa?” Úy Vân cầm lấy miếng thịt gà nàng để trước mặt mình.

Đang định đưa lên miệng thì...

“Chờ chút.” Nàng bắt lấy tay hắn, Úy Vân ngạc nhiên nhìn Nhạc Bình đem miếng thịt gà bỏ vào miệng cắn, “Rất khó ăn.” Nàng nhú mồm, “Chàng không nên ăn cái này.” Nàng nuốt xuống, ăn một thứ khác, sau đó gật đầu khen ngợi, dùng đũa gấp lên đưa lên môi hắn, “Cái này ăn rất ngon, chàng ăn cái này xem.”

Úy Vân há miệng đón món ăn, hành động của Nhạc Bình khiến lòng hắn thoáng thấy chua xót và rung động. Hắn chậm rãi nhắm nháp món ăn trong miệng. Chưa từng có món sơn hào hải vị, mỹ vị quý hiếm nào hắn chưa từng ăn qua, nhưng lại chưa từng được Nhạc Bình đưa món ăn vào miệng như vậy.

Hắn nuốt vào, nhận ra Nhạc Bình đang ngồi ngay ngắn phân loại món ăn...

“Không cho ta mạo hiểm sao?” Hắn mỉm cười nhìn nàng, “Nói không chừng ta lại thích ăn....” Hắn chỉ vào những món ăn nàng không cho hắn ăn, “Những thứ.... Nàng cho rằng đồ khó ăn.” Hắn tăng thêm ngữ khí.

“Không, không đâu.” Nàng tươi cười, “Ta biết chàng thích gì, ta biết tất cả về chàng, ta hiểu rõ chàng....” Khuôn mặt nàng đầy vẻ chắc chắn, “Chàng thích ta.” Nàng thề.

Trong thời khắc ma mị này, Úy Vân tuyệt không muốn cùng nàng tranh cãi, cũng vô lực phản bác lại “sự thật” của nàng.

Nhưng ở gần thế này, Nhạc Bình đã cảm thấy hạnh phúc rồi, nàng chỉ cần Úy Vân không rời bỏ nàng, nàng có thể duy trì quan hệ ảm áp hiện nay của họ, cuối cùng cũng sẽ có một ngày chính miệng Úy Vân nói lời yêu thương với nàng, cuối cùng cũng sẽ có ngày Úy Vân bỏ lớp phòng bị của hắn.

Úy Vân sẽ phát hiện họ là tương chúc, yêu nàng là an toàn.

Nhưng mà.... Thời gian trôi qua rất nhanh, ba tháng thật sự rất ngắn, nàng muốn tận dụng từng chút, không muốn lãng phí.

Hắn phi thường cố gắng đề phòng nàng. Nhạc Bình biết, Úy Vân muốn tách nàng ra, còn không nguyện tới gần nàng, hắn thậm chí không dám động vào nàng, nàng có thể cảm giác được sự khẩn trương của hắn.

Họ vừa nói chuyện, vừa ăn cơm, dễ dàng phá tan sự cảnh giác của Úy Vân. Sau khi ăn, Nhạc Bình gối lên đùi hắn, Úy Vân cũng không cự tuyệt. Mặt trời mùa thu chiếu lên người nàng, Nhạc Bình cảm thấy vô cùng ảm áp, chợt mong muốn thời khắc này vĩnh viễn ngừng lại.

Hắn lười biếng dùng tay vuốt nhẹ mái tóc mượt mà của nàng, “Nói cho ta biết chuyện của nàng.”

“Chàng muốn biết cái gì?” Nàng hoang mang nhìn hắn, “Không có gì chàng không biết, đối với chàng ta không có bí mật.”

“Tất cả, ta muốn biết tất cả về một tiểu công chúa.” Thanh âm hắn âm trầm giống như vuốt ve, “Khi nàng không ở bên cạnh ta thì làm những gì?”

“Cái gì cũng không có làm,” Nhạc Bình nhún nhún vai, “Sau khi ta rời đi, Hạo Phong đã tìm ta rất nhiều năm, ta vừa xuất hiện, thủ hạ của huynh ấy tìm được ta, lập tức đưa ta hồi cung; ta nghĩ....” Nàng dừng một chút, nhìn vào mắt Úy Vân, trong đó có vẻ cao thâm khó lường, “Nếu ta không trốn ở chỗ chàng, được chàng che chở, ca ca có thể đã sớm đến tìm ta rồi.”

Nàng đơn giản hóa mọi chuyện nàng đã gặp, cố ý quên đi những chi tiết đau lòng, buổi tối đói khát nằm đó, xa xôi nhưng vĩnh viễn không thể quên đi.

“Nàng chưa nói rõ mọi chuyện.” Ủy Vân hiểu nàng cũng giống như Nhạc Bình tuyên bố hiểu rõ hẳn, “Không hề dễ dàng như vậy.”

“Chàng sẽ không muốn biết.” Nàng nhìn về hướng khác, “Tình huống của ta không quá tệ cũng không tốt, sự tưởng tượng của chàng luôn phong phú, không cần ta nói nhiều.”

Khi nàng nói chuyện, tim của hắn mơ hồ co rút đau đớn, hẳn dù tưởng tượng không tốt cũng hiểu tình hình, tay Ủy Vân đột nhiên nắm chặt sợi tóc của Nhạc Bình, hắn buộc mình nói lỏng tay, “Lão Thiên, nàng làm sao vượt qua chuyện đó? Tại sao lại lưu lạc đến đây?”

Nhạc Bình ngồi lên nhìn hắn, trong mắt thoáng lóe sáng, “Ta sống được qua mọi chuyện, cũng bởi ta luôn tự dặn mình: Ta nhất định có thể, chỉ cần ta sống sót, khi ta trở về, ta sẽ cùng chàng vĩnh viễn bên nhau, ta sẽ tìm được chàng, chàng sẽ yêu ta.”

Lòng ngực hắn đau đớn co rút, muốn cự tuyệt sự nhiệt tình của nàng quả thật khó khăn, Nhạc Bình ngoài tình yêu của hắn, nàng không cần bất kỳ cái gì.

“Đáng chết!” Hắn hung hăng nói, “Nàng không thể có yêu cầu nào khác sao?” Hắn nhìn đôi mắt thần nhiên của nàng, trong ánh mắt ấy ẩn chứa câu trả lời, “Yêu cầu của nàng quá viễn vông”, Nàng không thể đòi hỏi hắn một thứ hắn không có.

Nàng khẽ cười, “Ủy Vân, ta yêu chàng, chàng phải tin ta sẽ không bỏ chàng, ta không hề có ý định rời khỏi chàng.” Thanh âm của nàng đột nhiên kích động, “Ta yêu chàng như vậy, chàng cho là phải làm sao? Ái tình là không có cách nào lựa chọn, chàng không thể ở đó tính toán ước định, lại càng không thể quyết định xem có đáng giá để mạo hiểm không...”

“Nàng quả thật cố chấp,” Sự thống khổ hiện lên trong mắt hắn, “Nàng sao có thể làm thế với ta? Ta không thể để cho nàng đối với ta như vậy.” Hắn tuôn ra một tràng nguyên rủa, “Ta không muốn thương tổn nàng, ta thật sự không muốn thương tổn nàng...”

Thanh âm của hắn yếu dần.

Nhạc Bình tiến lên ôm lấy hắn, “Xin lỗi, ta không nên bức bách chàng, chỉ là ta sợ hãi...” Ánh mắt hắn rất nặng nề, làm nàng khó khăn nói tiếp, “Ta sợ chàng lo lắng, thời gian của ta không còn nhiều nữa...”

“Cái gì mà thời gian không nhiều nữa?” Hắn bắt lấy vai nàng, vội hỏi.

“Chàng chỉ cho ta ba tháng không phải sao?” Nhạc Bình mơ hồ nhận thấy cánh tay bị Ủy Vân nắm chặt đến mức có chút đau đớn, “Nhưng mà, bất luận chàng đuổi ta đi bao nhiêu lần, ta cũng sẽ không ngừng quay lại, cho đến khi ta buộc phải từ bỏ mới thôi.”

“Buộc phải từ bỏ?” Hắn mờ mịt lặp lại lời nàng.

“Ta không ngu đến mức cho là thanh xuân của mình sẽ còn mãi mãi, chờ thêm vài năm nữa, ta không còn dung mạo nữa,” Nàng nở một nụ cười xinh đẹp với hắn, trái tim Ủy Vân nhất thời nhảy lên, “Ta có thể không xứng với chàng; những năm gần đây ta đã học tất cả những gì cần biết khi làm vương phi của chàng, ta học làm thế nào để quản lý phủ, thế nào để làm một thê tử tốt, tất cả đều vì chàng, nếu nhiều năm sau chàng vẫn không thể yêu ta...” Nàng mỉm cười có chút thê lương, “Ta không ngu đến mức.... cho rằng chàng sẽ yêu một đóa hoa tàn, đến lúc đó, ta có thể không từ bỏ sao,” Nàng nhìn hắn, trong mắt có ánh lệ quang lóe ra, “Coi như ta không chiếm được tình yêu của chàng, ta cũng phải để chàng nhớ đến gương mặt xinh đẹp nhất của ta, đến lúc đó.... ta sẽ không xuất hiện trước mặt chàng nữa, đến chết cũng không.”

Tâm Ủy Vân co rút đau đớn, đến bây giờ hắn mới biết, Nhạc Bình không hề tự tin như nàng vẫn thể hiện ra ngoài, nàng chỉ là cố gắng để bản thân mình cũng tin tưởng.... Nàng vẫn nghĩ đến ngày thất bại.

Hắn muốn ôm lấy nàng, nếu hắn có thể thuyết phục nàng thỏa mãn với mối quan hệ hiện tại của họ, nhưng Ủy Vân không thể. Nhạc Bình rất xinh đẹp, nàng nhất định không thể cứ sống mãi cuộc sống như hiện nay.

“Rời khỏi ta đi, Nhạc Bình.” Thanh âm của hắn thấp đến mức cơ hồ không nghe được, Ủy Vân cũng không hy vọng Nhạc Bình nghe thấy, hắn căn bản không hề muốn nàng rời khỏi hắn, “Nàng xứng đáng có một cuộc sống thật tốt, không cần lãng phí thời gian với ta.” Hắn buộc tay mình buông vai nàng, ý thức được nàng sẽ cần đến người bảo vệ. “Làm nàng bị thương sẽ xé nát lòng ta, nàng không hiểu sao? Ta đối với nàng không tốt chút nào.” Sự đau lòng này cũng đã đủ giết chết hắn rồi.

“Không.” Nàng giữ tay hắn, áp mặt mình vào lòng bàn tay hắn, “Ta tuyệt đối sẽ không buông, chàng cũng không phải áy náy, ta muốn được chàng yêu thương, không phải chàng vì thương hại mà bố thí cho ta, ta sẽ không nhận sự thương hại ấy, coi như ta hết hi vọng đi, ta cũng có thể làm bạn, sự đau lòng một ngày nào đó sẽ qua đi, đến lúc đó.... Chỉ còn là một kỷ niệm đẹp.” Về mặt nàng có chút ảo mộng càng trở nên xinh đẹp.

Hắn trầm mặc hồi lâu, rồi ôm lấy nàng, bao bọc nàng trong vòng tay hắn. Nhạc Bình thỏa mãn hít lấy mùi hương nam tính trên người hắn, hắn nhẹ nhàng tựa cằm lên mái tóc nàng.

“Không cần thương hại ta,” Nhạc nhẹ nhàng cảnh cáo, “Ủy Vân, xin chàng nhớ kỹ.... ta không thể nhận sự thương hại của chàng, tuyệt đối không được thương hại ta.”

Thanh âm của hắn gần như nghẹn ngào:

“Được, ta tuyệt đối không thương hại nàng, tiểu công chúa của ta.”

Cảm giác yên tâm khi ở trong lòng Ủy Vân làm tan đi mệt mỏi của Nhạc Bình, nàng chợt cảm thấy buổi xế chiều hôm ấy thật đẹp, hơn nữa....

Còn có Ủy Vân bên cạnh bảo vệ nàng.

Ủy Vân thật cao hứng nhìn nàng ngủ, bởi vì khi ngủ nàng sẽ không thấy vẻ dung túng sùng ái của hắn, hắn có thể để tất cả ở lại phía sau, lẳng lặng hưởng thụ cảm giác nàng ở trong ngực hắn, cuồng nhiệt vui sướng, phẳng phất có Nhạc Bình xua tan đi bóng ma thống khổ trong lòng.

22. Chương 22

Khi họ trở lại vương phủ, vừa tới cửa đã thấy Phúc Trọng lo lắng nghênh đón họ, Nhạc Bình cảm giác có chút dự cảm chẳng lành.

“Không cần lo lắng quá.” Ủy Vân bình tĩnh nói với Phúc Trọng.

“Nô tài....” Phúc Trọng không thể hô hấp được, “Vương gia....”

Nhạc Bình không nhận được muốn giúp ông, “Thử cách này xem,” Nàng đưa tay ra như chỉ huy, “Hít thật sâu vào, sao đó nhắm mắt lại nói một hơi.”

“Đừng làm loạn,” Ủy Vân ngăn nàng lại, “Ta có một cách rất tốt....”

“Cái gì?”

Hắn đột nhiên hét lớn:

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Về mặt hung ác ấy quả thật đã hù dọa tổng quản.

Quả nhiên Phúc Trọng sợ hãi đến mức giọng nói run rẩy:

“Có khách.” Phúc Trọng sợ run người, “Là phu thê trấn nam vương gia, họ nói...”

“Cần Duệ ca ca và Vụ Nghê tỷ tỷ?” Nhạc Bình ngạc nhiên mở to mắt, “Họ sao lại tới đây?” Chuyện gì đã xảy ra?

Có người đến đưa Nhạc Bình đi rồi, khuôn mặt Ủy Vân biến đổi, cả người trầm xuống, như một giấc mơ tan vỡ.

Phúc Trọng khó khăn nói lắp bắp:

“Họ.... nói muốn tìm.... Công chúa, nơi này chúng ta.... Sao lại có.... Công chúa? Nhạc Bình tiểu thư.... Cứ nhiên là....”

“Công chúa.” Ủy Vân lãnh đạm thay hắn nói, miễn cho Phúc Trọng nguy cơ bị tắt thở.

“Ta muốn đi gặp họ, Ủy Vân!” Nàng chạy nhanh vào trong, “Phúc Trọng, họ đâu?” Nàng lạc giọng hỏi.

“Cúc uyển.”

Đã không thấy bóng dáng Nhạc Bình nữa.

Ủy Vân sắc mặt tối đen, “Phúc Trọng, ta không định gặp họ, Tôn Cẩn Duệ cũng không tới tìm ta, thay ta tiếp trà, ta vào thư phòng làm việc.”

Hắn ra lệnh, vội vàng phẩy tay áo bỏ đi.

23. Chương 23

“Không thể nào.” Nhạc Bình khổ sở nói, “Lúc muội rời đi thân thể mẫu hậu rất tốt, sao lại đột nhiên ngã bệnh.”

Coi như phát sinh chuyện này cũng không thể là mẫu hậu, người luôn ngã bệnh không phải phụ hoàng sao?

Cẩn Duệ và Vụ Nghê đồng tình nhìn Nhạc Bình nói:

“Xin lỗi muội, vốn là Hạo Phong muốn đích thân tới đón muội, nhưng bởi vì bệnh tình của Hoàng hậu nương nương rất nghiêm trọng, không cách nào phân thân, nhưng là.... Hạo Phong muốn muội bớt chút thời gian về thăm bệnh, ngự y chẩn đoán.... Hoàng hậu có thể không còn ở nhân thế bao lâu.” Hắn than một tiếng, “Nếu không phải Tuần Vương phủ tiện đường chúng ta quay về Giang Nam, Hạo Phong cũng không muốn tin dữ này do chúng ta thay mặt chuyển đạt,” Hắn mở hai tay, “Muội nên mau chuẩn bị, Hạo Phong phái một đội kỵ binh tới hộ tống muội về.”

Nhạc Bình hoảng hốt, đột nhiên....

Nàng nắm tay Cẩn Duệ, “Vậy còn huynh? Van huynh cứu mẫu hậu.” Tôn Cẩn Duệ là danh y, “Huynh chắc chắn có cách.”

Vụ Nghê lắc đầu, ôn nhu nói:

“Nhạc Bình, buông Cẩn Duệ ca ra.” Vụ Nghê khế vuốt khuôn mặt nàng, “Tục ngữ nói: Được y không chết mệnh, Cẩn Duệ không phải thần tiên, sao có thể cứu người?”

Cẩn Duệ xin lỗi Nhạc Bình:

“Có thể nương nương ở lãnh cung không được chăm sóc tốt, nên thân thể không kiện khang, nếu thân thể người khỏe mạnh hơn, ta có thể sẽ có cách....”

“Không!” Nhạc Bình đau thương rơi lệ.

“Nhưng mà huynh ấy có thể kéo dài cuộc sống của nương nương đến khi muội trở về, Cẩn Duệ đã để lại đủ hồng ngọc đan, chỉ cần muội lập tức lên đường, hắn là tới kịp.”

Chuyện nguy cấp, nàng phải lập tức nói với Ủy Vân.

24. Chương 24

Khi thấy vẻ mặt của Ủy Vân, Nhạc Bình biết chuyện không ổn rồi, có lẽ hình dung vậy cũng chưa chuẩn xác, phải nói là không xong rồi.

Hắn không tin lời nàng.

“Úy Vân, ta thật sự phải quay về một chuyến,” Nàng dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn hắn, “Ngoài chàng ra, mẫu thân là người thân quan trọng nhất của ta, ta không thể lúc người tạ thế ta cũng không quay về, nếu ta làm như vậy, cả đời này ta không thể tha thứ mình.”

“Không ai cản nàng.” Hắn xa cách nói, con mắt thậm chí không nhìn nàng, “Ta không hy vọng nàng đợi ở đây.” Nàng phải đi rồi, hắn phần nộ muốn rống to lên với nàng, nhưng hắn chỉ nhàn nhạt nói: “Không cần tìm lý do gì, nàng lập tức có thể đi.” Hắn co rúm khóe miệng, nặn ra một nụ cười, “Nếu như không có ai hộ tống nàng, ta còn có thể ấy thị vệ võ công cao cường đi theo.”

“Úy Vân, chuyện không giống chàng nghĩ.” Nàng không muốn cứ như vậy rời đi, “Ta sao có thể dùng tính mạng mẫu thân làm lý do được?” Nàng vội vàng giải thích.

Nàng phải đi rồi, đây chẳng phải kết quả hắn vẫn mong muốn sao? Tại sao hắn lại cảm thấy tâm đau nhức, tại sao hắn thấy khó thở, như có người dùng dây thắt vào cổ hắn.

Hắn cần một cái gì để giải thoát cảm giác này, cảm giác nóng bỏng toàn thân khiến hắn khó chịu.

Cho tới giờ hắn cũng không tin lời nàng, mặc dù Nhạc Bình luôn miệng thề nàng tuyệt không có chủ tâm rời khỏi hắn, hắn cũng không tin mình có vận may ấy, có thể có được “Hảo vật” gì cả đời.

Mà Nhạc Bình, là “Hảo vật” trong cực phẩm của hắn.

Hắn tuyệt tình hờ hững khiến Nhạc Bình thương tâm, tất cả những gì nàng thu được lúc xế chiều hôm nay đều không còn, mà thái độ Úy Vân còn lạnh nhạt hơn trước đây.

“Úy Vân, chờ ta giải quyết xong mọi chuyện, ta sẽ trở về.” Nàng khổ não cam đoan.

“Không cần quay lại.” Úy Vân thô lỗ trầm giọng nói.

Máu của nàng như đóng băng, run rẩy:

“Chàng.... Lời này là có ý gì?”

Về mặt lãnh đạm của hắn có xẹt qua chút phần nộ, “Ta đã nói với nàng rồi, ta không muốn gặp lại nàng, đây chính là ý của ta.”

Nhạc Bình bị thương hét lên:

“Sao chàng dám, sao chàng dám đối xử với ta như vậy vào lúc này?”

Hắn âm u cười:

“Nàng hiểu rõ ta, không phải sao?” Hắn châm chọc quay lại luận điểm cường điệu của nàng, “Chính là ta đã nói không muốn thương tổn nàng, chuyện này tất cả đều là nàng tự tìm đến.”

Hắn không thể nhận sự thống khổ này một lần nữa, Úy Vân mãnh liệt nói một hơi, hắn lại một lần nữa đuổi nàng đi, không có hắn trong cuộc sống của Nhạc Bình, nàng sẽ sống tốt, nàng là một công chúa, có nhiều người đem niềm vui đến cho nàng, bất kể nàng hôm nay nói thật hay giả, nàng không thể hy sinh vì hắn, hắn không cần nàng!

Nhạc Bình nghĩ cách áp chế sự thống khổ mãnh liệt của nàng, “Không, ta sẽ không để chàng lừa gạt ta, Úy Vân, ta sẽ sớm trở lại bên cạnh chàng, chỉ cần làm xong chuyện này một khắc ta cũng sẽ cấp tốc trở về.”

Trong mắt hắn hiện ra tia lạnh lẽo, “Ta đã cảnh cáo nàng, không cần làm những chuyện điên rồ, nếu nàng quay lại, ta không đảm bảo chuyện gì sẽ phát sinh? Ta có thể đã có tình nhân mới, nàng biết.... Đàn bà không có kinh nghiệm sẽ làm ta chán ghét.”

Nàng run rẩy kịch liệt, bắt buộc mình nghĩ đến lý do khiến Úy Vân làm vậy, nàng không thể bị hắn làm thương tổn, nàng sẽ không bị hắn lừa gạt, phản ứng của hắn bây giờ chắc chắn vì hắn quan tâm nàng.

Nhưng một người đối với người mình yêu lại có thể tàn nhẫn như vậy sao?

Không! Nàng không thể nghĩ như vậy, nếu nàng nghĩ vậy sẽ hủy hoại chính mình, Nhạc Bình nháy nháy mắt để ngăn nước mắt.

“Ta sẽ quay lại.” Nàng để cho thanh âm mình văng vẳng, “Hơn nữa, ta sẽ chứng minh là chàng sai, Ủy Vân, chàng cần ta.” Nàng không nhận được một tiếng nức nở, “Chàng cần ta hơn hết thấy mọi thứ.”

25. Chương 25

Ngày thứ bảy sau khi Nhạc Bình trở về thì Hoàng hậu qua đời. Lúc Nhạc Bình trở về, thần trí Cảnh hậu càng lúc càng rõ ràng, mọi chuyện đều nhận biết.

“Nhạc Bình, không được để Phụ hoàng hoặc chuyện gì khác hạn chế con, buông tay theo đuổi hạnh phúc con mong muốn.”

Nghe mẫu hậu nói bên tai, Nhạc Bình lệ tuôn rơi.

“Đừng quá thương tâm.” Vũ Dương vỗ vai Nhạc Bình, “Mẫu hậu không hy vọng chúng ta như vậy.”

Tuy nói vậy, nhưng Vũ Dương cũng không nhận được đỡ con mắt.

Đúng vậy, Nhạc Bình ưỡn ngực, tựa hồ động tác này có thể vắt hết những gì không thoải mái, mẫu hậu muốn nàng dừng cảm theo đuổi hạnh phúc, bây giờ nàng sẽ làm vậy.

“Tẩu tẩu, muội phải đi.”

Vũ Dương sợ hãi:

“Cái gì?”

“Muội phải đi tìm Ủy Vân.”

“Nhưng mà, lần này trở về muội đã bị phụ hoàng phát hiện một mình ra khỏi cung, phụ hoàng tức giận nói, nếu tái phạm sẽ giáng muội thành thứ dân, không phải sao?”

Chuyện này Vũ Dương biết rõ như vậy, là bởi vì nàng và Hạo Phong cùng nhau biện hộ cho Nhạc Bình, mới miễn cho Nhạc Bình khỏi bị trừng phạt ngay lúc đó.

“Muội biết tính nghiêm trọng của chuyện này, phụ hoàng rất ghét muội.” Nhạc Bình cố gắng làm cho thanh âm của mình không quá thương tâm, nhưng sự thật chính là sự thật, cũng không có gì phải che giấu.

“Sao muội không nghỉ ngơi một chút rồi lo tiếp? Mấy ngày nay muội mệt quá rồi.” Vũ Dương trấn an nàng.

Nhạc Bình hít sâu một hơi, đúng như lời Vũ Dương nói mấy ngày nay nàng rất mệt mỏi, tâm tình của nàng cũng xuống thấp, nàng hoa mắt ôm lấy cây cột để đứng vững, nhưng nàng vẫn rất lo lắng chuyện Ủy Vân khi nàng rời đi.

“Muội xem, muội xem, ta vừa nói mà, muội đã không thể đứng vững rồi. Muội phải nghỉ ngơi thật nhiều mới được, về phần Tuấn Vương phủ, ta và Hạo Phong có thể thay muội ra mặt...”

“Không...” Nhạc Bình đột nhiên che miệng, ôm bụng nôn khan.

“Lão Thiên!” Vũ Dương kêu lên sợ hãi, “Muội hẳn không phải...” Nàng lo lắng thay Nhạc Bình lau miệng, “Ta lập tức cho ngự y tới.”

“Không, không cần.” Nhạc Bình cự tuyệt giữ tay Vũ Dương, “Ta chỉ là đã hoài thai.”

Vũ Dương kêu lên sợ hãi.

“Nhạc Bình, muội yên tâm, chúng ta sẽ có cách, ta sẽ nói cho ca ca muội biết, Hạo Phong sẽ làm nam nhân kia...”

“Không!” Mặt Nhạc Bình trắng bệch như giấy, “Muội không cần mọi người nhúng ta vào, cầu xin tẩu!” Nàng cơ hồ quỳ xuống trước mặt Vũ Dương, “Tẩu tẩu, tẩu biết trong lòng muội nghĩ gì, van tẩu giúp muội, chỉ cần để muội nhanh chóng trở về bên cạnh hần.”

“Nhưng mà Hạo Phong tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hần...”

“Chúng ta có thể không nói với ca ca.” Nàng khẩn cầu Vũ Dương, “Tẩu tẩu có thể giúp muội che giấu.”

Vũ Dương lắc đầu, nhưng vẻ mặt Nhạc Bình làm nàng không có cách nào cự tuyệt.

“Hạo Phong mà biết.... nhất định sẽ tức giận.” Nàng không tránh được vung hai tay, “Được rồi, ta có thể thay muối chịu một chút.” Nàng ôm Nhạc Bình, “Có chuyện gì phải báo cho tẩu, ta sẽ thay muối xử lý.” Nhạc Bình gật đầu. “Vây.... Bây giờ ta sẽ thông tri cho Úy Vân chuẩn bị đón muối về.”

Nhạc Bình biết Vũ Dương đồng ý rồi, buông lỏng khẩu khí, Úy Vân sẽ dùng tâm tình gì đón nàng về?

26. Chương 26

Vì không để phu quân phát hiện, Vũ Dương không thể phái quá nhiều thị vệ hộ tống Nhạc Bình, mà Nhạc Bình sợ chậm, cũng không muốn có một đội kỵ binh đi theo nàng.

Đêm đến, Vũ Dương sai người thông tri cho Úy Vân, đoàn ngựa của Nhạc Bình đèn đuốc sáng trưng đến trước vương phủ thì dừng lại, nàng hướng thẳng vào đại môn, Phúc Trọng ở kia nghênh đón nàng.

“Úy Vân đâu rồi?” Nàng tươi cười với Phúc Trọng, khí trời đã bắt đầu lạnh, nàng hơi co người lại. Nàng vứt bỏ danh vị, vứt bỏ thân phận tôn quý, đều là vì Úy Vân, có lẽ chuyện này có thể khiến hần tin tưởng vào tình yêu của nàng, có lẽ có thể phá vỡ cục diện bế tắc giữa hai người.

“Công chúa,” Phúc Trọng không tự nhiên nuốt nước miếng, “Vương gia ở trong phòng.”

“Thư phòng sao?”

“Không.” Thanh âm Phúc Trọng khô khốc.

“Vây là trong phòng? Ta lập tức đi gặp hần.”

“Đừng đi.” Phúc Trọng xúc động bước về trước một bước, “Nhạc Bình tiểu thư,” hần cuối cùng vẫn không đổi được cách xưng hô, “Vương gia bây giờ tâm tình không tốt.”

Nhạc Bình cũng cảm thấy mình không được hoan nghênh, nhưng nàng tự giấu cười:

“Ta đã quen rồi, hần có lúc nào tâm tình tốt sao?”

“Lần này.... Không giống,” Phúc Trọng phảng phất khó nói, “Vương gia.... Có khách.”

Nhạc Bình chợt hiểu, gật đầu:

“Hần có khách? Úy Vân nói hần không muốn gặp ta?”

Phúc Trọng lắc đầu:

“Không, vương gia nói nếu tiểu thư muốn gặp, thì lập tức vào phòng tìm ngài.”

“Tốt lắm, ta cũng muốn gặp khách của hần, người nào khuya vậy còn đến vương phủ tìm hần....” Nàng cất bước đi vào trong.

“Nhạc Bình tiểu thư....” Vẻ mặt ông có chút cổ quái, “Tiểu thư không nên đi, chờ thêm một lúc rồi gặp ngài, có lẽ.... Tiểu thư có thể về phòng, như vậy tốt hơn.”

“Không.” Nhạc Bình cự tuyệt lời khuyên của ông, “Ta nhất định phải gặp hần, nếu Úy Vân cũng muốn gặp ta, đó không phải vừa lúc sao? Đây là lần đầu tiên hần nguyện ý cho ta thấy bằng hữu của hần.”

“Đó không phải....”

Nhạc Bình đã không nghe được nữa, nàng tiến thẳng vào phòng Úy Vân, rất nhanh không thấy bóng dáng đâu, còn ai quen thuộc nơi này hơn nàng nữa?

“....bằng hữu của ngài,” Phúc Trọng hữu khí vô lực kết thúc câu nói, “Là một nữ nhân.”

27. Chương 27

Nàng đẩy cửa đi vào, nếu có người khác ở đây, Nhạc Bình sẽ dễ dàng công kích Ủy Vân hơn, hẳn sẽ không thể trước mặt người khác mà làm những việc không nên.

Nhưng nàng như thế nào cũng không ngờ lại là tình huống này.

Nhạc Bình bị cảnh tượng trước mắt làm cho chôn chân tại chỗ, trong lòng Ủy Vân đang ôm một nữ nhân, tựa như hắn đã tuyên bố, nữ nhân kia rất xinh đẹp, không cách nào ngăn được mị lực, ngồi trong lòng hắn, cướp đi vị trí của nàng.

“Không...” Nàng che miệng, đem toàn bộ sức lực chống lại cảm giác tan nát cõi lòng, “Nàng.... là ai?”

Ủy Vân nhẹ nhàng ôm lấy người đàn bà kia, dùng sự dịu dàng chưa bao giờ dành cho nàng, Nhạc Bình cảm thấy lòng nàng đã chết rồi, chết trong sự hành hạ đến đau đớn.

Ủy Vân đối mặt với nàng, không chút đổi sắc:

“Nàng là người đàn bà ta lựa chọn, người không có chỗ nào sánh được với nàng.”

Nàng ta không thể để hắn đánh bại nàng, Nhạc Bình trấn định trừng mắt nhìn hắn:

“Chàng dùng hạ sách này trả thù bao lâu rồi? Từ khi nhận được thông tri ta sẽ quay lại là bắt đầu sao?” Nàng chỉ người đàn bà kia, “Chàng sao có thể vô tình lợi dụng nàng ấy như vậy?”

Ủy Vân thanh âm không cao không thấp, “Tựa như ta lợi dụng người, từ hôm nay trở đi, nàng chính là người đàn bà ta sủng ái nhất, cho đến khi ta chán ghét nàng cũng giống như ta đã chán ghét người.”

Nàng nhin đau thương run rẩy, mặc dù nàng vẫn thuyết phục mình không quan tâm đến lời hắn nói.

Đúng vậy, đây nhất định không phải lời nói thật tâm của Ủy Vân, đây là hắn đang đóng kịch, Nhạc Bình buộc mình phải nhớ kỹ.

Nhạc Bình cùng hắn phân rõ phải trái:

“Buông tha cho nàng ấy, chàng làm vậy chỉ càng làm cho chàng thống khổ, chàng thương tổn ta cũng là hành hạ chính chàng.”

Ủy Vân lãnh khốc cười to, sau đó tà nghệ nói với nàng:

“Ta đã nói với người...” Hắn dùng tất cả sức lực mới duy trì được thanh sắc bất động, “Không nên quay lại, ta đã cảnh cáo người.... Không nên ảo tưởng đối với ta, ta đã cảnh cáo người, khi cần phải thương tổn người, ta tuyệt đối không mềm lòng, hôm nay tất cả chuyện này...” Hắn cười kéo người đàn bà kia vào lòng, “Toàn bộ đều có thể đoán trước, nhưng người không nghe.” Ngữ khí của hắn hàm giấu sự chỉ trích.

“Không!” Nàng ôm lấy đầu, thanh âm Ủy Vân lặp đi lặp lại, vang lên trong đầu nàng, nàng không thể thừa nhận, “Những gì chàng nói không phải sự thật.” Nàng không thể thừa nhận.

Sao hắn có thể đem những thứ chỉ thuộc về nàng chia xẻ cho nữ nhân khác?

“Nhạc Bình công chúa, trở lại nơi của người đi!”

“Sao chàng lại làm thế?” Sắc mặt nàng trắng bệch, “Đáng chết!” Hơi thở của nàng dồn dập, cảm giác mình sắp bị cảm giác đau lòng và phẫn nộ nhấn chìm, “Chàng sao có thể làm vậy với ta? Ta không làm chuyện gì có lỗi với chàng, tại sao chàng có thể đối xử với một người yêu chàng như vậy?” Nước mắt ướt đầm khuôn mặt nàng, “Chàng không thể cho ta chút lòng từ bi nào sao?” Nàng khóc nức nở, lên án nói: “Coi như chàng không thích ta, chẳng lẽ nhất định phải hủy hoại ta sao? Chàng không có tư cách thương tổn ta.”

Lời của nàng khiến trong lòng Ủy Vân chấn động mạnh, hắn muốn tiến lên ôm nàng vào ngực để an ủi nàng, nhưng là....

Hắn không thể, hôm nay là chuyện tốt duy nhất không ích kỷ hắn có thể làm, vì tốt cho Nhạc Bình, hắn phải đuổi nàng khỏi hắn, cho dù sau này cuộc sống của hắn không còn vui sướng và hy vọng.

Hắn thanh thanh giọng, xác định tâm tình của mình sẽ không bị lộ.

“Người có thể đi, nhưng trước khi đi...” Hấn lạnh lùng vươn tay về phía nàng, “Đưa lệnh bài ta đã đưa cho ta...” Khi hấn nghe thấy tiếng nứt vỡ thổng khổ của nàng, giống như nghe thấy tiếng cội lòng mình tan nát, “Ta không muốn gặp lại, cũng không muốn trông coi sự an toàn của người nữa, quan hệ của chúng ta đến nay hoàn toàn chấm dứt...” Hấn sẽ nhớ kỹ khuôn mặt nàng. Sau ngày hôm nay, nàng không thể nào còn muốn nhìn thấy hấn nữa, Ủy Vân cơ hồ có thể khẳng định, tựa như mặt trời mọc rồi cũng sẽ lặn.

“Không được.” Nàng nắm chặt chiếc lệnh bài, “Nó thuộc về ta.” Nàng tổn công vô ích lau những giọt nước mắt không ngừng chảy xuống.

Hấn kiên định cướp đi trong tay nàng, “Là của ta, mà ta...” Hấn lãnh đạm nhìn nàng, “Ta không muốn lưu lại cái gì khiến người có thể nhớ tới ta, ta muốn đoạn tuyệt tất cả với người.”

“Ủy Vân? Ai cho chàng quyền tổn thương ta?” Nàng mờ mịt hỏi hấn, thâm tâm đã biết đáp án, chính là nàng nguyện ý bị thương tổn, hấn nói không sai, tất cả đều là chuyện đương nhiên, hấn đã cảnh báo nàng.

Lòng nàng vào giờ khắc này như bị cắt thành ngàn vạn mảnh nhỏ, lòng tin của nàng đều bị Ủy Vân trong nháy mắt phá tan, Nhạc Bình nghi ngờ mình đã chết, chỉ là một xác chết đứng ở đây.

“Đi đi!” Thanh âm Ủy Vân như xuyên qua tầng sương mù, “Rời khỏi ta, bây giờ người có thể tìm ra lý do rời xa ta rồi.”

Nàng tuân theo tâm ý của hấn, mặc dù Nhạc Bình không biết nàng có nơi nào để đi, hôm nay trở lại bên cạnh Ủy Vân, nàng đã đoạn tuyệt tất cả các mối liên hệ của nàng, mà hôm nay chính Ủy Vân....

Trong sự thổng khổ đến vô vàn, nàng chỉ biết mù quáng mà rời đi, hy vọng có thể bỏ lại sự thổng khổ này.

“Nàng đi rồi.” Người đàn bà khó khăn nói, “Vương gia, nàng đã đi.”

Ủy Vân lúc này mới phát hiện mình đang nhìn chăm chăm vào cánh cửa nơi Nhạc Bình biến mất, Nhạc Bình đã quên đóng cửa, nàng vẫn là một tiểu cô nương lễ phép, chưa từng phạm loại sai lầm này, hấn không ngờ mình lại đối với nàng ác tâm như vậy, cổ họng hấn nghẹn lên cảm giác buồn nôn.

“Người cũng có thể đi.” Hấn trầm thấp nói: “Phúc Trọng sẽ phái người đưa người về.” Nhạc Bình nói rất đúng, hấn chỉ lợi dụng nữ nhân này.

Bất quá, hấn đã thành công trong việc đả thương nàng, không phải sao? Ủy Vân cảm thấy chán ghét chính bản thân mình.

“Phúc Trọng?”

“Chính là người đã đến tìm người!” Hấn không kiên nhẫn phát tay, “Cút mau! Không cần lưu ở đây.”

Người đàn bà há to mồm, người này gọi nàng về chẳng lẽ không có chút mục đích?

“Vương gia...”

“Cút!”

Nàng kinh sợ chạy thẳng ra khỏi cánh cửa Nhạc Bình không kịp đóng ngay sau tiếng “Cút”.

Hấn còn cần ở đây làm gì? Nhạc Bình đã đi.

Ủy Vân thổng khổ cười, thanh âm như khóc, hấn không cần người khác, chỉ cần Nhạc Bình, mà hấn đuổi Nhạc Bình đi, cảm giác đau đớn như đâm chính mình.

Hấn không muốn nghĩ đến khuôn mặt đau đớn của Nhạc Bình vào lúc này, Ủy Vân chỉ có thể nghĩ đến cuộc sống hạnh phúc của Nhạc Bình sau khi rời khỏi hấn.

Nàng cần có cuộc sống hạnh phúc, mà để đạt được điều này, cho dù hấn bị ném vào hỏa ngục nơi địa ngục, hấn cũng chấp nhận.

28. Chương 28

Nước mắt không thể khống chế được trào ra trên khuôn mặt nàng, Nhạc Bình lên chiếc xe ngựa Vũ Dương chuẩn bị cho nàng, không biết phải đi đâu.

Nàng bây giờ không thể nghĩ được gì.

“Công chúa, chúng ta có trở về không?”

“Tùy.” Nàng nghe thấy thanh âm mình từ một nơi xa xôi truyền đến.

Xe ngựa đi thẳng về trước, đi đâu cũng không quan trọng nữa, bây giờ Nhạc Bình như cái xác không hồn, nàng phải nghĩ cách để giải thoát khỏi sự đau đớn thấu xương này.

“Công chúa, trước hết chúng ta nên tìm khách điểm nghỉ ngơi, đi đêm không an toàn, nếu người có chuyện gì, bọn nô tài đền bao nhiêu mạng cũng không được...”

Nàng gật đầu, không biết mình đang làm gì, nàng vốn không phải như vậy. Nàng luôn kiên trì thực hiện mục tiêu của mình.

Họ di chuyển trong đêm, khi Nhạc Bình phát hiện ra tình huống bất thường thì, họ đã bị một đám người vây quanh, nàng mơ hồ nhớ lại chuyện tương tự trước đây, khi nàng chạy thoát được, sau đó đối ngã vào ven đường được Ủy Vân cứu.

Nhưng Ủy Vân sẽ không xuất hiện nữa, nàng sẽ chết ở đây.

“Bảo vệ công chúa.” Thị vệ la lớn.

Đáng thương thay, họ sẽ phải chết cùng một chỗ với nàng, Nhạc Bình thầm nghĩ, hy vọng tẩu tẩu sẽ chiếu cố di quyến của họ thích đáng, nàng không nên liên lụy họ.

Thâm trầm thống khổ khiến nàng không hề sợ hãi, cái gì nàng cũng không quan tâm, cũng không có gì phải hoài niệm.

Nhạc Bình tận mắt thấy ba thị vệ bị đao chém vào, mùi máu tươi khiến nàng rùng mình, thân thể thị vệ ngã xuống trước mặt nàng, thật bi ai! Không người nào tới cứu họ. Nàng ngất xỉu trên mặt đất.

29. Chương 29

Nàng đã chết sao?

Thì ra chết là cảm giác này, Nhạc Bình như đám mây bị dẫm nát, nàng nhất định đã bị đưa tới nơi cực lạc, nàng không nên nghi hoặc, Nhạc Bình biết rất rõ....

Nàng là một người tốt.

“Bao lâu nữa nàng mới tỉnh lại?”

Thanh âm ngọt ngào rất quen thuộc, hình như đã từng nghe thấy ở đâu, Nhạc Bình dùng hết sức lực muốn mở mắt.

Khi sự mờ mịt dần dần qua đi, trước mắt nàng là một nữ tử xinh đẹp, Nhạc Bình đối với nàng ta có cảm giác như từng quen biết.

“Ta..... chưa chết?” Thanh âm của nàng như hạt cát bị bánh xe nghiền nát.

Cô gái hiểu kỳ nhíu mày:

“Sao vậy? Hình như cô rất thất vọng.”

Nhạc Bình cười cười với ân nhân cứu mạng, nhớ tới đám thị vệ của nàng, “Bọn họ...”

“Những người đi cùng cô?” Nàng nhăn nhăn mũi, “Chúng ta đến hơi muộn, họ bị thương rất nặng, có thể phải nghỉ ngơi cả tháng.” Nàng khinh thường bĩu môi, “Chỉ có điều bọn cường đạo này mệnh không có tốt như vậy.”

Nàng lại hình dung ra kết quả của họ.

Ý của nàng ấy là... họ được cứu rồi? Nhạc Bình vui mừng nhắm mắt lại.

“Đừng, sao cô lại ngủ?” Cô gái nóng lòng nói, “Đại phu mau xem nàng thế nào, bằng không đừng trách ta.” Giọng nàng đầy uy hiếp.

Trong cơn mê mèm, nàng nghe giọng đại phu truyền đến:

“Quận chúa, người an tĩnh chờ có được không, uy hiếp bức bách như vậy rất khó chuyên tâm, biết không?”

Nàng là..... Nhạc Bình chìm dần vào cõi mộng.

30. Chương 30

Khi nàng tỉnh lại, Nhạc Bình không nghi ngờ nàng còn sống hay không, không một thế giới cực lạc nào lại có cảm giác khó chịu như vậy.

“Lão Thiên!”

Tiếng than sợ hãi của quận chúa Nguyệt Quang làm Nhạc Bình không nhịn được cười.

“Nhất định cô rất khó chịu! Sao còn cười được?” Nàng ngồi xuống nhìn Nhạc Bình, trong mắt không có chút thoải mái nào.

“Không cần lo lắng cho ta, không sao rồi.” Nhạc Bình nhờ sự trợ giúp của quận chúa Nguyệt Quang, nằm lên giường.

“Thế sự thật khó đoán trước, vốn là ta muốn đi tìm cô giúp đỡ, giờ ngược lại, cô cần ta giúp.” Quận chúa Nguyệt Quang cười vui vẻ.

“Cảm ơn cô.” Nhạc Bình nhẹ giọng cảm tạ nàng.

“Không có gì, dù sao bây giờ người đáng ghét kia cũng không ở đây, hần rất phiền, không có việc gì cũng muốn nhúng tay vào quần đồng quần tây.”

Nhạc Bình biết người mà nàng muốn nói chính là nam nhân mà Úy Vân gọi là “Âu Dương.”

Nguyệt Quang đột nhiên hỏi nàng:

“Cô định đi đâu?”

Nhạc Bình thần sắc buồn bã, “Ta bây giờ không có nhà để về.”

“Tại sao lại thế? Cha đứa bé kia đâu?”

Nhạc Bình kiên cường lắc đầu, nghĩ đến Úy Vân....Cổ họng nàng co rút, e rằng không thể nói chuyện.

“Tuấn Vương gia đâu?” Nguyệt Quang tiếp tục hỏi: “Ta thấy hần rất lo lắng cho cô...” Nàng đột nhiên dừng lại, chợt nói: “Hần chính là cha của hài tử đúng không?”

Nhạc Bình cười khổ gật đầu.

“Vậy tại sao...” Nàng nói đến nửa chừng chỉ lắc đầu nói: “Xin lỗi, chuyện này không phải chuyện của ta, cô không cần nói.”

“Không có gì, cô đã cứu ta, cô có tư cách hỏi ta bất kỳ vấn đề nào.” Nàng hít sâu đếm đến mười, mới hơi bình phục tâm tình một chút, “Úy Vân và ta đã hết rồi, hần không muốn ta, cho nên đuổi ta khỏi Tuấn Vương phủ.”

Trên mặt Nguyệt Quang lộ ra sự căm ghét.

“Cô không muốn trở về cũng không sao, ở đây với ta là được.” Nét mặt nàng tỏa sáng, “Ta vốn không có bạn, cô ở đây với ta, ta sẽ đối tốt với cô, rất tốt.” Nàng vội vàng nhìn Nhạc Bình, lại đột nhiên bổ sung một câu, “Ta đối với hài tử cũng rất tốt, rất tốt.”

“Cô thật đáng yêu.” Nhạc Bình cảm động nói.

“Thật sao? Người kia luôn nói ta rất đáng hận.” Nàng nhắc đến Âu Dương.

“Có nói cho ta biết không?” Nhạc Bình tò mò hỏi.

“Quên đi, tâm tình của ta hôm nay rất tốt, chúng ta không nên để hấn phá hoại hào khí, đối với hài tử trong bụng cô cũng không tốt.”

Nhạc Bình bị ngữ khí thận trọng của nàng chọc cười, không sai, bây giờ nàng chỉ nghĩ đến hài tử trong bụng, một hài tử của nàng và Ủy Vân.

Chuyện này thật sự rất tuyệt vời! Hài tử giống như một bộ phận của Ủy Vân, có thể có Ủy Vân nhưng lại không bị thương tổn, đây có thể xem như đại ân.

Ba tên thị vệ kia cũng còn sống, mặc dù phải tĩnh dưỡng trong thời gian dài, nhưng Nguyệt Quang nói đại phu cam đoan họ sẽ không có di chứng gì, vậy cũng là rất may mắn rồi. May mắn gặp được quận chúa Nguyệt Quang, bằng không bọn họ ngay cả nơi chôn chôn cũng không có, đừng nói đến chuyện được cứu thoát rồi lại được chữa trị.

Suy nghĩ về những điều tốt, chờ nàng sinh hạ hài tử, nàng có thể tận tình thương nó, yêu nó, không bao giờ bị tổn thương như Ủy Vân, mà nó cũng sẽ hồi đáp lại tình yêu của nàng, hơn nữa mọi người cũng vẫn còn sống, vậy cũng là sự ban ân của Lão Thiên rồi! Nhạc Bình an ủi nghĩ thầm.

31. Chương 31

Một cuộc sống không chút thú vị.

Hắn nhắm mắt lại, phảng phất nhìn thấy ánh mắt thương tâm của Nhạc Bình lên án hắn, hắn biết đôi mắt nàng sẽ làm hắn nhớ thương cả đời.

“Đang nghĩ tới nàng sao?”

“Bà vú?” Hắn không phủ nhận, cũng không thừa nhận, “Có chuyện gì không?” Bà vào khi nào? Sao hắn hoàn toàn không phát hiện?

Bà vú thở dài, “Đi tìm nàng đi! Nhạc Bình tiểu thư nhất định cũng rất nhớ người,” Bà bưng bát súp đặt trước bàn hắn, “Uống chút canh đi, nhìn người kia, bị hành hạ đến mức này!” Bà lắc đầu, không đồng ý nhìn hắn.

Ủy Vân không nói lời nào, chỉ yên lặng đẩy bát súp sang một bên.

“Làm sao vậy, không hợp khẩu vị người sao?”

“Ta không muốn uống.” Hắn chán nản nhìn bà vú “Quên đi.” Hắn từ bỏ, miễn cưỡng cầm bát súp, uống một ngụm. “Như vậy được chưa?” Hắn hỏi.

Bà vú cũng không có cách, “Được rồi, ít nhất người cũng uống một ngụm, aizzz!” Bà thở dài một tiếng, “Không hiểu Nhạc Bình tiểu thư thế nào? Có ai thay nàng chuẩn bị thuốc bổ, mấy ngày nữa lại có tuyết rơi, nàng không biết có thể tự chăm sóc chính mình không...”

“Bà vú!” Ủy Vân thô thanh cảnh báo.

Bà vú dường như không nghe thấy tiếp tục nói:

“... Nàng nhất định không thể tự chăm sóc chính mình, nói không chừng lại giống người nào đó, một lòng thương cảm còn bị người ta đuổi đi,” Bà nhìn Ủy Vân nặng nề nói, “So với ai đó tự tìm lấy khổ sở thì còn oan uổng hơn nhiều...”

“Câm mờm.” Ủy Vân thô bạo quát.

“Ta nói sai sao? Ta chỉ nói ra suy nghĩ của người thôi, người không dám nghe sao?”

Ủy Vân hung ác uy hiếp:

“Bà vú, nếu không ra ngoài, ta sẽ cho bà một số tiền đuổi bà về quê đường lão.”

“Không trả tiền cũng không sao, dù sao vậy cũng tốt hơn ở đây nhìn bộ dạng sống không ra sống chết không ra chết của người.” Bà càng muốn nói, xem hẳn có thể làm gì bà vú của mình.

“Được, muốn đi nhanh cũng được, không cần ở lại bên cạnh ta, các người toàn bộ đi hết đi.” Ủy Vân dùng tức giận che dấu tâm tình của mình.

Bà vú yên tĩnh trở lại, tâm tình của Ủy Vân làm sao bà không biết.

Bà nhẹ giọng nói:

“Không ai sẽ rời bỏ người, nếu không phải người cố ý đuổi Nhạc Bình đi, ta tin là nàng sẽ ở bên cạnh người cả đời.”

“Ta sẽ ngạc nhiên về điều đó.” Ngược hẳn như bị cả một tảng đá nặng đè xuống.

“Người đáng thương là Nhạc Bình...”

“Nàng không đáng thương chút nào, theo điều tra của ta, nàng là công chúa được sủng ái nhất trong hoàng thất, ca ca và mẫu thân của nàng coi nàng như hòn ngọc quý, không ai có thể trêu chọc đến nàng.” Hẳn chói tai nói: “Phụ thân của nàng không nhận nàng, nhưng ngược lại chuyện này đối với nàng tương đối tốt...”

“Nhạc Bình không phải hy vọng điều này, điều nàng muốn chính là...”

Ủy Vân thô lỗ chen ngang:

“Nàng ngu ngốc đến nỗi không biết nàng muốn cái gì! Nàng muốn chính là một người trượng phu có thể yêu nàng, sủng nàng, nàng đáng có một cuộc sống tốt đẹp.” Trên mặt hẳn xẹt qua một tia đau xót, nói ra những lời này xé rách tim hẳn.

“Vậy...” Ánh mắt bà vú nhìn thẳng vào hẳn, “Người này không phải người, liệu còn ai sẽ sủng nàng hơn người, đối xử với Nhạc Bình tốt hơn người, dung túng nàng, giống người quý trọng nàng?”

“Ta làm thương tổn nàng.” Hẳn nhắm lại đôi mắt để lộ sự thống khổ của mình.

“Ta biết người cố chấp, người yêu nàng.”

“Ta không yêu nàng.” Câu phủ nhận khàn khàn thoát ra khỏi miệng, “Ta không yêu nàng.” Câu thứ hai đã tương đối thuận, nhưng thanh âm sao lại khó nghe như vậy?

Bà vú khóc nói:

“Ông trời ban thưởng, để Nhạc Bình gặp người là một chuyện tốt, người đã nhận sự sắp đặt ấy rồi! Hải tử, đừng kháng cự vận may của mình, Lão Thiên rất cuộc đã phát hiện sai lầm đối với người; bộ dáng của người lúc này làm bà vú cảm thấy rất đau lòng.”

Ủy Vân mở mắt, ở nơi đó sự thống khổ như trào ra, hẳn không có thói quen tiếp nhận sự quan tâm của người khác, hẳn phải dùng sự lạnh lùng để đáp lại, mới không tự gây tổn thương ỉn.

“Đó không phải vận may,” hẳn nhìn ra ngoài cửa, Nhạc Bình từng chạy ra khỏi cuộc sống của hẳn, “Đây chẳng qua chỉ là một trò đùa của ông trời, một sự đùa vui nhỏ nhỏ tàn nhẫn, ta không thể để Nhạc Bình trở thành vật hi sinh.” Hẳn dùng lý lẽ thuyết phục mình, khẩu khí lại cứng rắn: “Cho nên ta không yêu nàng.” Sau đó ngẩng đầu lên trời hô: “Ta không yêu nàng, người có nghe thấy không? Ta đuổi nàng đi, kể nào có thể cướp nàng khỏi tay ta, ta không quan tâm!” Hẳn muốn xác định đã nói đủ lớn, đủ rõ ràng.

“Nàng yêu người.”

“Ha!” Sự đùa cợt mang theo thống khổ vang lên, “Nàng lầm tưởng sự mê muội là yêu, sớm muộn cũng có ngày nàng hiểu ra, sẽ là may mắn vì ta không giữ nàng lại, nàng sẽ thấy cần phải cảm tạ ta.”

“Ta nghi ngờ điều đó.” Bà vú nói một cách thực tế: “Nàng cơ hồ có thể yêu người suốt đời.”

“Quá may mắn, nàng rất cuộc có thể dùng thời gian ấy ở chỗ khác.” Hấn tối tăm nói, “Bà có thể đi ra, ta không muốn lãng phí thời gian nói chuyện phiếm. Huống hồ...” Hấn thanh thanh yết hầu, “Nhạc Bình mê luyện ta đã là chuyện trước kia, không tin bà có thể gọi nàng tới mà hỏi, trước mắt nhất định nàng sẽ hận ta đến chết.”

Bà vú không muốn lãng phí thời gian cùng hấn đôi co, làm cho Nhạc Bình hận hấn không phải mục đích của Úy Vân sao? Bây giờ nói gì với hấn cũng là uống phí, kỳ thật....

Úy Vân chẳng lẽ không biết sao? Nhạc Bình đối với hấn dường như đã mất hết hy vọng, tình huống này chỉ là hành hạ lẫn nhau mà thôi

Đường như không có cơ hội giải thích, chỉ sợ kiếp này đã tự mình dồn mình vào cảnh khốn cùng.

32. Chương 32

“Vương gia.”

Úy Vân tức giận hét lớn với Phúc Trọng:

“Vừa rồi là bà vú, giờ lại đến người, người tốt nhất là có chuyện trọng yếu nói với ta, bằng không ta cho đánh người mấy chục đại bản.”

Loại uy hiếp này từ khi Nhạc Bình đi, Phúc Trọng mỗi ngày đều nghe mười mấy lần.

“Ack...” Nhưng mỗi lần cũng đều làm ông sợ hãi, mặc dù Úy Vân chưa lần nào thực hiện lời hấn đe dọa, “Bẩm vương gia, có khách quý...”

Úy Vân không kiên nhẫn cắt ngang:

“Bất kể là người nào ta cũng không muốn gặp.”

Phúc Trọng lần này dĩ thường không bị sự hung ác trong giọng nói của Úy Vân dọa cho sợ, ông đưa thiếp của người khách đến trước mặt Úy Vân, “Tiêu Vũ Dương, thái tử phi của thái tử Hạo Phong...”

Úy Vân đột nhiên đứng lên, “Ở đâu?” Lại cắt ngang lời nói của Phúc Trọng.

“Đại sảnh, nô tài đã cho người an bài tại...” Ông dừng miệng, mờ mịt phát hiện trong thư phòng không còn ai ngoài mình.

Úy Vân đã rời đi.

33. Chương 33

Vũ Dương ở đại sảnh chờ đợi xem người trong lòng của Nhạc Bình rốt cuộc là thần thánh phương nào? Có thể nắm bắt trái tim của Nhạc Bình công chúa chặt như vậy, chắc hẳn không thể là kẻ đơn giản.

Còn nữa, đã mấy tháng không gặp Nhạc Bình, tình cảm của các nàng rất tốt, tách ra lâu như vậy quả thật cũng nên gặp rồi.

“Ta quả thật không đợi nổi nữa rồi.” Nàng vội vàng nói.

“Nương nương chỉ cần đợi một lát nữa là được, vừa rồi chẳng phải tổng quản đã đi thông báo rồi sao?”

Vũ Dương nhìn sững thần Hoàng Kim Vạn của trưởng phu, lúc này Hạo Phong phái hấn mang theo một đội quân cùng Vũ Dương ra ngoài.

“Nhưng mà.... Nhạc Bình sao lại chưa ra? Muội ấy không nhớ ta sao?” Vũ Dương có chút phiền não.

“Xin đừng lo! Nếu nương nương có thể sớm thông tri cho công chúa, không phải đỡ phiền toái sao? Chúng ta cứ vậy chạy tới đây...”

“Chính là ta muốn để muội ấy trở tay không kịp.”

“Nương nương, câu thành ngữ kia không phải dùng lúc này.” Hoàng Kim Vạn kiên nhẫn giải thích với chủ tử.

Vũ Dương đáng yêu nhún nhún vai, “Mặc kệ, chính là ta không muốn thông tri trước, mỗi khi thông tri, sẽ có một đoàn người đón rước rất phô trương, ta làm sao biết tình hình thực tế là như thế nào? Ta sao có thể biết Nhạc Bình sống có ổn hay không? Nếu vậy, ta làm sao có thể nói với Hạo Phong?”

Hạo Phong biết chuyện nàng giúp Nhạc Bình trốn thoát, liền giáo huấn nàng một trận, vốn Vũ Dương vẫn không cảm thấy gì, nhưng.... Nếu Nhạc Bình sống không tốt thì làm sao bây giờ? Nhạc Bình đã không thể tùy tiện hồi cung rồi, trừ phi phụ vương bằng hà, đến Hạo Phong đăng cơ.

Cho nên, nàng muốn làm cho Hạo Phong yên tâm, đã “xin phép” tới thăm Nhạc Bình, thuận tiện dùng thời gian này chơi đùa một phen, về nhà ở Côn Minh thăm phụ thân.

Ack....

Tuy ngoài trình tự đường đi định sẵn, nhưng không có vấn đề gì, Vũ Dương trong lòng chợt dạ tự nói với mình, nàng cũng không phải là nữ nhi bất hiếu!

“Vương gia giá lâm!”

Vũ Dương vội vàng thu thập tâm tình, chuyên tâm nhìn nam tử xuất hiện sau lời thông báo.

Hắn thoát nhìn lạnh lùng không thể đến gần, đôi môi cũng tạo thành một đường vòng cung mỏng, nhìn thấy Vũ Dương, lông mi hắn nheo lên mĩa mai...

Úy Vân ra vẻ trấn tĩnh mở miệng với Vũ Dương:

“Ta nghĩ.... Chúng ta không có giao tình, chẳng biết nương nương vì sao đại giá quang lâm?” Hắn không nhận được nghĩ phải biết tình hình Nhạc Bình gần đây.

Vũ Dương thăm dò nhìn về hướng Úy Vân vừa xuất hiện, như thế nào Nhạc Bình không thấy đâu?

“Nhạc Bình đâu?” Nàng từ trước đến nay có gì nói ấy, tâm trạng không giấu được nửa điều, “Muội ấy không biết ta tới sao?”

“Cái gì?”

Vũ Dương cổ quái nhìn hắn:

“Người không phải ngay cả mặt mũi cũng không cho ta thấy đấy chứ! Ta rất muốn gặp muội ấy, nếu Nhạc Bình không thể về thăm ta, ta sẽ tự mình tới.” Nàng dừng lại một hồi lâu, “Không sao, đây chỉ là tạm thời, đợi một thời gian, Hạo Phong sẽ nghĩ ra biện pháp, điện hạ thông minh nhất rồi.”

Ngay cả lúc này, Vũ Dương cũng vẫn còn tìm được cơ hội khen ngợi vị phu quân anh minh thần võ của nàng.

Úy Vân sắc mặt thay đổi, “Nhạc Bình? Đừng nói giỡn với ta, Nhạc Bình không ở đây.”

“Sao lại như vậy?” Vũ Dương không tin cười cười, “Đừng hù ta, Nhạc Bình dạy người sao? Ta bây giờ không dễ bị lừa như vậy, ta rõ ràng có thông tri cho người Nhạc Bình sẽ đến, còn phái ba thị vệ hộ tống nàng tới đây.”

“Nhưng đêm đó nàng liền đi về!”

“Không!” Vũ Dương lúc này mới phát hiện tình thế nghiêm trọng.

Úy Vân ngồi xuống, vẫn không tin lời Vũ Dương nói, “Nương nương, xin người trở về nói với Nhạc Bình, không cần lãng phí thời gian nữa.” Hắn nghĩ Vũ Dương do Nhạc Bình nhờ tới.

“Nhạc Bình nếu trở về, người nghĩ ta có thể đây sao?” Vũ Dương tức giận trừng hắn, “Người nghĩ rằng ta là dân chúng tầm thường, sẽ tùy tiện đến nhà người khác đùa cợt sao?” Nàng tức giận nói tiếp, “Ta đem

Nhạc Bình đưa tới nơi này của người, bây giờ ta tìm người đòi người, nếu Nhạc Bình không có ở đây, người phải chịu trách nhiệm.”

Úy Vân nắm chặt tay vịn ở trụ tọa, dùng sức hét lên:

“Phúc Trọng!” Hắn dùng hết sức mới không nhảy dựng khỏi ghế.

Phúc Trọng lập tức xuất hiện trước mặt họ, cũng không có xin lỗi việc ông nghe họ nói chuyện, lập tức trả lời Úy Vân:

“Bẩm vương gia, nô tài tận mắt thấy Nhạc Bình công chúa ngồi trên xe ngựa đã đưa nàng tới, do ba gã thị vệ nàng mang đến hộ tống trở về.”

Vũ Dương không cam chịu yếu thế hô lớn:

“Hoàng Kim Vạn.”

“Thưa nương nương, lúc tới đây thần đã tra qua, ba tên thị vệ đó đến giờ cũng vẫn chưa về, nếu công chúa thật không ở chỗ này, vậy xác định công chúa và họ đã mất tích rồi.”

Vũ Dương ngồi không nhúc nhích. Mất tích! Hai chữ này vào lúc này quả thật vô cùng tệ hại.

“Muội ấy có thể đi chỗ nào?” Nàng thì thào nói nhỏ, “Vừa không thể trở về, vừa không ở chỗ này, vậy Nhạc Bình đi đâu vậy?”

Úy Vân cảnh giác hỏi thăm:

“Tại sao nàng ấy lại không thể trở về?”

Nàng phiền não đến nỗi không có chú ý đến sự khác thường của Úy Vân, lòng không yên trả lời:

“Vì muốn gặp người, muội ấy đã bỏ cả danh vị công chúa, làm phụ hoàng tức giận, bị hạ làm thứ dân.”

Úy Vân thở dốc vì kinh ngạc.

Vũ Dương lại hỏi:

“Tại sao muội ấy mất nhiều tâm tư như vậy tới gặp người, rồi lại phải rời đi? Ta không nghĩ ra, tại sao lại để cho ta nghĩ một vấn đề phức tạp như thế?” Nàng ôm lấy đầu, thế giới của Vũ Dương từ trước đến nay đơn thuần mà đơn giản, “Đầu của ta đau quá.” Nàng lẩm bẩm oán giận, nếu Hạo Phong biết thì phải làm sao?

Hắn làm cái gì? Cảm giác của Úy Vân so với Vũ Dương còn hồng bét gấp vạn lần.

“Ta đuổi nàng đi.” Thanh âm của hắn phẳng phất như từ thế giới bên kia truyền đến, “Ta đuổi nàng đi.” Hắn cư nhiên đuổi Nhạc Bình không có chỗ nương tựa đi.

“Lão Thiên!” Vũ Dương rên lên, “Lâu như vậy rồi, Nhạc Bình vẫn chưa về.... Nên làm gì bây giờ?” Nàng đột nhiên kêu lên sợ hãi, “Không xong rồi!”

“Làm sao vậy?”, Úy Vân thất thanh cả giận nói, “Người căn bản không nên để nàng quay lại Tuấn Vương phủ, người phải ngăn cản nàng, không được để nàng trở lại bên cạnh ta.”

“Nếu ta sớm biết người như vậy, người nghĩ ta sẽ để muội ấy quay lại sao?” Vũ Dương đứng lên chỉ vào hắn, “Nhạc Bình có mắt như mù mới xem trọng người, nếu ta sớm biết, coi như dù mất mạng cũng phải ngăn muội ấy lại.”

“Nàng là mắt bị mù,” Úy Vân sắc mặt trắng bệch, “Chẳng lẽ người cũng bị mù? Quá ngu ngốc khi chỉ phái ba tên thị vệ hộ tống nàng.” Thân thể hắn cứng ngắc đến dọa người.

“Cũng vì Nhạc Bình sợ bị phát hiện, nên không chịu mang nhiều thị vệ, bất kể thế nào, ba tên thị vệ còn tận trách đem Nhạc Bình đưa đến trước mặt người; nếu không phải người nhất quyết đuổi muội ấy đi, muội ấy sẽ không xảy ra chuyện....” Vũ Dương thở mạnh, “Ta thật không thể tưởng tượng, người là người sao?” Nàng dùng sức đánh vào ngực hắn, không nhìn tia giận dữ lóe ra trong mắt hắn, “Có dạng cảm thú nào

làm chuyện giống người không?” Cho tới bây giờ, bởi vì cả hai người đều rất sợ hãi, nên chỉ trích lẫn nhau, hoàn toàn quên mất chuyện trọng yếu nhất là đi tìm Nhạc Bình.

“Người gọi ta là cái gì?” Ủy Vân cảm tức hét lên, uy hiếp giơ tay lên, “Người lặp lại lần nữa xem.”

Hoàng Kim Vạn cùng thị vệ rút đao ra, nhất thời giương cung bạt kiếm, không khí hết sức căng thẳng.

“Lui ra!” Vũ Dương nhìn thẳng Ủy Vân, Hoàng Kim Vạn và đám người nghe lời Vũ Dương liền lùi lại.

Vũ Dương mỗi câu mỗi chữ chậm rãi nói với Ủy Vân:

“Ta nói người là cầm thú, người muốn ta nói mấy lần ta cũng nói như thế, chỉ có cầm thú mới có thể đem nữ nhân đang mang hài tử của mình trong người đem khuya đuổi ra đường.”

“Người nói..... cái gì?” Ủy Vân đại chấn, sắc mặt xanh đen, bàn tay run rẩy giơ lên chậm rãi hạ xuống.

Vũ Dương hoảng sợ chống đỡ, tại thời điểm này, Ủy Vân bị dày vò đến mức khiến khuôn mặt quý tộc ưu nhã vặn vẹo biến hình, Vũ Dương cơ hồ không nhận ra hần lúc đầu, đối diện với hần mà không sợ hãi thật khó khăn.

Nàng cố lấy dũng khí, hít sâu một hơi nói:

“Ta nói rồi, Nhạc Bình của chúng ta đã hoài hài tử của người.”

Miệng hần mở ra rồi khép lại, yết hầu như cuộn lên, lặp lại từng lời nói, nhưng không hề phát ra âm thanh, vất vả nói ra, trầm thấp đến mức khiến người ta không nghe được, “Trời ơi! Ta không biết.... Ta không biết, nàng tại sao không nói với ta?” Hần bước lên phía trước, thân hình bị đả kích có chút tập tễnh.

Vũ Dương biết là không nên thương hại hần, nhưng là vẻ mặt của Ủy Vân và ánh mắt đã mất hết hi vọng khiến nàng mềm lòng.

“Ta không thể hiểu được, Nhạc Bình thật sự không nói với người sao?” Nàng mờ mịt lắc đầu, “Muội ấy kiên quyết phải theo đuổi hạnh phúc của mình, tại sao muội ấy lại không nói?” Nàng nhớ kỹ vẻ mặt hạnh phúc ấy của Nhạc Bình.

“Đáng chết!” Hần lẩm bẩm nói.

Nhạc Bình căn bản không có cơ hội lên tiếng, Ủy Vân nhớ rất rõ chuyện xảy ra hôm ấy, mỗi ngày hần hồi tưởng để hành hạ chính mình, toàn thân hần không thể khống chế, kịch liệt run rẩy.

“”Hoàng Kim Vạn.” Vũ Dương dùng ngón tay đau đớn xoa xoa thái dương.

“Có vi thần.”

“Nhờ người cho ta một lời khuyên, bây giờ ta phải làm sao? Hạo Phong biết sẽ giết ta.” Nàng hình dung đến đó cũng có hơi khoa trương, nhưng cũng không khác biệt lắm.

“Việc cấp bách bây giờ là phải tìm ra công chúa.”

Một câu bưng tỉnh người trong mộng, “Đúng vậy! Chúng ta phải tìm Nhạc Bình mới đúng,” Nàng chuyển hướng sang Ủy Vân, “Vương gia....” Trước mặt đã không còn bóng người.

Ủy Vân đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

34. Chương 34

Họ nhanh chóng tìm được xe ngựa của Nhạc Bình, còn có vài thi hài, trải qua mấy tháng, khó mà phân biệt được đáng về trước đây.

Khi hần trở về, nước mắt giàn giụa, ánh mắt hành hạ đau đớn ấy khiến Vũ Dương không đành lòng. Vũ Dương nhận ra Ủy Vân ngay cả đứng cũng không vững, so với nàng còn tiều tụy hơn ngàn lần, cả người như chìm trong vực sâu.

“Tại sao? Người yêu muội ấy.” Lúc này nàng mới nhận ra tình cảm của Ủy Vân với Nhạc Bình.

Đúng vậy, hân yêu nàng, nhưng Nhạc Bình không biết, Ủy Vân thống khổ hét lên trong lòng.

“Nàng không thể có chuyện, không thể có chuyện, không thể...”

Nàng làm sao có thể không có chuyện gì? Vũ Dương nghĩ trong lòng. Không ai có thể giải thích chuyện gì đã xảy ra với Nhạc Bình đêm đó, nhưng tình huống này, chỉ có một đáp án, dù Ủy Vân không muốn tin cũng không thể làm gì được.

Nhưng nàng vẫn cho hân chút từ bi, Vũ Dương dùng khẩu khí an ủi nói với Ủy Vân:

“Đúng vậy, chúng ta không thể mất hy vọng.” Thanh âm của nàng nghe hỗn loạn mà kỳ quái, Vũ Dương nhin xuống không cho nước mắt trào ra.

Nàng không thể có chuyện, Ủy Vân liều mạng thuyết phục chính mình, hân không tìm được thi thể Nhạc Bình, thống khổ dâng lên trong mắt hân, hân còn chưa nói cho Nhạc Bình hân yêu nàng như thế nào.

Ủy Vân nhớ nàng đã mong ước hân yêu nàng đến thế nào, khát vọng có một ngày hân nói với nàng, vẫn luôn kiên quyết cho rằng Ủy Vân yêu nàng, bất kể hân cự tuyệt nàng như thế nào.

Bất kỳ cái gì nàng muốn, hân đều sẽ cầm đến cho nàng, nếu nàng không đợi hân sẽ đợi, nàng không thể không biết hân yêu nàng mà đã chết, nàng không thể mang về mặt bi thương ngày ấy mà ra đi...

Hân gục đầu trên ghế, thần sắc đau đớn khiến người ta chột thấy đau lòng.

35. Chương 35

Ủy Vân vẫn không bỏ qua cơ hội bên ba khắp các nơi, tìm kiếm bất kỳ thông tin nào liên quan đến Nhạc Bình, nhưng Nhạc Bình giống như không khí bốc hơi, một chút dấu vết cũng không có.

Sau khi Vũ Dương từ bỏ hy vọng, vẫn theo kế hoạch đã định về thăm phụ thân.

Hân mỗi ngày đều tìm kiếm khắp nơi đến khi trời đen kịt không nhìn thấy gì mới thôi, mang thân thể mệt mỏi về nhà, nhưng Ủy Vân lại không thể ngủ, tức giận bản thân mình, tự hành hạ đến mức thân thể không còn nguyên vẹn.

Bà vú cẩn thận nhẹ nhàng đi vào phòng ngủ của hân, trên mặt đất đều là bình rượu và những mảnh nhỏ của chén bị đập nát, Ủy Vân ở giữa giống như con dâ thú trong huyết động.

Hân gục đầu trên bàn, không nhận thấy có người đi vào phòng, hoàn toàn không giống một Ủy Vân thường ngày lúc nào cũng thập phần cảnh giác, nhưng mấy ngày nay lại thường xuyên như vậy.

“Vương gia.” Bà vú nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng hân.

“Cái gì?” Hân ngẩng đầu lên.

Hai mắt Ủy Vân đều là tơ máu, sắc mặt trắng bệch làm nổi bật lên đôi mắt tuyệt vọng càng thêm thống khổ, khóe miệng hai bên hơi giật giật, hân cố gắng che dấu sự đau xót khiến nhìn càng bi thảm.

“Phúc Trọng nói người không cho ai đến gần.”

“Đúng vậy, kể cả bà, xin bà đi ra ngoài đi, bà vú, ta muốn yên tĩnh.”

“Hài tử, người hãy phóng xuất hết sự thống khổ của mình ra đi.”

“Không.” Hân ngang ngạnh nói.

“Chính sự cố chấp này khiến người mất Nhạc Bình.” Bà vú trầm thấp nói, “Nhưng người phải rút ra bài học từ chuyện đó...”

“Nhạc Bình không chết!” Hân thất thanh rống lên.

Bà vú không đành lòng nhìn khuôn mặt vạn vạn đau đớn của hân, đành quay mặt đi chỗ khác, đau lòng nói:

“Người phải đối mặt với thực tế...”

“Đừng nói nữa.... Đừng nói với ta, bà dám nói với ta như vậy....” Hấn lớn tiếng gầm lên.

“Nàng không hy vọng người như vậy.”

Không còn kịp nữa rồi, thương tổn và chờ đợi sẽ làm Ủy Vân không trụ được mắt.

“Tại sao?” Hấn thống khổ khóc nức nở, “Ta đã buông tha cho nàng rồi, tại sao còn muốn cướp nàng đi? Tại sao còn thương tổn nàng?” Hấn ghen ngào nói, “Nàng thậm chí còn không biết ta yêu nàng....” Hấn cảm thấy trái tim chảy máu đầm đìa.

“Hài tử, đây đều là số mệnh.”

“Không!” Hấn rống to, đau đớn thấu xương, nước mắt trào ra.

Ủy Vân mất đi bảo bối duy nhất mà hấn quý trọng là Nhạc Bình cùng cả hài tử của hấn và nàng.

36. Chương 36

Quận chúa Nguyệt Quang mang theo quần áo và đồ ăn mà Nhạc Bình và các thị vệ của nàng cần đến chỗ nàng.

“Xin lỗi, ta tới muộn.” Nguyệt Quang tươi cười xin lỗi Nhạc Bình, “Bởi vì tên Âu Dương chết tiết đã trở lại, nên ta phải lừa hấn, không hấn sẽ cố ý gây phiền toái cho ta, đến lúc đó không thể đến thăm cô.”

Nhạc Bình cười vui vẻ, trong khoảng thời gian này, đối với quan hệ của Âu Dương vương gia và quận chúa Nguyệt Quang nàng cũng đã có chút hiểu biết.

“Không vấn đề gì.” Nàng chỉ khu đất phía trước, “Ta đã trồng một ít rau, đến lúc có thể sử dụng thì không cần cô mang đồ ăn đến nữa.”

Quận chúa Nguyệt Quang kinh ngạc nhìn xuống đất, “Lão Thiên, cô thật sự là thiên tài, nhưng mà.... Khí trời lạnh như vậy, làm sao rau sống được.”

Nhạc Bình quả nhiên một chút khái niệm cũng không có, nàng ngại ngần cười cười với Nguyệt Quang, “Cái này ta không nghĩ tới”

Cũng khó, nàng là một công chúa mà phải đi trồng rau.

“Nhưng mà.... Đợi đến đầu xuân cũng có thể!” Nguyệt Quang hảo tâm ủng hộ nàng, “Khi đó một mảnh xanh mướt, nhất định rất đẹp.”

“Đúng vậy!” Mắt Nhạc Bình sáng rực lên, “Nhất định rất đẹp.”

Hai người hình như đều đã quên mục đích món ăn không phải dùng để ngắm nhìn.

“Nhưng mà....” Nguyệt Quang nhú mày nhìn Nhạc Bình, “Bụng cô càng lúc càng lớn, đợi đến đầu xuân, sợ rằng muốn hoạt động cũng không tiện.” Nàng kinh dị nhìn bụng Nhạc Bình, “Đến lúc đó làm sao mà trồng rau?”

“Đúng vậy!”

Nguyệt Quang nghĩ ra một biện pháp, “Đến lúc đó đám tùy tùng của cô cũng đã dưỡng thương xong, cô có thể gọi bọn họ trồng!”

Nhạc Bình lắc đầu:

“Không được, họ đã đi lâu như vậy mà không có tin tức, người nhà nhất định rất lo lắng, chờ họ dưỡng thương xong, ta sẽ để họ về nhà.”

“Vậy người nhà của cô....”

Nhạc Bình cười, “Cô yên tâm, họ trở về, nhất định sẽ nói với ca ca và tẩu tẩu của ta, chỉ là ta không muốn trở về thôi.”

“Tại sao?”

Nàng mỉm cười chỉ vào bụng mình, “Bởi vì ta mang thai, ta không muốn làm cho họ rước lấy phỉ ngôn.”

“Ta nghe cô kể về họ nhiều, chắc là họ không ngại chuyện đó đâu.”

Nhạc Bình đồng ý:

“Họ không ngại, nhưng là ta không muốn gây phiền toái cho họ, mặc dù ta cũng không cảm thấy đây là chuyện gì không tốt, nhưng người khác không nghĩ thế.”

“Được rồi! Bất kể thế nào, ta cũng sẽ chăm sóc cô, nếu cô đồng ý cả đời làm bạn ta, ta sẽ rất cao hứng.”

“Nhưng lại có một chuyện rất nghiêm trọng.”

“Cái gì?”

“Ta không muốn họ bức Úy Vân lấy ta.” Trên mặt nàng có chút lo lắng, “Ta không muốn hấn thương hại ta.”

Đương nhiên, Nguyệt Quang vẫn không hiểu rõ lý do mà Nhạc Bình lo lắng, nhưng mà....

Nàng là người bằng hữu tốt nhất của Nhạc Bình, nàng quyết định sẽ chăm sóc cho Nhạc Bình thật tốt.

37. Chương 37

“Ta sẽ giết chết nàng.”

Úy Vân khẽ đảo mắt sang Âu Dương “Có một ngày người có thể sẽ hối hận, nếu người phản ứng nghiêm trọng với nàng như vậy.”

Âu Dương hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

“Nếu có người có thể chấp nhận được tiểu quý không có chút lý trí nào trong đầu óc ấy, ta nguyện ý cho người....”

Úy Vân nhìn về thảo nguyên phía trước, khổ sở nói:

“Có một ngày người sẽ nhận ra, cho dù nàng chọc người nỗi trận lôi đình, còn hơn vĩnh viễn mất đi nàng.”

“Ta bây giờ có khác gì vĩnh viễn mất đi nàng?” Hấn lạnh lùng nói: “Tiểu quý này cả ngày không biết chạy đến chỗ nào.”

“Ít nhất người biết nàng an toàn.”

“Đáng chết!” Âu Dương trừng mắt nhìn Úy Vân, “Người làm sao vậy? Người đang nói cái gì? Ta cơ hồ đã không nhận ra người nữa.”

Úy Vân chỉ có thể cười thê lương, “Có lẽ ta đã thật sự thay đổi.”

Âu Dương lạnh lùng nhìn Úy Vân:

“Ta phải tìm ra Nguyệt Quang, bất kể nàng có thừa nhận hay không, dù sao nàng cũng là trách nhiệm của ta, ta không thể ở đây mà ăn năn hối hận với người, nếu người nguyện ý nói, người có thể đi theo ta.”

Úy Vân gật đầu như đồng ý với đề nghị của hấn.

Âu Dương nghĩ đến quận chúa Nguyệt Quang, hung hăng nói, “Ta đã nói với nàng không biết bao nhiêu lần, nơi này thường có thổ phỉ lui tới, nghiêm cấm nàng lang thang một mình, nàng chưa một lần nghe lời ta.”

38. Chương 38

Vì kế hoạch tương lai của các nàng, Nguyệt Quang tự nguyện giúp Nhạc Bình san đất, nếu hôm nay chuẩn bị tốt, các nàng có thể thực hiện kế hoạch trong tương lai.

“Không biết hài nhi là nam hay nữ?”

Nhạc Bình ranh mãnh nói:

“Nếu là nam nhi, chúng ta sẽ nuôi nó như nữ nhi, nếu là nữ nhi, chúng ta sẽ nuôi nó như nam nhi.”

“Thật tuyệt!” Nguyệt Quang cười to tán thành, “Cứ làm thế, nhất định sẽ rất vui.” Nàng vừa nghĩ vừa cười, “Nếu ta có hài tử cũng phải làm như vậy.”

“Vậy một lời đã định!”

Nuôi hài tử là để đùa vui sao? Hình như không người nào chú ý đến vấn đề này.

Có thể kiếp trước tạo không ít nghiệp chướng mới đầu thai thành hài tử của các nàng.

“Mệt quá.” Nguyệt Quang dầm dẫm lưng đau nhức, “Nhưng rất thú vị.”

“Ta cũng thấy vậy.” Thất lưng của Nhạc Bình cơ hồ không thẳng lại được, vừa rồi vì chơi quá hứng, nên không chú ý đến.

“Lão Thiên!” Nguyệt Quang quận chúa cũng cảm thấy có chút không bình thường, “Cô nên nghỉ một chút.” Nàng đỡ lấy, “Ta cảm thấy có chút...”

“A...” Nhạc Bình ôm bụng cúi đầu rên rỉ.

“Sinh sao?”

Nhạc Bình tươi cười, “Sao có thể?” Nàng không muốn hù dọa Nguyệt Quang, “Ít nhất cũng phải đến mùa hè.”

Nhưng câu này cũng không an ủi được Nguyệt Quang, nàng vẫn gấp đến mức nước mắt chảy ra, “Làm sao bây giờ?” Nàng đỡ lấy Nhạc Bình, “Ta đi cầu cứu, cô ở yên đây, ta lập tức đưa đại phu đến.”

39. Chương 39

Úy Vân và Âu Dương đi ngựa đến nửa đường, mắt thấy phía trước có một con ngựa điên cuồng lao đến, cát bụi cuốn cuộn phía sau.

“Con ngựa kia điên rồi.” Úy Vân đậm đậm nói.

Sắc mặt Âu Dương thay đổi:

“Điên là người không phải ngựa, ta nhất định không nhìn lầm.”

“Nguyệt Quang quận chúa?” Úy Vân cũng thấy rõ nàng.

“Chính là nàng.” Âu Dương kìm hãm con ngựa đang phóng như điên lại, “Nếu ta muốn giết nàng, trước hết phải đảm bảo nàng không bị chính mình giết trước.” Hần lãnh khốc nói.

Hần quát to về phía Nguyệt Quang:

“Đồ ngu ngốc này! Ai dạy nàng cưỡi ngựa chạy như điên trên đường vậy? Nàng ương ngạnh hơn người, mạng của nàng so với người ta cũng không quan trọng đúng không?”

Nguyệt Quang tựa hồ lúc này mới chú ý tới người trước mắt là ai, mắt nàng có chút cuồng loạn và khủng hoảng.

“Chuyện gì thế? Quận chúa Nguyệt Quang.” Úy Vân hỏi nàng.

“Mau..... Mau...” Nàng gấp đến độ nói không ra hơi.

“Mau cái gì?” Âu Dương ép hỏi.

Nguyệt Quang gấp đến mức phát khóc:

“Nhạc Bình..... Nhạc Bình...”

Cả người Úy Vân cứng lại.

Về mặt Âu Dương trở nên ngưng trọng, “Nói rõ hơn một chút.”

“Nhạc Bình bị bệnh, ta phải cứu nàng, mau tìm đại phu tới....”

40. Chương 40

Sương mù hắc ám bao phủ quanh nàng, mà thanh âm của Úy Vân như xuyên qua sương mù vọng lại, giọng nói khàn khàn vội vàng mà nàng chưa bao giờ nghe qua.

Tại sao hắc lại ở đây?

Nhạc Bình buộc mình phải mở mắt, không sai, là khuôn mặt quen thuộc của Úy Vân, nhưng....

Tại sao trong mắt Úy Vân lại lóe ra lệ quang?

“Không được.” Nàng cố gắng muốn chạm vào mặt hắc, không muốn để Úy Vân bị thương tổn, “Không được....” Nàng thì thào nói.

Đau đớn một mình nàng gánh chịu là được, nàng không phải đã phải chịu đựng sự khổ sở đau đớn này rồi sao?

“Không nên cố sức nói chuyện.” Úy Vân nhẹ giọng ra lệnh, “Đại phu đã tới rồi, nàng nhất định sẽ bình an vô sự.”

Hắc có chút run rẩy, lúc này Nhạc Bình mới nhận ra Úy Vân đang ôm nàng.

Tay hắc gắt gao ôm nàng, Nhạc Bình cảm thấy bình thần mà ấm áp, thân thể đau đớn phảng phất cũng có thể chịu đựng được.

“Đại phu tới.”

Úy Vân xoay người đối mặt với Âu Dương, biết hắc phải vì nàng mà giữ tỉnh táo, không thể suy sụp vào lúc này.

“Úy Vân, ngươi phải rời đi để đại phu khám cho nàng.”

“Ta muốn ở lại.”

Âu Dương lộ ra chút đồng tình:

“Người phải rời khỏi đây, mới có thể khống chế tâm tình của mình, ta có việc nói với người.”

Úy Vân biết hắc nói sự thật, hắc buộc mình phải buông Nhạc Bình, theo Âu Dương đi ra ngoài, để Nhạc Bình ở trong phòng với đại phu.

“Nhạc Bình công chúa gặp thổ phỉ được Nguyệt Quang cứu.”

“Cái gì?” Hắc mờ mịt nhìn bằng hữu.

Âu Dương quay lại cười xin lỗi, “Rất xin lỗi, nàng hắc là nên sớm báo với người, ta nghĩ.... Nguyệt Quang cố ý tách ta ra, nên mấy ngày nay mới luôn biến mất như vậy, nàng che giấu Nhạc Bình công chúa rất tốt, nếu ta biết.... tuyệt đối sẽ không cho phép nàng làm vậy, ta biết Nhạc Bình công chúa có ý nghĩa rất lớn với người.”

Úy Vân tạm thời không có cách nào lên tiếng.

“Muốn ta trừng phạt nàng sao?”

“Không.” Úy Vân buộc chính mình quên đi cảnh tượng Nhạc Bình bất lực ngã trên đất, “Ta muốn cảm ơn Nguyệt Quang quận chúa, nếu không phải nàng cứu Nhạc Bình, có thể....” Hắc khóc không thành tiếng.

“Nàng có thể sớm nói cho ta biết chuyện này, vậy tình cảnh hôm nay đã có thể tránh khỏi, nếu không phải ta dung túng nàng nhốt con mèo nhỏ, con chó nhỏ về, dung túng nàng dưỡng ngựa dưỡng mã, nàng hôm nay cũng sẽ không nhốt một công chúa về dưỡng.”

“Nhạc Bình tại sao lại bị lão bà của ngươi nhặt được?” Ủy Vân buộc mình đùa giỡn, nếu không hẳn sẽ phát điên.

Mất một khoảng thời gian mới hồi phục, nếu lại một lần nữa mất đi Nhạc Bình, hẳn không tin mình có thể chấp nhận được lần nữa.

“Ủy Vân....” Hắn muốn nói lại thôi.

“Không cần để ý đến ta, ta muốn yên tĩnh một lát.” Ủy Vân nhắm mắt lại.

41. Chương 41

Ủy Vân đang nhìn nàng, Nhạc Bình mơ hồ nghĩ.

“Hài tử....” Thanh âm của nàng yếu ớt, “Ủy Vân, con của chúng ta?”

“Hài tử không sao.” Hắn nói khàn khàn, “Đại phu cho nàng uống thuốc dưỡng thai, nàng đừng suy nghĩ nhiều, chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt, hài tử giữ được.”

Nàng mở to hai mắt, Ủy Vân ngồi bên giường nàng, nàng có thể nhìn thấy lệ trong mắt hắn, hắn không che lấp gì, bộ dáng tiêu tụy của hắn làm nàng bị hù dọa.

“Đại phu đâu?” Nàng quay đầu tìm người.

“Nằm yên.” Hắn vùi mặt vào tóc nàng, thô ráp nói: “Mọi chuyện do ông trời sắp đặt, nằm yên, đừng nói gì cả.” Thanh âm của hắn đầy áp lực, “Ta chịu không được!”

“Ta không sao rồi.” Nhạc Bình cố gắng mỉm cười, nhưng lại vô cùng thống khổ, “Ta lại tới Vương phủ rồi,” Nàng cử động thân, “Ta có thể lập tức rời đi.”

Hắn đau thương cười, “Nếu bây giờ cho nàng rời đi, ta quả là sẽ chết.” Mặt hắn thống khổ, căng thẳng, “Nàng biết không? Ta đã không thể không có nàng.” Hắn ngẩng đầu đối mặt với nàng, có hai hàng nước mắt đọng trên mặt hắn.

Nụ cười của Nhạc Bình đông lại trên mặt, “VẬY cách biểu hiện của chàng thật kỳ quái.” Thanh âm của nàng có chút lạt lùng, “Không có ta chàng vẫn rất tốt.” Nàng nhớ tới tình hình lần cuối cùng hai người gặp nhau, “Ta hẳn là phải lập tức rời đi,” Nàng nhìn quanh gian phòng, “Có lẽ ta đã chiếm phòng của người khác, ta vĩnh viễn không thể so sánh với những người đàn bà ấy.”

Thống khổ hắn lên trong mắt hắn, “Ta làm nàng tổn thương rất nhiều đúng không?”

“Là lỗi của ta.” Nhạc Bình thì thào nói, “Chàng đã sớm cảnh cáo ta rồi, hết thảy cũng là tại ta, đều là ta tự tưởng tượng, ta không nên cho chàng cơ hội để làm tổn thương ta, nhưng mà....” Nàng hít thở, nhưng vẫn không thể ngăn cản nước mắt chảy xuống, “Khi đó.... Ta nghĩ ta sẽ chết, bị sự đau lòng bức tử rồi.” Nàng ngây ngốc nhìn hắn, “Ta không nên yếu ớt như vậy, khi chàng lấy đi tín vật của ta, ta cơ hồ nhìn thấy trái tim bị xé thành mảnh vụn.”

“Lão Thiên!” Hắn dấn sát vào tay nàng, nước mắt chảy xuống trên mu bàn tay mềm mại của Nhạc Bình, “Xin lỗi.”

“Ta chưa từng thấy chàng khóc.” Cũng chưa từng nghe hắn nói lời tạ lỗi với ai.

“Nàng sẽ phỉ nhổ vào người đang rơi lệ trước mặt nàng sao?” Ánh mắt của hắn sâu thăm thẳm.

“Không.”

“Ta cơ hồ hại chết nàng....” Hắn nhìn tái nhợt và tiêu tụy, “Nàng thiếu chút nữa đã chết rồi....”

“Nhưng vẫn là không có chuyện gì xảy ra.” Nàng hơi mỉm cười, “Chàng có thể yên tâm, ta sẽ chăm sóc chính mình thật tốt, ta có thể một mình chiếu cố bản thân.”

“Chiếu cố thế nào?” Hắn đau lòng nhắm mắt lại, cảm giác ngực co rút nhanh, “Ví dụ như buông tha hết thảy, một mình không có ai nương tựa sao?”

“Chàng biết rồi?” Nàng gật đầu, “Chàng đương nhiên biết, tin tức của chàng linh thông, không có chuyện gì giấu được chàng.” Ánh mắt của nàng nghiêm túc, “Chàng không nên áy náy, đây là quyết định của chính ta, ta có nghĩa vụ gánh chịu hậu quả.”

Hắn đột nhiên kích động rống to:

“Nàng không thể hao chút tâm sức để bảo vệ chính mình sao?”

“Ta có mà.” Nàng bình tĩnh trả lời, “Ta đã được giáo huấn rồi, ta có một sư phụ rất ưu tú.” Hắn nao núng một chút, phảng phất Nhạc Bình đang đánh vào hắn, “Hơn nữa ta bây giờ không chỉ có một người, không thể hành động lỗ mãng.” Tay nàng đặt hờ trên bụng.

Khi nhắc tới hài tử của nàng, vẻ ôn nhu trên mặt nàng cơ hồ làm hắn không dám nhìn gần.

“Đối với những người ta yêu thương, ta đều không có chút nhân từ, phải không?”

Nhạc Bình khiếp sợ mở to hai mắt.

“Nàng nói đúng, khi ta hành hạ nàng thì ta cũng bị thương tổn, không có một nữ nhân nào có thể hơn nàng, không có những nữ nhân khác, ngày đó nàng đã thấy...”

“Ta biết ta thấy cái gì.” Nàng cự tuyệt nhớ lại.

Thái độ của nàng khiến việc giải thích trở nên khó khăn. Úy Vân cố gắng đè nén cảm giác sợ hãi, chậm rãi trầm trầm nói:

“Ngày đó khi nhận được tin nàng quay lại, ta tựa như người điên, nhất thời không có cách nào, lệnh cho Phúc Trọng đến kỹ viện Thành Tây tìm một kỹ nữ xinh đẹp về...”

“Ta biết, chàng là vì thương tổn ta.” Môi nàng run rẩy.

Hắn khẽ vuốt ve đôi môi run rẩy của nàng, lạnh như băng, không chút độ ấm, “Đúng vậy, ta đã làm rất thành công phải không?”

Nước mắt rơi trên đôi mắt ai oán của nàng.

“Chứng kiến nàng lao ra khỏi phòng, lòng ta cũng đi theo nàng, ta đuổi mọi người đi, một mình nhớ lại ánh mắt thương tâm của nàng, cắn hận chính mình.” Thanh âm của hắn khàn khàn, “Ta nghĩ đã không còn cơ hội nhìn thấy nàng...”

Úy Vân đưa ra chiếc lệnh bài đã lấy của nàng ngày đó, “Chỉ là vì cần có một thứ gì đó thuộc về nàng, bây giờ có nàng thật sự ở đây, ta không cần thứ này, nhưng là...” Hắn đặt nó ở trong tay nàng, “Nó có thể bảo vệ nàng an toàn, đây là chuyện có ý nghĩa hơn tất cả mọi thứ đối với ta.”

Nhạc Bình không chịu nhận, “Ta không cần.”

Huyết sắc từ từ rút đi khỏi mặt Úy Vân, “Tại sao không cần?”

“Ta không tin chàng, Úy Vân.” Nàng nhìn vẻ thống khổ trào lên trong mắt hắn, “Ta đã nói với chàng, không cần thương hại ta.”

“Ta thương hại nàng?” Úy Vân nhíu mày: “Nàng hiểu rõ ta, nàng biết ta tới bây giờ chưa từng thương hại bất kỳ kẻ nào.”

“Đúng vậy.” Nàng thừa nhận thuyết pháp của hắn, “Nhưng là tới bây giờ chàng cũng chưa từng gặp chuyện này.” Nàng hít sâu một hơi, xác định mình có thể nói hết những lời này, “Không có nữ nhân nào hoài hài tử của chàng, ta biết chàng sẽ yêu đứa trẻ này, nhưng... Ta không thể khẳng định chàng có thật sự yêu ta không.”

“Ta thật sự yêu nàng.” Hắn cười khổ nói: “Ta không biết nàng tại sao không tin lời ta, đây là nàng vẫn nói với ta.”

“Bởi vì ta muốn thuyết phục chính mình tin tưởng vào điều đó.” Nàng vô lực nhìn hắn, “Chuyện bây giờ có chút thay đổi.”

Nụ cười của hắn biến mất, “Nàng không còn yêu ta sao?” Hắn cơ hồ hỏi không ra vấn đề này.

“Không, nếu ta có thể vì thương tổn mà hết yêu chàng, ta sẽ sống dễ dàng hơn nhiều.”

“Vậy nàng muốn thế nào?”

“Để ta rời đi.”

Hắn cúi đầu nhìn kỹ nàng, trong mắt nàng đầy khủng hoảng, “Nàng không thể đi đâu.”

“Đúng không?” Nàng cười chua xót, “Chàng lại bắt đầu rồi, lại bắt đầu chủ trương quyết định cái gì với ta tốt nhất.”

Hắn nhắm mắt lại, thống khổ nói:

“Ta sợ, ta sợ sẽ không còn gặp lại nàng, ta không dám mạo hiểm để nàng rời đi.”

Nàng khiếp sợ nhìn hắn, thật sự không ngờ đến, Ủy Vân lại thừa nhận hắn sợ hãi, hắn mở mắt ra, tơ máu tràn ngập trong đôi mắt thống khổ.

“Khi nghĩ đến nàng đã chết...” Hắn rùng mình, “Ta tưởng ta đã hại chết nàng rồi...”

“Áy náy.” Nhạc Bình trầm giọng nói.

“Không, không phải áy náy.”

“Ta không tin chàng.” Nàng nói lần nữa.

“Ha!” Hắn khổ tâm cười cười, “Vị trí tráo đổi rồi có đúng không? Ta biến nàng thành một kẻ luôn phòng vệ rồi sao? Bây giờ kẻ không tin người khác lại là nàng sao? Nàng không phải vẫn luôn tin tưởng ta sẽ yêu nàng sao? Tại sao liêu mình phủ nhận thuyết pháp cổ chấp kiên định của chính mình?”

Nhạc Bình cười khổ nói:

“Ta phát hiện chàng rất có sức thuyết phục, ta bắt đầu hoài nghi thuyết pháp của chính mình, ta đã tin rằng mình không phải nữ nhân thích hợp của chàng...”

Nàng hoa mắt bóp nhẹ huyệt thái dương, Ủy Vân vội vàng ngăn nàng nói, “Không cần nói nữa.” Hắn dùng ngón tay che miệng nàng, “Ta sẽ tìm thời gian nói tiếp sau.”

“Không!” Nàng cố chấp ngăn cản cơn buồn ngủ đang xâm nhập vào nàng, “Chàng có thể đã hình thành thói quen coi ta như một thứ gánh nặng, ta không cho phép mình trở thành gánh nặng của người khác, ta không cần bất luận kẻ nào thương hại, cho dù là chàng, ta không cần chàng thương hại ta, ta có thể tự mình....” Mí mắt nàng hạ xuống, “Một mình ta...” Nàng nhắm mắt lại, trên mi mắt vẫn còn ướt lệ ngân.

Ủy Vân đau lòng kéo chăn cho nàng, thấp giọng nói:

“Ta rất có sức thuyết phục phải không? Ta sẽ lại một lần nữa thuyết phục nàng.”

Hắn biết nàng đã không nghe thấy nữa, Nhạc Bình ngủ rất sâu.

42. Chương 42

Nhạc Bình nghi hoặc nhìn người đang tỉ mỉ thổi chén thuốc ỳnh chính là Ủy Vân. Từ khi nàng trở lại vương phủ, hắn đối với nàng vô cùng kiên nhẫn, mỗi ngày tự mình vì nàng chuẩn bị thuốc, ngay cả thức ăn cũng không ngoại lệ.

Nếu trong lòng nàng không phải vẫn còn nhiều sợ hãi, Nhạc Bình cơ hồ muốn thừa nhận cuộc sống như hiện nay là vô cùng ngọt ngào.

“Được rồi.” Hắn cầm chén thuốc đưa cho nàng, “Bây giờ không còn nóng nữa, nàng có thể uống.”

Mùi gay gay của thuốc làm nàng cảm thấy buồn nôn, Ủy Vân nhăn mi nói:

“Một hơi uống xong đi, như thế này lát nữa ăn một cái gì đó để át vị đắng đi.”

Nàng gật đầu, ngừng thở uống hết chén thuốc, trả lại chén không cho Ủy Vân.

Hắn không nói cũng không buông chén, nhìn thật lâu vào mắt nàng.

Nhạc Bình bị hắn nhìn có chút không tự nhiên, liền hỏi:

“Ta nhờ chàng đến Tiêu gia ở Côn Minh thông báo với tẩu tẩu, không biết kết quả thế nào?”

Không có kết quả, hắn cần bản không phái người đi, nhưng Ủy Vân sao có thể nói vậy với Nhạc Bình?

“Một thời gian nữa! Mới đi không bao lâu, hơn nữa bây giờ khí trời kém như vậy, đường đi cũng không tốt lắm, cần phải dàn xếp cho bọn họ.” Có thể kéo dài đến lúc nào, hắn cần tận lực tranh thủ thời gian.

Dàn xếp? Lúc nào thì Ủy Vân “dàn xếp” với người khác? Nhạc Bình bất giác cười, nàng luôn hiểu rõ hắn, Ủy Vân chẳng lẽ không cảm thấy nói dối như vậy rất buồn cười sao?

“Không có vấn đề gì.” Nàng quan sát biểu hiện của hắn, “Dù sao ba thị vệ ta mang đến cũng khỏe rồi, ngày hôm qua ta đã phái họ đến Côn Minh, chắc không bao lâu sau, tẩu tẩu sẽ tới,” Ủy Vân rõ ràng chấn động, “Ta không muốn tẩu ấy nghĩ rằng ta đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tẩu ấy sẽ lo lắng”

Hắn không chú ý tới hành tung của ba gã thị vệ kia thật thất sách, Ủy Vân bóp cổ tay thở dài.

Hắn tin là Vũ Dương sẽ rất lo lắng, nhưng Ủy Vân quản không được nhiều như vậy, bởi vì đang lo lắng chuyện sau đó, hắn cơ hồ có thể xác định Vũ Dương muốn làm gì...

Nàng sẽ đem Nhạc Bình về, bảo vệ nàng.

“Nàng hôm nay thấy thế nào?” Quên đi, tình trạng này không thể làm gì khác hơn là được bước nào hay bước ấy.

Nhạc Bình nhún nhún vai, “Tốt lắm, ta khỏe rồi, không cần nằm trên giường nữa.”

Ủy Vân nhìn nàng chăm chú một lúc, nói như đang đề nghị, “Nằm một vài ngày nữa được chứ!”

“Chàng biết ta đã khỏe rồi, giam cầm ta ở đây thật không có ý nghĩa.” Nhạc Bình kháng nghị.

Ủy Vân lắc đầu, “Cứ vậy đi.” Không để ý tới ánh mắt tức giận của nàng, “Nghỉ ngơi nhiều sẽ tốt cho nàng.”

“Chàng lại như vậy!” Nàng tức giận nói.

“Như thế nào?”

“Tự mình nghĩ rằng cái gì đối với ta tốt nhất!” Nàng tức giận trầm giọng.

Ủy Vân bình tĩnh suy nghĩ một chút, “Ta sẽ thay đổi, nhưng.... Cho dù nàng tức giận như vậy, nghe thấy tin này cam đoan sẽ cảm thấy khá hơn rất nhiều.”

“Cái gì?”

“Nguyệt Quang tới thăm nàng.”

“Cái gì?” Nàng vui vẻ hơn hử, “Ở đâu?”

“Ta cho Phúc Trọng chiêu đãi nàng dùng bữa, sớm như vậy nhất định chưa kịp ăn gì.”

“Sao chàng không nói sớm?” Nàng định đứng lên, “Ta muốn ra ngoài gặp nàng ấy.”

Ủy Vân dùng tay đè vai nàng lại, kiên trì ép nàng quay lại giường, Nhạc Bình ném cho hắn một ánh mắt nghi vấn.

“Nàng ở yên trong phòng chờ, ta ra ngoài mời nàng ấy vào...” Thấy Nhạc Bình có vẻ bất mãn, hắn tỉnh táo giải thích, “Ta không phải thay nàng quyết định, chỉ là cho rằng các nàng nói chuyện trong phòng sẽ tốt hơn ở bên ngoài.”

Nhạc Bình đồng ý gật đầu, phát hiện mình cũng có thể uốn cong thành thẳng, khi Ủy Vân mở cửa phòng, kịp thời nói thêm một câu:

“Cám ơn chàng, Ủy Vân.”

Bước chân hần chừng lại một chút, không xoay người lại, sau đó bước nhanh ra, thuận tay đóng cửa phòng.

43. Chương 43

“Nguyệt Quang.” Nàng thấy Nguyệt Quang bước vào, cao hứng định đứng dậy.

“Không....” Nguyệt Quang khẩn trương chạy tới trước giường, “Cô nên nằm xuống.”

“Đừng lo.” Nàng bám vào giường muốn đứng lên.

Nguyệt Quang vội vàng ngồi xuống giường, miễn cho Nhạc Bình phiền toái, “Cô không sao là được rồi, vừa rồi lúc Ủy Vân bảo ta vào, sắc mặt đó, ta còn tưởng tình hình của cô rất nghiêm trọng.”

Nhạc Bình nói:

“Hắn cứ chuyện bé xé ra to.”

Nguyệt Quang lè mặt quỷ, “Ta nghĩ.... Nếu chuyện ta đến thăm làm cô mệt mỏi, nói không chừng hắn sẽ hạ lệnh đem ta....” Nàng làm động tác chém cổ mình, “Chém đầu!” Nàng le lưỡi.

“Làm sao có thể?”

Nguyệt Quang đùa giỡn kêu lên sợ hãi:

“Chẳng lẽ hắn sẽ đem ta.... Lãng trì?”

Nhạc Bình cười cười đánh vào đầu nàng, “Đừng náo loạn, tốt xấu gì cô cũng là một quận chúa, ai dám đối đãi với cô như vậy?”

Nguyệt Quang như nhớ tới chuyện gì, phẫn nộ nói:

“Quận chúa cũng không được tiện nghi gì, tên Âu Dương kia, từ khi phát hiện ra chuyện ta che giấu cô, ngày càng hung dữ với ta, một ngày nào đó ta sẽ lên âm mưu giết hắn, vương tử phạm pháp tội như thứ dân, huống chi ta là quận chúa!”

Nhạc Bình cười đến cả người run lên, nghĩ thế nào cũng không tưởng tượng được Nguyệt Quang quận chúa yếu ớt lại giết được ác ma Âu Dương.

“Cô không được cười...” Nàng giả bộ cười nham hiểm, “Sáng hôm qua ta đã nghĩ ra cách thả thuốc xổ vào bát của hắn, nghe nói với lượng nhất định, hắn sẽ tiêu chảy đến chết.”

Nhạc Bình nhú mày:

“Thuốc xổ, chẳng phải rất vô dụng sao? Rất khó làm người ta chết, người yếu thì may ra, hơn nữa....”

“Hơn nữa cái gì?” Nàng cẩn thận hỏi.

Nguyệt Quang càng hoảng sợ, Nhạc Bình không phải sẽ khuyên nàng bỏ chủ ý chứ?

“Hơn nữa với thân thể của Âu Dương, thật ra thạch tín tương đối hữu hiệu.” Nhạc Bình cười hềnh.

“Thạch tín?” Nguyệt Quang bật cười, “So với ta cô còn độc hơn.” Nàng chỉ vào mũi Nhạc Bình, “Thật ra thì thạch tín giết người quá dễ dàng, dùng thuốc xổ giết người mới có chút thống khổ.”

“Nếu như vì nguyên nhân này....” Nhạc Bình lo lắng một chút, “Ta đồng ý.”

Trời ạ! Hai nữ nhân ở trong phòng này xem mạng người như cỏ rác.

“Nhưng mà...” Nguyệt Quang ngập ngừng.

“Nhưng mà cái gì?”

“Ta bình thường rất ít khi vào bếp, nếu không tìm được cơ hội vào bếp hạ độc, chưa thực hiện được đã bị phát hiện rồi.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Nhạc Bình lo lắng hỏi.

“Cho nên.... Có thể sẽ tốn thời gian chờ đợi.” Nhân tình của Nguyệt Quang sáng lên, “Nhưng buổi sáng ta vừa phát hiện cơ hội ra tay rất tốt.”

“Cái gì?”

Nguyệt Quang thần bí nói:

“Ta thấy Ma vương ở một bên ăn cỏ, nếu.... ta đâm cho nó một đao trước khi Âu Dương nhảy lên.... Chẳng phải sẽ....” Tuyệt đối hẳn sẽ ngã chết.

Tim Nhạc Bình nhảy lên, “Kết quả cô có làm không?”

Nguyệt Quang hờ hững nhún nhún vai, “Không có, quá khó khăn, kỳ thật chuyện này, ta chỉ nghĩ đến cũng thỏa mãn, không có ý định sẽ đích thân đi thực hiện.”

Đây xem như mạng Âu Dương lớn! Bằng không coi như chín mạng cũng không thoát khỏi hai nữ nhân này.

“Cốc.... cốc....”

“Mời vào.”

Người vào là Úy Vân, Nhạc Bình kinh ngạc, không ngờ hẳn lại gõ cửa.

“Nguyệt Quang quận chúa, lúc tới nàng không nói với Âu Dương sao?”

“Ta tại sao lại phải nói với hẳn?”

“Nàng....” Úy Vân nhìn thấy sắc mặt Nhạc Bình liền im lặng không nói, hẳn không ngốc đến thế, bây giờ hẳn không muốn làm Nhạc Bình tức giận, coi như muốn giúp Âu Dương mà không được.

“Có chuyện gì không?” Nhạc Bình hỏi thẳng.

“Ta chỉ đến báo cho Nguyệt Quang quận chúa...” Mắt Úy Vân thoáng qua một tia thú vị, “Âu Dương tới rồi, đang ở ngoài chờ đón nàng về.”

“Đáng ghét!” Nguyệt Quang tức giận dậm chân.

“Ta nghĩ nàng nên nhanh chóng ra ngoài thì tốt hơn.” Úy Vân khuyên.

Nhạc Bình đồng tình nhìn Nguyệt Quang, nàng đã từng biết đến cơn giận dữ của Âu Dương.

Nguyệt Quang xoay người đi, lúc sắp ra ngoài đột nhiên nhớ ra cái gì, quay lại nói với Nhạc Bình:

“Ta quyết định thay đổi chủ ý, chờ sau khi trở về.... ta lập tức bắt tay vào kế hoạch kia.” Nàng tức giận đập mạnh cánh cửa nặng nề, phát ra tiếng vang lớn.

Úy Vân trừng mắt nhìn cánh cửa gỗ may mắn vẫn còn nguyên vẹn nói:

“Nàng ấy nói kế hoạch gì?”

Nhạc Bình cười hì hì trả lời:

“Không có gì.... Không có gì!”

44. Chương 44

Khi ở một mình, Úy Vân lo lắng nghĩ đến thuyết pháp của Nhạc Bình, có phải hẳn quá lộng quyền rồi không? Hẳn không quá áp bách nàng chứ? Làm nàng không có đường sống sao?

“Úy Vân.”

Hắn ngẩng đầu, là bà vú.

“Bà vú, thói quen này bà nên sửa đi, ta không thích có người tùy tiện vào phòng.” Hẳn cố ý hung ác nói.

Bà vú dường như không nghe thấy, hòa ái cười cười với hẳn:

“Nếu như là Nhạc Bình thì không sao đúng không?”

Nhạc Bình? Hấn vì chuyện của nàng mà thập phần thương tâm, nhưng là....

“Ta vừa đi xem Nhạc Bình, nàng đang ngủ.”

Hấn biết nàng ngủ, Ủy Vân ở bên cạnh giường nàng chờ cho đến khi nàng ngủ mới đi. Hấn nhắm mắt lại, Nhạc Bình ngủ say ngay trước mắt hấn.

“Người định làm thế nào?” Bà vú chất vấn.

Hấn mở mắt mờ mịt hỏi:

“Cái gì làm sao?”

“Nhạc Bình ấy!” Bà nhìn hấn trách cứ, “Người không cần giả ngu với bà vú.”

Ủy Vân cười khổ:

“Vấn đề này bà nên hỏi nàng, ta không biết phải làm gì bây giờ?”

“Khó giải quyết như vậy sao?”

Hấn than một tiếng, “Ta không biết có chuyện gì phức tạp? Ta yêu nàng, nàng yêu ta, chúng ta không có lý do gì không thành thân, không có lý do gì không ở bên nhau.” Hấn đột nhiên kích động đứng lên, “Chúng ta thậm chí đã có hài tử rồi.”

“Nàng phải đi.” Bà vú nói thẳng.

Lời của bà vú quả thật đau xót, Ủy Vân đau đớn co rúm lại một chút.

“Nàng nói như vậy với ta.” Hấn khô khan nói.

“Ta không tin được người lại khuất phục nhanh như vậy, người không cần biết lý do của nàng sao?”

Ủy Vân muốn nở một nụ cười, nhưng thất bại.

“Nàng không tin ta yêu nàng, đây là lý do của nàng.” Hấn cảm giác lòng chua xót, “Ta nói ta thật sự yêu nàng,” Thanh âm của hấn khô ráp, “Nàng cho rằng ta thương hại nàng, bằng không chính là vì hài tử mà kết hôn với nàng, trời biết trong lòng ta yêu nàng như thế nào....” Hấn ai oán không thành tiếng: “Ta nghĩ đến hài tử kia chỉ vì nàng.... Nếu không có nàng....” Ủy Vân thở sâu, cố gắng hoàn thành câu nói, “Hài tử không có ý nghĩa.”

“Nếu biết nguyên do thì phải vượt qua nó.” Bà vú tin tưởng hơn Ủy Vân.

“Ta đang cố gắng.” Ủy Vân không chế tâm tình của mình, “Nhưng hiệu quả không nhiều lắm, ta....” Hấn nói không được, “Bà vú, ta nhận ra.... nàng muốn tin tưởng ta, nhưng mà...” Đôi mắt hấn đỏ lên, “Nàng không làm được, ta đã khiến nàng nghi ngờ quá lớn, ngay cả chính mình cũng không có cách nào diệt trừ...”

“Không cần nói nữa.” Bà vú vỗ vỗ vai hấn, cảm thấy Ủy Vân đang nhớ lại những tổn thương thời còn là tiểu nam hài, có lẽ Nhạc Bình thật sự giúp được hấn, “Bà vú biết người có nỗi khổ, Nhạc Bình cũng sẽ hiểu.”

Ủy Vân mệt mỏi lắc đầu:

“Lòng tự trọng của nàng quá mạnh mẽ, khi nàng cho rằng ta thương hại nàng, ta một chút cơ hội cũng không có; nàng luôn oán ta thay nàng quyết định...” Hấn thống khổ ôm lấy đầu, vùi mặt vào lòng bàn tay, “Về điểm này, ta không có cách nào phủ nhận, ta không nhận được làm vậy... Ta không tự chủ được nghĩ phải bảo vệ nàng...” Hấn ngẩng đầu lên, nhìn bà vú, trong mắt tràn ngập yêu thương, “Vì không muốn nàng bị thương tổn, ta sẽ bỏ hết mọi tâm tư, nếu có thể che chở cho nàng, ta làm như vậy cũng không sao.”

Bà vú khiếp sợ nhìn hấn, bà luôn biết Nhạc Bình và Ủy Vân yêu nhau, chỉ là vẫn cho rằng Nhạc Bình yêu Ủy Vân sâu sắc, thật không ngờ Ủy Vân đối với Nhạc Bình cũng là yêu mãnh liệt như vậy.

“Nói cho nàng biết.”

“Cái gì?” Ủy Vân trừng to mắt.

“Nói cho Nhạc Bình người yêu nàng thế nào.” Bà vú nhìn thẳng hấn.

“Nàng sẽ không tin” Hấn thống khổ nói: “Nếu không có chuyện lần kia, có thể sẽ dễ dàng hơn nhiều, nếu chúng ta không có hài tử, có thể cũng có khả năng, nhưng mà....” Hấn không nói tiếp.

“Dem nguyên nhân chuyện lần trước nói cho nàng biết.”

Úy Vân khiếp sợ nhìn bà:

“Không.”

Bà vú xoa xoa tay, “Nếu người không nói cho nàng hiểu, Nhạc Bình sẽ đi, hơn nữa nàng có thể sẽ vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt người nữa, người có thể tiếp nhận kết quả này sao?”

Hấn nhớ tới lời “tuyên ngôn” sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi mắt hấn của nàng, nghĩ đến không thể thấy nàng nữa, Úy Vân vô cùng đau lòng.

“Không, ta sẽ không nói cho nàng bất cứ chuyện gì.”

“Vậy người quyết định mất đi nàng?”

Trong mắt Úy Vân ánh lên tia kiên định, “Ta sẽ không mất nàng,” Hấn ưỡn ngực, “Chỉ cần ta biết Nhạc Bình đối với ta còn một tia tình ý, ta sẽ không để nàng rời khỏi ta, ta sẽ không để nàng đi.”

Bà vú thở dài, chuyện nếu có thể dễ dàng như vậy thì tốt rồi.

45. Chương 45

Khi Nhạc Bình rời giường, rất kinh ngạc nhìn thấy bà vú mà không phải Úy Vân, mấy ngày nay, nàng cơ hồ cứ mở mắt ra là thấy Úy Vân, mỗi ngày nhắm mắt lại người cuối cùng nhìn thấy cũng là Úy Vân.

Úy Vân nói: Hấn muốn trở thành thói quen của nàng, muốn bỏ cũng không xong, nên hấn mới vô thì vô khắc canh giữ bên người nàng.

Lúc này, nàng phát hiện hấn nói một chút cũng không sai, sáng sớm đột nhiên không thấy hấn, Nhạc Bình có chút không quen, hình như có cái gì trống vắng trong lòng, nàng rất muốn mở miệng hỏi bà vú, nhưng lại thẹn thùng không nói ra miệng.

Bà vú sao lại không biết suy nghĩ của nàng, hiểu ý không đợi nàng mở miệng đã nói:

“Trên núi có tuyết lở, Úy Vân đưa thị vệ đi xem có ai bị thương không.” Bà vú cười nói: “Cũng đừng nói là ta cho người biết, Úy Vân không thích người khác nói hấn lương thiện, làm việc thiện giúp người.”

“Không sai, đây là làm việc thiện không muốn người biết.”

“Ngàn vạn đừng nói câu này trước mặt hấn.” Bà vú nháy mắt với nàng, “Hấn vẫn cho là mình bảo trì hình tượng hung ác này rất hoàn mỹ.”

Nhạc Bình cười đến run rẩy cả người, “Đúng vậy, hấn chính là người như vậy.”

“Hài tử,” bà vú nhìn nàng đầy thâm ý, “Không có ai có thể hiểu rõ hấn hơn người.”

Nhạc Bình thu nụ cười, cảnh giác nhìn bà vú nói:

“Con vốn cũng tưởng như vậy.”

“Nhạc Bình....”

Nàng nhanh chóng cắt ngang:

“Là Úy Vân cho vú tới nói với con sao?”

“Hấn nếu biết ta nhúng tay, xác định chắc chắn sẽ cho ta một số tiền rồi đưa ta về quê dưỡng lão.”

Nhạc Bình kinh ngạc, “Hấn sẽ không làm như vậy.”

“Sao lại không?” Bà vú che lại ý cười trong mắt, “Hắn nói rất nhiều lần.”

“Thật sao?”

Đây là điều bà vú cần, bà đã có cơ hội, đối với Nhạc Bình, phải dùng loại “cáo trạng” này để nói, làm nàng mất đề phòng.

“Lần đầu là khi người rời đi chưa bao lâu, tiểu tử đó tựa như dã thú đói phát giận, ai động đến đều ăn tươi nuốt sống, như ta còn là bình thường, nghĩ tới cảnh của Phúc Trọng, ta cũng nguôi giận.” Bà vú trộm nhìn phản ứng của Nhạc Bình.

Nhạc Bình không tỏ vẻ gì, nàng đứng im lặng một bên.

“Sau đó là lúc người đã trở lại, ai biết ta còn chưa thấy người, hắn liền làm người tức giận bỏ đi,” Thống khổ hiện lên trong mắt Nhạc Bình, bà vú nhanh chóng nói tiếp: “Sau đó hắn cả ngày nhốt mình trong phòng, si ngốc nhìn trừng trừng vào cánh cửa, giống như sẽ có ai đó từ ngoài bước vào, suốt ngày không ăn không uống...”

“Không ăn không uống?” Nàng lẩm bẩm nói.

“Đúng vậy!” Cần phải làm nguội nhiệt đúng lúc, bà vú làm vẻ ảo não nói: “Người nói, ở trong Tuấn Vương phủ này, có ai dám đốc thức hắn ăn cơm? Cũng là lão mù tử ta, không nghĩ tới hắn vừa thấy ta vào liền đuổi ta ra, không cho phép ta nhắc tới người, sợ nghe thấy tên của người.”

Nhạc Bình khuôn mặt tối sầm lại, nói:

“Hắn không phải sợ nghe thấy tên con, mà là không muốn nghe thấy tên con, thật vất vả mới thoát khỏi con, hắn không muốn lại bị dây dưa tiếp.”

Thất bại rồi. Bà vú thở dài, sau đó nói tiếp:

“Kết quả khi tẩu tẩu người tới, chúng ta phát hiện người chưa trở về, Úy Vân nghĩ người gặp chuyện bất trắc...”

Nàng không tự chủ bị lời của bà vú hấp dẫn.

“Hắn cả ngày tâm tình không yên đi ra ngoài tìm người, cho đến khi bầu trời tối đen đến mức không thấy được năm ngón tay mới về, quay lại vừa nhắm mắt đợi đến hừng đông lại đi tìm, cả người cũng không còn ra hình người, không bao lâu, đã gầy đi rất nhiều.”

Nàng chú ý tới, Úy Vân lần này nàng về rất tiêu tụy, nhưng...

Đây không phải là yêu.

“Hắn rất áy náy.” Nhạc Bình nói.

“Áy náy?” Bà vú đùa cợt nói: “Hài tử, bà vú sống đến tuổi này rồi chưa một lần thấy hắn áy náy, hắn...”

“Không nói nữa.” Nhạc Bình cuồng loạn cất nạng, “Bà vú, không cần nhắc lại kỳ vọng sai lầm của con, con sẽ không đi nổi...”

“Đi không nổi mới tốt, Úy Vân không muốn người đi...”

Nhạc Bình che tai, “Con không thích nghe, con không thích nghe...”

Bà vú bất đắc dĩ, không thể làm gì hơn là yên lặng rời đi, lúc gần đi mới nói thêm một câu:

“Nhạc Bình, cẩn thận nghĩ lại lời của vú đi.”

46. Chương 46

Úy Vân vừa hồi phủ lập tức tới phòng Nhạc Bình gặp nàng, sau khi nhẹ nhàng gõ cửa, hắn không chờ Nhạc Bình cho phép liền trực tiếp đi vào.

Nàng lặng lẽ ngồi trên giường, trên mặt có một vẻ u buồn hắt hắt chưa từng thấy qua, làm hắt hắt phần bất an.

“Úy Vân...” Nàng muốn nói lại thôi.

Úy Vân bước nhanh tới ngồi xuống trước giường nàng, nhìn Nhạc Bình kỹ lưỡng, “Nàng không thoải mái? Có muốn ta gọi đại phu không?” Hắt ôm lấy vai nàng.

Nhạc Bình hơi dựa vào người hắt:

“Ta không sao, không cần thỉnh đại phu.” Nàng nhỏ giọng nói.

“Thật không?” Hắt nhẹ nhàng cầm tay nàng, cau mày nói: “Tay nàng lạnh như băng, ta cho người làm cho nàng cốc trà nóng.” Hắt buông nàng, định đứng lên.

“Không!” Nhạc Bình nắm lấy y phục của hắt, “Ta không lạnh, không muốn uống trà.” Sau đó dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn hắt, “Chàng đợi ở đây đến khi ta khỏe được không?”

Úy Vân vẫn không rời đi cảm giác bất an, hắt ôm Nhạc Bình vào lòng, dùng bàn tay ấm áp bao quanh tay nàng, “Như vậy có khá hơn chút nào không?”

“Ừm!” Nàng ôn nhu lên tiếng.

Úy Vân nâng chiếc cằm xinh đẹp của nàng lên, buộc nàng phải nhìn thẳng vào mắt hắt, chậm rãi nói:

“Nhạc Bình, chuyện gì xảy ra? Nàng không giống bình thường.”

“Không có gì phải lo lắng, ta chỉ là không muốn từ chối nữa, nếu ta yêu chàng như vậy, mà chàng nguyện ý biểu hiện cầu bộ dáng yêu thương ta, ta sao lại từ chối, thay vì chính mình lưu lại chút ký ức đẹp có phải hơn không.”

“Bộ dáng gì?” Ngực khí của nàng vẫn đầy nghi ngờ, “Ta yêu nàng không phải là biểu hiện làm bộ.” Hắt không chút che giấu nói: “Ta ghét nhớ lại hai chữ này, sau này nàng không được nhắc tới nữa.”

Còn bá đạo như vậy, Nhạc Bình buồn cười.

Nàng trấn an nói:

“Ta biết tâm ý của chàng, cũng biết chàng rất hợp tác...”

Úy Vân sắc mặt thay đổi, “Cái gì gọi là ta rất hợp tác?” Hắt thô lỗ cắt ngang.

Nhạc Bình liếc hắt một cái, “Chàng không cần hét lên với ta.”

“Ta không có hét lên với nàng.”

Nàng nhún nhún vai, “Đó là sự khác biệt về quan điểm.” Nhạc Bình chỉ vào mũi hắt, “Âm lượng như vậy người ta gọi là hét to.”

“Ta điên rồi, nếu nàng không mau trả lời vấn đề của ta, ta liền bị nàng bức điên.” Úy Vân không kiên nhẫn rống to.

“Ta muốn trước khi Vũ Dương đón ta, chàng làm bộ chàng thật sự yêu ta.”

Hắt đình tại như óc rít gào:

“Ta vốn yêu nàng, nàng nghĩ ta đang nói cái gì? Ta bắt đầu thấy phản cảm với cái thứ tình huống hoang đường này.”

Nhạc Bình bi thương trừng mắt nhìn hắt:

“Chàng xem, mới chẳng bao lâu đã thế rồi, chàng không thể nhẫn nhịn đến lúc Vũ Dương tới sao? Tẩu tẩu ở lại không bao lâu sẽ dẫn ta đi, dù sao cũng không quá mất thời gian, chàng...” Nàng kêu lên một tiếng sợ hãi, Úy Vân đột nhiên một tay ôm gáy nàng vào ngực.

“Không được đi...” Hắt vùi mặt vào tóc nàng, “Không người nào được mang nàng đi...” Thân thể hắt kịch liệt run rẩy, “Ở lại đây.”

Nhạc Bình bị hấn hù dọa, “Úy Vân...” Nàng không biết phải nói gì, “Chàng không nên như vậy.”

“Người nào cũng không thể mang nàng rời khỏi ta, Tiêu Vũ Dương cũng không được.” Úy Vân nói như thề, hấn ngẩng đầu, trong mắt có hơi nước, “Hứa với ta, nàng vĩnh viễn không cũng rời xa ta.”

Nhạc Bình chần chờ, sau chậm rãi nói:

“Nếu chàng yêu ta, ta sẽ không đi.”

Úy Vân thoải mái tựa vào người nàng, không hiểu được trọn vẹn câu nói của Nhạc Bình.

47. Chương 47

Cuối cùng Vũ Dương cũng đã tới, nàng tới khiến Úy Vân bề ngoài tỏ ra vui vẻ hòa bình, nhưng âm thầm đau buồn, Úy Vân mơ hồ nhận ra.

Nhạc Bình do dự phải nói cho hấn biết, nếu các nàng nói phải rời khỏi đây, phản ứng của Úy Vân hấn là không hay, nàng cũng muốn trì hoãn, nhưng trì hoãn đã lâu, Vũ Dương đã thông tri cho Hạo Phong biết tình huống ở đây, nàng lập tức phải trở về.

“Nhạc Bình, chừng nào thì muội nói với hấn.” Vũ Dương hỏi.

“Muội không biết.” Nhạc Bình trả lời.

“Muội không thể không biết, ca ca muội đã phái rất nhiều người đưa tin tới thúc giục chúng ta trở về, chàng cũng tìm một chỗ ở tốt ở ngoài cung uội rồi, đợi khi về sẽ tâu với phụ hoàng, xin khôi phục thân phận uội.”

Nhạc Bình hiểu ca ca và tẩu tẩu biết mình bình an, hận không thể lập tức đem nàng về đảm bảo an toàn cho nàng, tình yêu của họ với nàng không cần phải nghi ngờ.

“Nhưng mà...” Nàng cúi đầu.

“Muội không cần lo lắng chuyện hài tử, chờ muội sinh hạ hài tử, chúng ta sẽ giả đó là hài tử của Hạo Phong và ta, cũng có thể bảo đảm địa vị của nó...”

Một thanh âm lạnh giá vang lên:

“Không ai có thể cướp hài tử của ta.”

“Úy Vân?” Nhạc Bình kêu lên sợ hãi.

“Người vào lúc nào?” Vũ Dương hỏi: “Người vào đã lâu chưa?”

Sắc mặt Úy Vân đen lại, “Lâu đủ để nghe được kế hoạch tàn nhẫn của các người,” Hấn trừng mắt nhìn sắc mặt tái nhợt của Vũ Dương, “Hài tử của Úy Vân ta sẽ có địa vị đúng của nó, không cần ngoại nhân bảo đảm, sẽ có tài sản của nó, cả đời vinh hoa vô hạn...”

“Người...” Vũ Dương cũng nổi giận.

Nhạc Bình vội vàng hòa giải, “Tẩu tẩu, tẩu đi trước, để muội nói chuyện với hấn.” Bộ dạng Úy Vân hiện như muốn giết người, nàng không thể mạo hiểm để Vũ Dương kích thích hấn, về phương diện này tẩu tẩu của nàng lại rất tài năng.

“Nhưng mà...”

“Yên tâm, hấn sẽ không đả thương muội.” Nhạc Bình cam đoan.

Nhìn sự khẩn cầu của Nhạc Bình, Vũ Dương không so đo với hấn, phần nộ phẩy tay áo bỏ đi.

Úy Vân giống như bị hàn băng bao phủ, chậm rãi mở miệng:

“Nàng nói nàng không rời khỏi ta.”

Nàng nghe thấy ý lên án trong giọng nói của hấn.

“Chàng không hiểu ý ta, ta là nói... Nếu chàng thật sự yêu ta, ta sẽ không đi.”

“Ta không muốn tìm lỗ thủng trong lời nói của nàng.” Hấn tức giận tận trời: “Nàng có thể chấm dứt cuộc sống dị thường này, ta chịu đủ rồi.” Hấn hung hăng nói tiếp, “Nàng thân phận tôn quý nếu sinh hài tử ra xong, có thể gả cho người khác, không cần phải phiền lòng về ta.”

Nhạc Bình kinh sợ, “Chàng sao có thể nói như vậy?”

“Ta nghĩ thế nào nói thế ấy.” Hấn cực kỳ tức giận, “Dù sao ta cũng đã nói hết lời rồi, đầu óc nàng cũng không thể thay đổi được, quên đi!” Hấn cả giận nói: “Dù sao thời gian cũng chứng minh tất cả, ta sẽ không cho nàng đi”

“Chàng không thể.” Nhạc Bình cũng tức giận.

“Nàng thử xem ta có làm được hay không, sau đó ta sẽ đuổi tất cả người thân thích của nàng ra khỏi tầm mắt.”

“Chàng không thể làm thế.” Nàng trừng mắt nhìn hấn.

“Bọn họ muốn cướp nàng khỏi ta.” Hấn lẩm bẩm. “Đừng hòng! Trừ khi họ giẫm qua thi thể ta mới có thể mang nàng đi.”

“Là chính ta đi.” Nhạc Bình dừng cảm nhìn hấn, mặc dù khi Úy Vân tức giận rất đáng sợ, nhưng vẫn không đủ để hù dọa nàng, “Chàng rất rõ ràng, chỉ cần ta muốn đi, chàng không thể nhốt ta cả đời, thân nhân của ta sẽ đến cứu ta, họ tôn trọng ý nguyện của ta.”

Úy Vân cố gắng đè nén sự tuyệt vọng trong lòng:

“Nàng có thể rõ ràng được không? Nàng bây giờ đã có hài tử, nàng muốn đi đâu? Rời khỏi ta, không khác gì cướp đoạt quyền lợi của hài tử, nàng sao có thể làm như vậy?”

Nhạc Bình bị đánh gục, nghe xong lời nói của hấn, sắc mặt nàng trắng nhợt, “Chàng... Rốt cuộc chàng cũng đã nói ra, chàng vì hài tử nên mới muốn lấy ta.”

“Đáng chết!” Úy Vân khắc chế chính mình muốn xông lên lay mạnh nàng, “Nàng nói đây là chuyện quái quỷ gì? Ta chẳng lẽ không thể vì nàng và con của chúng ta suy nghĩ? Ta yêu nàng!”

Thanh âm của nàng xa xăm:

“Ta.... Không tin chàng.”

“Lão Thiên!” Úy Vân kích động ôm nàng, “Ta còn phải làm thế nào? Nếu ta cho nàng biết lý do thì sao? Nàng có thể tha thứ cho ta không? Có thể cho ta thêm một cơ hội không?” Ngữ khí của hấn tuyệt vọng đến cực điểm.

Nàng không nhin được vỗ vỗ hấn, “Chàng.... Muốn cho ta biết cái gì?” Hy vọng trong lòng hấn dấy lên, hấn vẫn còn cơ hội sao?

Úy Vân thống khổ nuốt vào, khó khăn nghĩ sẽ mở miệng thế nào, Nhạc Bình không muốn hấn khổ sở, nàng không có cách nào chịu được điều đó, “Nếu chàng không muốn nói, có thể không cần giải thích, không cần.”

“Không!” Hấn nhớ tới lời khuyên của bà vú, “Nàng không chịu ở lại, ta lại không muốn nàng đi, ta hy vọng có thể giữ nàng lại.” Hấn cả người run run, “Ta không thể không có nàng.”

“Ta muốn ở lại.” Ánh mắt nàng tràn ngập nước mắt trong suốt, “Ta thật sự rất muốn, nhưng không thể tiếp tục sai lầm nữa, ta trước kia nghĩ như vậy là đủ rồi, nhưng là.... Ta hiện tại đã hiểu, ta cần chàng yêu ta, nếu chỉ mãi đơn phương ta sẽ không thể chịu đựng được.”

Úy Vân trầm thấp thống khổ nói:

“Cuối cùng có lẽ bất kỳ thứ gì ta yêu thương, bất kỳ cái gì ta coi trọng đều sẽ bị cướp đi, có rất nhiều chuyện đã chứng minh điều đó.”

Nàng nhớ tới bà vú đã từng nói qua, Nhạc Bình nghĩ đến sự thương tâm của Úy Vân mà không khỏi đau lòng.

“Mà trong cuộc đời ta, nàng chính là khát vọng lớn nhất của ta, là thứ ta yêu say đắm, ta tìm cách đuổi nàng đi....” Cổ họng hắn như bị cái gì chặn lại, “Ta tìm mọi biện pháp bảo vệ nàng... Cho dù là khiến mình vĩnh viễn mất đi nàng....”

“Đủ rồi!” Nhạc Bình dùng sức ôm lấy hắn, “Không cần nói nữa, không cần nói nữa.”

“Ta phải nói cho nàng.” Hắn gất gao ôm lấy nàng, “Ta muốn nàng hiểu rõ, ta không phải cố ý thương tổn nàng, mọi chuyện đều là bất đắc dĩ, bất kể nàng nghĩ thế nào, ta chỉ cần nàng sống thật tốt, ta tưởng rằng...” Hắn hít thật sâu một hơi, “Ta đã cho rằng ta chỉ cần vậy là đủ rồi.”

“Là cái gì khiến chàng thay đổi chủ ý?” Thanh âm của nàng cơ hồ khàn đi.

Thống khổ ánh lên trong mắt hắn, “Khi ta nghĩ nàng đã chết, ta điên cuồng nghĩ, ta hại chết nàng rồi, nhưng ngay cả những gì nàng muốn ta cũng vẫn chưa từng cho nàng, ta không nói cho nàng biết ta yêu nàng, ta yêu nàng nhiều như thế nào.”

Nàng cười một cách tinh nghịch:

“Ta nghĩ.... Sau khi trải qua việc này, chàng phải bồi thường cho ta thật tốt?”

Ý của nàng hắn sẽ không là...

Hắn mừng như điên, “Nàng đồng ý lưu lại? Nàng đồng ý không đi nữa?”

Thì ra hắn lại thiếu tin tưởng như vậy, xem ra vấn đề này, hai người họ đều cần phải có thời gian cải thiện.

Nàng bướng bỉnh nói:

“Nhưng có một điều kiện.”

Chỉ có một điều kiện?

“Coi như nàng nói ra ngàn vạn điều kiện ta cũng đồng ý.” Ánh mắt hắn đầy yêu thương.

Nhạc Bình nhìn hắn, trong mắt tràn ngập hạnh phúc, “Chàng phải kết hôn với ta mới được, con chúng ta ra đời phải có cha.”

Ánh mắt hắn hơi mờ đi, “Con của chúng ta.” Hắn ngây ngốc lắm bầm.

Nhạc Bình mỉm cười hạnh phúc ngã vào lồng ngực của hắn, một tương lai đầy tươi sáng....

Đang chờ phía trước.

48. Chương 48

Tuấn Vương phủ tràn ngập tiếng trẻ con khóc.

Tuấn Vương gia ôm hài tử đang khóc từ trong phòng chậm rãi đi ra, miệng thì thào những câu chỉ hài tử mới hiểu được, đó là bí mật của bọn họ.

“Âu Dương, người nói chuyện nhỏ thôi, đừng dọa con ta.” Hắn không vui nói với bằng hữu tốt.

Âu Dương tức giận rống càng lớn:

“Nếu người quản không cho phu nhân người can thiệp vào chuyện riêng của ta, ta sẽ không động thủ.”

Úy Vân nheo nheo mắt uy hiếp:

“Tốt hơn hết là người nên để cho chúng ta một cơ hội làm bạn, được không? Ta không muốn người động đến một sợi tóc của Nhạc Bình.” Hài tử khóc, Úy Vân vội vàng thay bằng một bộ mặt hiền lành, “Đừng khóc, đừng khóc, cha không phải hung dữ với con, đều là Âu Dương thúc thúc không biết điều, chỉ cần mẹ con muốn làm, không có việc gì không làm được, hắn không nên giầy dụa ở đằng kia.”

Âu Dương không biết nên cười hay nên khóc, nhìn bằng hữu tốt lập tức “biến hình”, cư nhiên biến thành một chủ phu tốt.

“Người đã thành một tên thê nô.”

“Người nói sao cũng được.” Hấn hờ hững.

“Vô luận thế nào, ta hy vọng các người đừng có bao che cho Nguyệt Quang nữa, giống như trước, giao Nguyệt Quang lại cho ta, nàng là trách nhiệm của ta.”

“Nguyệt Quang không muốn trở về với người.”

Âu Dương phần nộ thấp giọng:

“Đáng chết! Từ lúc nào người bắt đầu quan tâm đến ý nguyện của nàng vậy?”

“Từ sau khi nàng cứu Nhạc Bình.” Hấn thẳng thắn nói: “Ta thiếu nàng một mối ân tình lớn, Tuấn Vương phủ lúc nào cũng hoan nghênh nàng tới ở.”

Tiếng khóc của cục cưng càng lúc càng lớn, Ủy Vân không có tâm tình nói chuyện với Âu Dương, “Ack.... Sợ rằng con ta đã đói bụng, ta muốn đi tìm cái gì cho nó, nếu người muốn ở đây, ta sẽ bảo Phúc Trọng an bài chỗ ở cho người, chỗ này của ta vĩnh viễn hoan nghênh người và Nguyệt Quang quận chúa tới.”

Âu Dương tức giận phẩy tay áo bỏ đi.

Ủy Vân bất đắc dĩ nhún nhún vai nói với tiểu hài tử, “Chúng ta đi tìm mẹ.”

Đột nhiên, hài tử ngừng khóc, khuôn mặt giống hệt Nhạc Bình tươi cười với Ủy Vân, trái tim Ủy Vân như tan ra.

Kỳ thật, trái tim bằng giá đó đã tan ra từ lâu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-chua-yeu-pho-ma>